JOHN VARLEY

MILENIU

Nominalizată la Premiile Hugo, Locus și Philip K. Dick

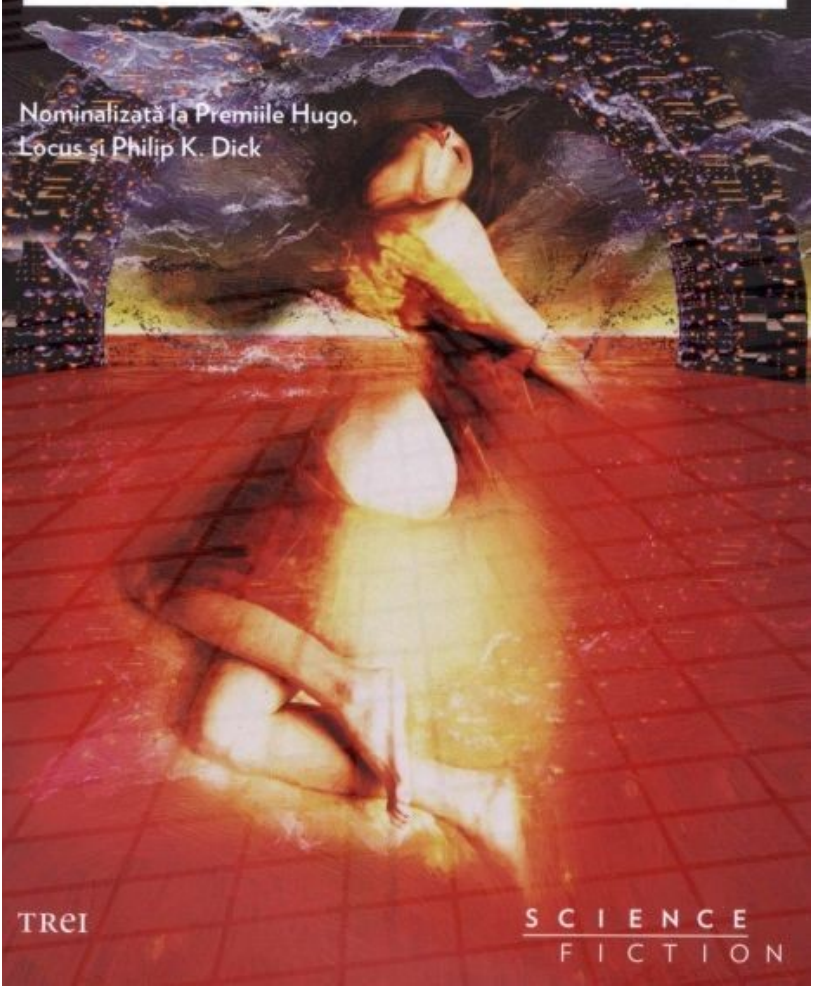

TREI

SCIENCE FICTION

JOHN VARLEY

Mileniu

Millenium, 1983

Traducere din engleză de
MIHAI DAN PAVELESCU

JOHN VARLEY

MILENIU

ε PSILON SCIENCE FICTION

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ DE
MIHAI DAN PAVELESCU

TREI

EDITORI:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL:
Magdalena Mărculescu

DESIGN:
Faber Studio
Ilustraţie copertă: © Ionuţ Bănuţă

DIRECTOR PRODUCŢIE:
Cristian Claudiu Coban

REDACTOR:
Luciana Vlad

DTP:
Ioan Banu

CORECTURĂ:
Lorina Chiţan
Eugenia Ursu

VERSIUNE DIGITALĂ:
FRB Group

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Varley, John
Mileniu / John Varley; trad.: Mihai-Dan Pavelescu
Bucureşti: Editura Trei, 2012
ISBN 978-973-707-675-5

I. Pavelescu, Mihai Dan (trad.)

821.111(73)-31-135.1

Titlul original: Millenium
Autor: John Varley

Copyright © 1983 by John Varley; reprinted by permission of the author and the author's agents, the Virginia Kidd Agency, Inc. via Prava I Prevodi Literary Agency

Copyright © Editura Trei, 2012
pentru prezenta ediţie

C. P. 27-0490, Bucureşti
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-675-5

NOTA AUTORULUI

Călătoria în timp are o istorie îndelungată în literatura science-fiction. De fapt, tema a fost atât de mult explorată, încât nu mi-a fost deloc greu să scriu un roman cu titlurile capitolelor împrumutate aproape exclusiv din lunga listă de texte care au fost, într-un fel sau altul, strămoşii celui de faţă.

Îmi voi recunoaşte îndatorirea faţă de scriitorii aceia, enumerându-i în continuare. Dacă vă interesează cât de cât posibilităţile prezentate de călătoria în timp, ar fi bine să citiţi următoarele: „Detunătura“ de Ray Bradbury, „Voi toţi, zombilor…“ de Robert A. Heinlein, „Să mergem cu toţii la Golgota“ de Garry Kilworth, *Maşina timpului* de Herbert George Wells, „A fost odată ca niciodată“ de P. Schuyler Miller, *Păzitorii timpului* de Poul Anderson, „Eu, şi cu mine însămi“ de William Tenn, *Fata din umbră* de Ray Cummings, „Bărbatul care-a venit prea devreme“ de Poul Anderson, *Iată omul* de Michael Moorcock, *Producţiile timpului* de John Brunner, „Sărman războinic!“ de Brian W. Aldiss, „Dobândă cumulativă“ de Mack Reynolds, „Când ne-am dus să vedem Sfârşitul Lumii“ de Robert Silverberg, „Twonky“ de Henry Kuttner, *De nu s-ar lăsa noaptea* de L. Sprague de Camp, *Tărâmul nopţii* de William Hope Hodgson, „Tot timpul din lume“ de Arthur C. Clarke şi *Sfârşitul eternităţii*[1] de Isaac Asimov.

---

[1] „Detunătura“, în *Aici sunt tigri,* Ed. Albatros, 1974; *Păzitorii timpului,* Ed. Nemira, 1999; „Când ne-am dus să vedem Sfârşitul

Capitolul intitulat „Faimoase ultime cuvinte“ este o parafrază a titlului „Faimoase prime cuvinte“ de Harry Harrison; în cazul acesta, primele au fost silite să devină ultimele.

„Pe măsură ce trece timpul/As Time Goes By“ este, desigur, numele cântecului pe care Humphrey Bogart i-l cere lui Sam să-l cânte în *Casablanca.* A fost compus de Herman Hupfeld.

Iar *O noapte de neuitat* a fost un film din 1958 despre scufundarea *Titanicului* realizat de The Rank Organization, după scenariul lui Eric Ambler, produs de William MacQuitty, în regia lui Roy Baker. O ultimă precizare: acest roman, *Mileniu,* poartă acelaşi titlu cu o altă carte, excelentă, scrisă de Ben Bova şi publicată în anul 1976. Romanul domnului Bova nu are nicio legătură cu călătoria în timp.

John Varley
Eugene, statul Oregon

Lumii“, în antologia *Sfârşitul lumii,* Ed. Millennium Books, 2011; *Sfârşitul eternităţii,* Ed. Teora, mai multe ediţii. *(N.t.)*

PROLOG

Depoziţia Louisei Baltimore

Douglas DC-10 n-a avut absolut nici cea mai mică şansă. Era un avion foarte bun, deşi la momentul acela temporal continua să fie umbrit de un nor de controverse cauzate de incidente petrecute la Paris şi Chicago. Însă, când pierzi atâta portanţă, înseamnă că nu mai eşti într-un aparat de zbor, ci într-un bolovan din metal.

Cam aşa a apărut DC-10: coborând în vrie pe perpendiculara locului.

Pe de altă parte, Boeingul 747, aşa cum îi povesteam deunăzi lui Wilbur Wright, ocupă o poziţie de vârf, alături de DC-3 „Albatrosul“ şi Fokker-Aerospatiale HST, în topul celor mai solide avioane proiectate vreodată. Este adevărat că 747 a ieşit din coliziune într-o stare mai bună decât DC-10 şi nu încape îndoială că fusese avariat letal. Totuşi bătrâna şi măreaţa balenă a izbutit să-şi ridice botul şi să menţină poziţia orizontală. Cine poate şti ce ar fi fost posibil, dacă nu i-ar fi apărut muntele în faţă? A păstrat apoi surprinzător de multă integritate structurală, când a aterizat forţat şi s-a rostogolit – o manevră pe care nimeni de la Boeing n-o prevăzuse în parametrii de proiectare. Dovada este reflectată de starea pasagerilor: peste treizeci de corpuri au rămas cu toate membrele întregi. Dacă n-ar fi izbucnit în flăcări, poate că ar fi fost şi unele feţe intacte.

Dintotdeauna mi s-a părut un spectacol extraordinar la care să asişti în ultimele tale secunde de viaţă.

Aţi prefera să muriţi în pat? Mă rog, poate că da. La urma urmelor, toate modurile de a muri seamănă probabil destul de mult între ele.

1. „DETUNĂTURA“

Depoziţia lui Bill Smith

Telefonul mi-a sunat cu puţin înaintea orei unu în noaptea de 1o decembrie.

Aş putea să mă opresc aici, să spun pur şi simplu că telefonul mi-a sunat, dar cuvintele respective n-ar putea transmite magnitudinea reală a evenimentului.

Cândva am cheltuit şapte sute de dolari pentru un ceas deşteptător. Când îl cumpărasem, nu fusese un ceas deşteptător, iar, după ce-l modificasem, era mai mult decât atât. Inima lui era o alarmă antiaeriană din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Am mai adăugat şi eu câte ceva, pe ici, pe colo, iar când l-am terminat, ar fi fost un rival serios pentru cutremurul din San Francisco ca modalitate de a face pe cineva să sară din pat.

Ulterior mi-am conectat al doilea telefon la această maşinărie apocaliptică.

Am cumpărat al doilea telefon după ce am descoperit că tresăream de fiecare dată când suna primul telefon. Doar şase oameni din birou cunoşteau numărul noului telefon şi în felul acesta au fost soluţionate elegant două probleme. Am încetat să mai tresalt la ţârâitul telefoanelor şi n-am mai fost trezit niciodată de cineva care sosise acasă la mine pentru a-mi spune că se dăduse alarma, că fusesem convocat şi nu răspunsesem, şi de aceea fusesem înlocuit în echipa de teren.

Sunt unul dintre oamenii care dorm buştean. Aşa am fost dintotdeauna; mama obişnuia să mă tragă realmente jos din pat, ca să plec la şcoală. Până şi în marină, pe când

toţi cei din jur se foiau, gândindu-se la decolarea de pe punte de a doua zi, eu puteam sforăi toată noaptea şi trebuia să fiu zgâlţâit serios de comandant.

De asemenea, recunosc că mai beau din când în când.

Ştiţi cum este. La început, doar la petreceri. După aceea două păhărele la sfârşitul zilei. După divorţ, am început să beau de unul singur, fiindcă pentru prima dată în viaţă aveam insomnii. Da, ştiu că este unul dintre semne, totuşi mai am cale lungă până la alcoolism.

Se conturase însă un tipar de sosire cu întârziere la birou şi m-am gândit că ar fi mai bine să fac ceva în privinţa respectivă, înainte de a interveni cineva aflat mai sus pe scara ierarhică. Tom Stanley mi-a recomandat un psihiatru, dar ceasul meu deşteptător era, în opinia mea, la fel de funcţional. Există întotdeauna o cale prin care să-ţi rezolvi problemele, cu condiţia de a le examina cu atenţie şi de a face apoi ceea ce trebuie făcut.

De pildă, când am constatat că în trei dimineţi consecutive oprisem noul ceas deşteptător şi adormisem la loc, l-am dus în bucătărie şi l-am conectat la cafetieră. Când te-ai sculat şi cafeaua fierbe, este prea târziu să te întorci la somn.

Toţi am glumit pe seama asta la birou. Toţi credeau că era ceva drăguţ. Perfect, poate că şi şoriceii care aleargă printr-un labirint sunt drăguţi. Şi poate că voi sunteţi perfect reglaţi, că n-aveţi niciun angrenaj care să scârţâie şi niciun arculeţ care să fie strâns prea tare, iar, dacă aşa stă treaba, nu mă interesează. Spuneţi-o psihiatrilor voştri.

Aşadar, telefonul mi-a sunat.

Aşadar, m-am sculat în capul oaselor, mi-am dat seama că era încă întuneric şi am ştiut că nu era începutul altei zile de rutină la birou. După aceea am înhăţat receptorul înainte ca sunetele să fi putut jupui al doilea strat de vopsea de pe tencuiala pereţilor.

Cred că am avut nevoie de ceva timp pentru a-l duce la ureche. Băusem niţeluş, nu cu mult timp în urmă, şi nu sunt în forma cea mai bună când mă trezesc, chiar şi la un apel pentru echipa de teren. Am auzit o tăcere întreruptă de paraziţi, apoi un glas şovăitor:

— Domnul Smith?

Era centralista din schimbul de noapte al Comisiei, o femeie pe care n-o văzusem niciodată în carne şi oase.

— Da, la telefon.

— Vă rog să rămâneţi pe fir, ca să vorbiţi cu domnul Petcher.

După care au dispărut până şi paraziţii şi m-am trezit în versiunea purgatoriului din secolul XX, „în aşteptare“, înainte să fi avut posibilitatea să protestez.

De fapt, nu m-a deranjat. Mi-a oferit ocazia să mă trezesc. Am căscat şi m-am scărpinat, mi-am pus ochelarii şi m-am zgâit la piuneza înfiptă în perete deasupra noptierei. Acolo era – C. Gordon Petcher, imediat sub preşedinte, şi legenda: „membrii echipei de teren – În cazuri de accidente catastrofale, anunţaţi-i pe următorii“. Lista se schimbă în fiecare joi, la sfârşitul zilei de lucru. Preşedintele, Roger Ryan, este singurul nume care figurează pe toate listele. Indiferent ce s-ar întâmpla, indiferent la ce oră din zi sau din noapte, Ryan este primul care află.

Numele meu era ceva mai jos, la rubrica „Aviaţie, ofiţer de serviciu/IS“, urmat de numărul meu de pager şi de numărul celui de-al doilea telefon de acasă. Apropo, „IS“ este de fapt „I-ş“ şi înseamnă „Investigator-şef“.

C. Gordon Petcher era cel mai recent dintre cei cinci membri ai Comisiei Naţionale de Siguranţă în Transporturi. Ca atare era în mod firesc uşor suspect. Noi, cei care am fost angajaţi ca experţi, ne punem întotdeauna întrebări faţă de noii membri ai Comisiei, care sunt numiţi pe câte cinci ani. Toţi trebuie să treacă printr-o perioadă

de probă, în decursul căreia decidem dacă putem avea încredere în ei sau dacă-i putem suporta.

— Scuze că te-am făcut s-aştepţi, Bill.

— Nu-i nimic, Gordy.

Aşa vrea el să-i spunem, „Gordy“.

— Tocmai vorbeam cu Roger. Avem unul foarte urât în California. Pentru că-i aşa de târziu şi accidentul a fost atât de mare, am decis să nu mai folosim cursele comerciale disponibile. JetStar aşteaptă reunirea echipei de teren. Sper să poată decola într-o oră. Dacă tu…

— Cât de mare, Gordy? Chicago? Everglades? San Diego?

Glasul lui a căpătat un ton de scuză. Aşa ceva se mai întâmplă. Când anunţi o veste cu adevărat rea, te poţi simţi cumva responsabil pentru ea.

— Ar putea fi mai mare decât Canare, a spus el.

O parte din mine a detestat că individul ăsta nou-venit îmi vorbea în jargonul Comisiei, în timp ce restul a încercat să imagineze un accident mai mare decât cel de la Tenerife.

Cei din exterior pot crede că ne referim la nişte locuri anume atunci când spunem Chicago, Paris, Everglades şi aşa mai departe. Adevărul este altul. Chicago a fost un DC-10 care şi-a pierdut un motor la decolare şi i-a ucis pe toţi cei de la bord. Everglades a fost un L-1011, o prăbuşire cu supravieţuitori, care a aterizat forţat în mlaştină în timp ce echipajul depana una dintre luminile trenului de aterizare. San Diego a fost un PSA 727 mare care s-a ciocnit de un Cessna în Indian Country – dealurile joase care roiesc de indieni Navajo, Cherokee şi avioane Piper Cub. Iar Insulele Canare…

În 1978, pe aeroportul Tenerife din Insulele Canare s-a întâmplat ceva inimaginabil. Un Boeing 747 plin cu pasageri şi complet alimentat şi-a început decolarea, în timp ce alt 747 se găsea încă pe pistă în faţa sa, invizibil în

ceaţa deasă. Cele două avioane s-au ciocnit şi au ars la sol, ca şi cum ar fi fost nişte autobuze municipale mătăhăloase la ora de vârf a traficului, nu nişte maşini zburătoare aerodinamice, frumoase şi sofisticate.

Era, sau fusese până la primirea acestui telefon, cel mai teribil dezastru din istoria aviaţiei.

— Unde în California, Gordy?

— Oakland. De fapt la est de Oakland, în munţi.

— Cine a fost implicat?

— Un Pan Am 747 şi un United DC-10.

— Coliziune în aer?

— Da. Ambele avioane pline cu pasageri. Nu am până în momentul ăsta cifrele finale…

— Lasă asta acum. Cred că deocamdată am tot ce-mi trebuie. Ne-ntâlnim la aeroport peste…

— Eu o să vin mâine-dimineaţă cu un avion de pe Dulles, mi-a răspuns. Domnul Ryan a sugerat să mai rămân aici câteva ore, ca să coordonez partea de relaţii publice, în vreme ce…

— Da, da. Bine. Ne vedem pe la amiază.

○ ○ ○

Am ieşit din casă la douăzeci de minute după ce am terminat convorbirea. Între timp m-am bărbierit, m-am îmbrăcat, mi-am făcut valiza, am băut o ceaşcă de cafea şi am înghiţit un mic dejun plin de colesterol pe bază de omletă şi cârnaţi. M-am simţit mândru, pentru că nu mă mişcasem niciodată atât de repede, nici chiar înainte de divorţ.

Secretul sunt pregătirea, stabilirea de rutine şi respectarea lor strictă. Îţi planifici toate activităţile, faci din vreme tot ce poţi, iar când soseşte apelul – eşti gata.

Ca atare m-am bărbierit în baia de la parter, nu în cea de lângă dormitorul de la etaj, fiindcă aşa am trecut prin

bucătărie, unde am putut să apăs butonul preprogramat al cuptorului cu microunde şi să pornesc cafetiera; ambele aparate erau încărcate de cu seara, indiferent dacă aş fi fost beat sau treaz. După ce am ieşit de sub duş, cu aparatul electric de ras în mână, am mâncat în picioare şi m-am bărbierit totodată, am dus aparatul de ras la etaj, unde l-am aruncat în valiza deja plină cu lenjerie de corp, cămăşi, pantaloni şi articole de toaletă. Abia atunci a trebuit să iau primele decizii ale zilei, bazate pe locul în care urma să ajung. Fusesem trimis pe nepregătite în Deşertul Mojave şi pe Muntele Erebus din Antarctica. Evident, de fiecare dată trebuie să iei hainele potrivite.

Poncho-ul galben mare era deja strâns; întotdeauna trebuie să fii pregătit pentru ploaie la locul unei prăbuşiri. În luna decembrie, munţii joşi din Oakland nu prezentau alte probleme speciale.

Am încuiat valiza, am luat teancul de hârtii de pe birou şi l-am vârât în servieta ce conţinea obiectele care erau permanent pregătite pentru apelul echipei de teren: aparatul de fotografiat, multe filme, blocnotes, lupă, lanternă şi baterii de rezervă, casetofon, casete, calculator, busolă. Am coborât din nou scara, mi-am mai turnat o ceaşcă de cafea şi am dus totul prin uşa de legătură cu garajul – lăsată deschisă aseară –, în drum am lovit cu cotul butonul de deschidere a uşii garajului, am închis uşa de legătură cu piciorul în urma mea şi am încuiat-o, am aruncat valiza şi servieta în portbagajul deschis, am sărit în maşină, am băgat în marşarier, am apăsat butonul de pe uşa glisantă a garajului şi am privit ca să mă asigur că se închisese complet.

Cu excepţia alegerii câtorva obiecte de îmbrăcăminte, restul acţiunilor erau pe pilot automat. N-a trebuit să mai gândesc iarăşi decât după ce ieşisem pe Connecticut Avenue şi am pornit spre sud. Casa avea toate obloanele trase, fiindcă aşa o ţineam. Slavă Domnului că nu aveam

un câine! Oricum Sam Horowitz, care locuia alături, avea să fie mai atent, după ce avea să citească despre accident în *Post* de a doua zi.

Una peste alta, mă adaptasem destul de bine la viaţa de burlac.

○ ○ ○

Locuiesc în Kensington, statul Maryland. După divorţ, casa este mult prea mare pentru mine şi încălzirea costă o grămadă, dar se pare că n-o pot părăsi. M-aş fi putut muta în oraş, însă urăsc să trăiesc într-un apartament de bloc.

Am mers pe Beltway până la National. La ora aceea din noapte, Connecticut Avenue este aproape pustie, dar te încetinesc semafoarele. Ai zice că Investigatorul-şef al unei Echipe de Teren a Comisiei Naţionale de Siguranţă în Transporturi care se îndreaptă spre cel mai mare dezastru aviatic din istorie ar trebui să aibă un girofar pe care să-l poată plasa pe capotă şi să gonească nestingherit prin intersecţii.

Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar poliţia din D.C. nu priveşte deloc lucrurile în felul acesta.

Majoritatea membrilor echipei locuiau în Virginia şi aveau să ajungă la aeroport înaintea mea, indiferent de traseul pe care l-aş fi ales. Însă avionul n-ar fi plecat fără mine.

○ ○ ○

Urăsc aeroportul National. Este un afront pentru tot ceea ce reprezintă CNST. Acum câţiva ani, când s-a auzit că o cursă aviatică Air Florida lovise podul de pe Strada 14, doi dintre noi au sperat (dar nu cu glas tare) că am putea în cele din urmă să-l închidem. Nu s-a întâmplat aşa, însă eu tot mai speram.

În ciuda neajunsurilor sale, National era pur şi simplu al naibii de convenabil. Pentru majoritatea locuitorilor din Washington, Dulles International putea la fel de bine să fie în statul Dakota. Cât despre Baltimore…

Până şi Comisia îşi ţine avioanele pe National. Avem câteva aparate, iar cel mai mare este un Lockheed JetStar care ne poate duce oriunde în SUA continentală fără să realimenteze. În mod obişnuit folosim curse comerciale, dar asta nu se poate de fiecare dată. În dimineaţa aceasta era prea devreme ca să găsim suficiente locuri spre vest. Exista de asemenea posibilitatea ca, dacă accidentul era într-adevăr pe atât de mare pe cât spusese Gordy, o a doua echipă să ne urmeze imediat cum se crăpa de ziuă. Era posibil să tratăm incidentul ca pe două prăbuşiri separate.

Când am suit la bordul lui JetStar, toţi erau prezenţi, mai puţin George Sheppard. Tom Stanley ţinuse legătura cu Gordy Petcher. În timp ce-mi depozitam bagajele, Tom m-a pus la curent cu informaţiile pe care Petcher fie că nu le ştiuse, fie nu avusese curajul să mi le spună.

Nu exista niciun supravieţuitor. Deocamdată nu căpătasem nicio cifră exactă de la companiile respective, totuşi numărul victimelor depăşea cu siguranţă şase sute.

Se întâmplase la altitudinea de 1 500 de metri. DC-10 picase aproape perfect vertical. 747 mai zburase puţin, însă rezultatul fusese acelaşi. DC-10 căzuse în apropierea unei autostrăzi; poliţia locală şi echipele de pompieri sosiseră deja acolo. Boeingul de la Pan Am era pe undeva prin munţi. Echipele de salvare ajunseseră la el, dar nu transmiseseră decât că nu existau supravieţuitori.

Roger Keane, şeful biroului de teren CNST din Los Angeles, se afla pe drum către Bay Area şi avea să aterizeze în curând. Roger contactase birourile districtuale ale şerifilor din Contra Costa şi Alameda şi le oferise îndrumări despre procedurile de la locul unei prăbuşiri.

— Cine-i şeful pe aeroportul din L.A.? am întrebat.

— Kevin Briley, a spus Tom. Nu-l cunosc. Tu-l ştii?

— Cred că ne-am strâns mâna o dată. O să mă simt mai bine după ce Rog Keane va ajunge la locul accidentului.

— Briley a spus că a fost anunţat să ia prima cursă spre Oakland şi să ne aştepte acolo. Va mai rămâne o vreme în L.A., dacă vrei să vorbeşti cu el.

Mi-am privit ceasul.

— Într-un minut. Unde-i George?

— Nu ştiu. A primit apelul. L-am sunat acum cinci minute şi n-a răspuns.

George Sheppard este specialistul meteo. Am fi putut decola fără el, deoarece prezenţa lui la locul accidentului nu era absolut necesară.

Iar eu eram gata de plecare. Mai mult încă: ardeam de nerăbdare, ca un cal de curse în poarta de start. Simţeam tensiunea crescând în jurul meu şi în jurul întregii ţări. Interiorul lui JetStar era întunecat şi calm, dar din Washington în Los Angeles şi în Seattle, şi în curând în toată ţara, se adunau forţe ce aveau să producă cel mai incredibil circ electronic pe care-l văzuse vreodată cineva. Naţiunea dormea, însă serviciile de ştiri telegrafice, prin cabluri coaxiale şi prin sateliţi sincroni, zumzăiau de veşti. O mie de reporteri şi de editori erau sculaţi din paturi şi rezervau locuri în cursele spre Oakland. Într-un final, o sută de agenţii guvernamentale urmau să fie implicate. Guvernele străine aveau să trimită reprezentanţi. Toată lumea, de la Boeing şi McDonnell-Douglas până la fabricantul celui mai mic nit dintr-un avion, avea să fie în alertă, întrebându-se dacă fabrica lor produsese componenta defectă sau scrisese directiva fatală, şi toţi aveau să dorească să fie în preajmă pentru a auzi imediat vestea neplăcută. Până ce soarele avea să răsară în California, un miliard de oameni aveau să solicite răspunsuri. Cum s-a întâmplat? A cui a fost vina? Ce ar trebui făcut în privinţa asta pe viitor? Iar eu eram cel care

trebuia să ofere răspunsurile. Toate fibrele nervoase din corp îmi zbierau să decolăm odată, s-ajungem acolo şi să-ncepem cercetările.

Tocmai mă pregăteam să cer decolarea, când am primit un telefon de la George, care m-a scutit de o decizie pe care el ar fi detestat-o cu certitudine. Avea probleme cu maşina. Sunase după un taxi, dar sugera că ar fi fost mai bine să decolăm fără el, urmând să ne întâlnim la destinaţie. Mi-am stăpânit un suspin de uşurare şi i-am spus pilotului să-i dea drumul.

○ ○ ○

Cum este drumul către un accident aviatic major? Destul de tăcut, în cea mai mare parte.

În prima oră am dat câteva telefoane la Los Angeles şi am avut o scurtă convorbire cu Kevin Briley. Am aflat că Roger Keane se suise într-un elicopter şi de acum era cu siguranţă la locul în care se prăbuşise DC-10. Briley se pregătea să plece pentru a se îmbarca într-o cursă spre Oakland, unde avea să mă întâlnească pe aeroport. I-am spus să asigure paza locului.

Apoi ceilalţi au telefonat la Seattle, Oakland, Schenectady, Denver, Los Angeles. Fiecare membru al echipei de teren îşi forma propria echipă, care examina un anumit aspect al prăbuşirii, şi fiecare dorea să obţină oamenii cei mai buni. De obicei asta nu era o problemă. Zvonurile circulă repede după un accident de asemenea proporţii. Aproape toţi cei pe care i-am sunat le auziseră; mulţi se aflau deja pe drum. Erau oameni pe care-i cunoşteam şi în care ne puneam toată încrederea.

Însă toate apelurile acelea n-au durat foarte mult. După prima oră am rămas singuri, în cer, în zborul de cinci ore până la Oakland. Cu ce m-am ocupat? Aveţi idee câtă hârţogărie presupune investigarea unui accident aviatic?

Fiecare dintre noi răspunde de cinci-şase rapoarte. Există rapoarte ce trebuie citite şi rapoarte ce trebuie scrise, plus nenumărate lucruri pe care să le trecem în revistă. Servieta îmi era burduşită de lucrări care aşteptau să fie terminate. M-am îndeletnicit cu asta vreme de o oră.

Ajunsesem în faza în care cuvintele deveniseră lipsite de sens. Am căscat, m-am întins şi am privit în jur. Jumătate din echipă dormea. Mi s-a părut o idee excelentă. Era 4:30 dimineaţa, după fusul orar al Coastei de Est, cu trei ore mai devreme pe Coasta de Vest, şi probabil că niciunul dintre noi nu avea să închidă ochii până mult după miezul nopţii.

De partea cealaltă a culoarului stătea Jerry Bannister, specialistul în structuri. Este cel mai bătrân dintre noi: un bărbat voinic, cu cap uriaş şi păr sur, des, inginer aeronautic, care a început să lucreze pe linia de asamblare Douglas, construind Albatroşi, din cauză că fusese respins la recrutare. Este surd de o ureche şi poartă o proteză auditivă în cealaltă ureche. Privindu-l, îţi dai seama că a fost cea mai mare greşeală pe care-a comis-o vreodată armata. La orice oră din zi l-aş fi pus să confrunte un pluton întreg de soldaţi germani, chiar la şi vârsta de şaizeci de ani. Are faţa colţuroasă şi o pereche de mâini gigantice care l-ar face candidatul perfect pentru slujba de mecanic auto. Pare greu de imaginat în faţa unei planşete de proiectare sau testând machete în tunelul aerodinamic, dar la asta se pricepe. După război a lucrat la DC-6 şi DC-8, alături de multe altele.

Dormea tun, cu capul lăsat pe spate şi gura deschisă. Individul aproape că nu ştie ce înseamnă nervii; nimic nu-l mişcă. Colecţionează timbre, dacă vă vine să credeţi aşa ceva. Este nebun după filatelie; odată ce începe să vorbească despre asta, este imposibil să-l mai opreşti.

Înapoia lui, capul pleşuv care strălucea în conul de lumină de deasupra îi aparţinea lui Craig Haubner,

specialistul în sisteme. Avea să petreacă tot restul zborului umplând pagină după pagină din blocnotesul lui galben, după care avea să sară din avion, să se ducă la locul accidentului, să stea până noaptea târziu răscolind şi cercetând epava, apoi să revină la cartierul nostru general temporar tot fercheş, alert şi plin de energie. Era imposibil să-ţi placă de Haubner – nu era foarte priceput în relaţiile cu oamenii şi uneori el însuşi nu părea om –, însă toţi îl respectam. Abilitatea lui de a examina o bucată de sârmă carbonizată sau de tubuleţ hidraulic îndoit şi de a spune după aceea cu exactitate ce anume se întâmplase este aproape de domeniul ocultului.

Eli Seibel era de asemenea treaz, răscolind prin pliculeţele de chibrituri, şerveţelele de hârtie, plicurile rupte şi hârtiile mototolite pe care este încântat să le numească notiţe de lucru. Nu-i spun niciodată nimic despre asta, deşi scrâşnesc din dinţi când îl văd. Reuşeşte să scoată lucruri foarte bune din haos. Este supraponderal şi alergic la aproape orice şi singurul dintre noi care nu are brevet de pilot, dar este vesel, popular printre secretarele de la birou şi competent în specialitatea lui: grupul motopropulsor.

Înapoia mea se afla Tom Stanley, cu picioarele întinse pe culoar şi încercând zadarnic să-şi ghemuiască restul corpului pentru a sta confortabil. La douăzeci şi şapte de ani, este cel mai tânăr membru al echipei. N-a efectuat serviciul militar – bănuiesc că s-ar fi sustras recrutării, dacă ar fi fost îndeajuns de vârstnic pentru Vietnam – şi unica slujbă asociată aviaţiei pe care a avut-o înainte de a veni să lucreze pentru Comisie a fost de controlor de trafic aerian. Familia lui e putred de bogată. El a început studiile la Harvard, după care a trecut la MIT, tăticul lui plătindu-i toată şcolarizarea.

Locuieşte într-o casă care valorează de cinci ori mai mult decât aş fi încasat eu pe a mea. Una peste alta, cu

greu mi-aş fi putut închipui o biografie mai calculată pentru a stârni ostilitate din partea profesioniştilor bătrâni ca Jerry, Craig… şi chiar a mea. Şi cam tot aşa simţeau Haubner şi Bannister. Eli Seibel îl tolerează, iar Levitsky ne tolerează mai mult sau mai puţin pe toţi.

Eu, însă, mă înţeleg destul de bine cu Tom. Dacă ar exista postul de secund al unei investigaţii CNST (ceea ce nu-i cazul), pe Tom Stanley l-aş alege. Aşa, însă, mă mulţumesc să mă sfătuiesc foarte mult cu el.

Secretul este probabil dragostea noastră pentru pilotaj. Tom zboară de la opt ani, iar eu însumi iubesc atât de mult pilotajul, încât îmi vine imposibil să simt dispreţ faţă de banii graţie cărora au putut zbura. Am un biplan Stearman vechi şi minunat, care-mi înghite o parte mult prea mare din salariu şi care probabil nu va fi achitat niciodată. Tom are un Spitfire în stare impecabilă. Şi mă lasă să-l pilotez. Ce poţi spune despre un asemenea om? În cadrul investigaţiei, Tom va conduce două subgrupe: Controlul Traficului Aerian şi Operaţiunile. Cealaltă persoană cu dublă responsabilitate dormea în partea din spate a avionului.

Carole Levitsky se ocupa de Factori Umani şi Martori şi venise în Comisie de numai şase luni. Acesta era al doilea ei accident major. Fost psiholog cercetător cu experienţă în criminalistică şi factori de stres industriali, izbutise, mai mult sau mai puţin, să ne câştige pe noi, care eram nişte tipi adânc înrădăcinaţi în tehnologie. Bănuiesc că ştia ce ne impulsiona pe fiecare mult mai bine decât o ştiam noi înşine; avea un stil de a te privi care te făcea să te întrebi în scurt timp: „Oare ce am vrut să spun de fapt prin asta?“ Continua să ne neliniştească pe toţi suspiciunea permanentă că petrecea la fel de mult timp pentru a studia efectele stresului asupra noastră, pe cât o făcea în privinţa piloţilor şi controlorilor de trafic aerian implicaţi în accidentele pe care le investigam. Aşa cum am menţionat

deja, în privinţa mea existau detalii pe care aş fi preferat să le ţin ascunse de un psiholog şi de fapt toţi constituiam teren la fel de fertil pentru sindromul stresului profesional. Carole este o femeie scundă, cu păr scurt, negru, şi chip destul de banal. Lucrează bine cu grupurile covârşitor masculine care se formează pentru o investigaţie.

Nu erau prezenţi trei membri ai echipei. George Sheppard avea să se ocupe de condiţiile meteo ca posibil factor de producere a accidentului. Pe de altă parte, Ed Parrish nu era chemat în mod uzual la locul accidentelor, întrucât funcţia lui era Întreţinere şi Evidenţă. El avea să meargă la Seattle şi Los Angeles, unde erau asamblate avioanele, ca şi la unităţile de întreţinere ale lui Pan Am şi United, unde avea să studieze vrafurile de hârtii care sunt completate de fiecare dată când se întreprinde vreo acţiune asupra unui avion cu reacţie pentru pasageri. Iar Victor Thomkins nici măcar nu figura pe lista echipei de teren; el răspundea de laboratoarele din Washington, unde urmau să fie analizate Recorderul Vocal din Carlingă şi Recorderul Datelor de Zbor.

Era o echipă bună. Singura absenţă bătătoare la ochi era C. Gordon Petcher, care ar fi trebuit realmente să fi fost cu noi în avion. Nu pentru că prezenţa lui ar fi fost necesară; eu conduceam totul, indiferent dacă el era sau nu prezent. Etapa de teren a investigaţiei era responsabilitatea mea. Ar fi fost totuşi mai bine să fi existat şi un membru al Comisiei care să se ocupe de presă. M-am întrebat de ce optase să aştepte până dimineaţă ca să zboare spre Oakland? Nu m-am întrebat însă prea mult timp. Am adormit aproape imediat ce m-am lăsat pe spate în fotoliu.

○ ○ ○

Am coborât din avion, cu ochi sticloşi, în strălucirea orbitoare a reflectoarelor camerelor de televiziune. Se aflau la baza scării echipe sosite până şi din Portland şi Santa Barbara. Toţi reporterii aceia tineri şi isteţi întindeau microfoane spre noi şi puneau întrebări stupide.

Este un ritual: dansul cu moartea al epocii noastre. Ştirile TV nu înseamnă nimic fără imagini şi practic nici nu contează ce reprezintă imaginile, atâta timp cât există ceva care să susţină naraţiunea. Prăbuşirea unui avion le ridică unele probleme. La următoarea emisiune de ştiri vor transmite câteva imagini nocturne neclare de la locul accidentului – ruine metalice contorsionate, eventual o aripă sau coada intactă, dacă au fost norocoşi –, nişte imagini filmate din zbor asupra unui pământ răscolit, care poate fi orice, şi imagini ale oamenilor care au sosit de la Washington ca să pună totul cap la cap. Dintre acelea, editorul emisiunii de ştiri va alege imaginile cu oameni, aşa că iată-ne pe noi, târşâindu-ne picioarele de la avion la elicopter, cu camere TV în faţă şi camere TV în spate, purtând zâmbete artificiale şi nerostind nimic.

Am suit în elicopter fără să fi văzut măcar cărei agenţii aparţinea. Înăuntru era un bărbat care mi-a întins mâna. Am privit-o, apoi am strâns-o fără entuziasm.

— Domnul Smith? Sunt Kevin Briley. Roger Keane mi-a spus să vă duc la Mount Diablo imediat cum ajungeţi aici.

— Bine, Briley, am spus, răcnind ca să mă fac auzit peste zgomotul elicopterului. În primul rând, din clipa asta eu sunt şeful tău, nu Keane. În al doilea rând, am vrut securitate aici, iar prin asta am vrut să spun să ţii presa departe până avem ceva de zis. În privinţa asta ai belit-o. De aceea, în al treilea rând, tu rămâi aici. Vreau să discuţi cu conducerea aeroportului, apoi s-o cauţi pe Sarah Hacker de la United şi să suni pe cineva de la Pan Am din New York, ca să le ceri cele necesare: un spaţiu pentru şedinţe, aici, în clădirea terminalului, un spaţiu de hangar

în care să punem ce-a mai rămas din alea două avioane şi un spaţiu în care să-i aduni pe toţi reporterii ăştia şi să mi-i iei de pe cap. După aceea fă-ne rost de camere la hotel, închiriază două maşini… La dracu', Briley, vorbeşte cu Sarah Hacker! Ea ştie ce trebuie făcut. A mai trecut prin aşa ceva.

— Eu n-am trecut, domnule Smith. (Briley izbutea să arate simultan beligerant şi mâhnit.) Ce ar trebui să le spun reporterilor? Vor să ştie când se pot aştepta la o conferinţă de presă.

— Spune-le că azi la amiază. Mă-ndoiesc ca dracu' c-aşa va fi, dar tu aşa să le spui. Şi ştii ceva? Aşteaptă-te s-o-ncasezi când va fi amânată.

I-am rânjit, iar el a izbutit un surâs obosit şi o ridicare din umeri. Poate c-avea să mă urască şi poate c-avea să facă lucrurile cum se cuvine, tocmai pentru a-mi da o lecţie. Nu-mi păsa. A sărit din elicopter şi noi am tras uşa glisantă. Pilotul a decolat aproape imediat. Am privit în jur. Era un Huey vechi şi bun, deţinut şi operat de armată. Huey sunt aparate excelente, însă cam trage curentul prin ele. Pilotul purta însemne de sergent.

— Ce depărtare este între cele două avioane? l-am întrebat.

— Cam treizeci de kilometri, domnule.

— Ştii unde se află Roger Keane? El este tipul de la…

— Îl cunosc, domnule. Tocmai l-am dus la Mount Diablo. A spus să vă aduc acolo.

— Perfect. Cum este pe teren?

— Noroi. Ploaia s-a oprit acum o jumătate de oră. Camioanele întâmpină greutăţi serioase să ajungă acolo. Până sus nu există niciun drum de acces, doar potecile în caz de incendiu forestier.

○ ○ ○

Când am aflat că DC-10 nu era la mare distanţă de locul în care se prăbuşise 747, i-am cerut sergentului să facă un ocol şi să trecem pe deasupra. N-a fost greu de găsit.

DC-10 căzuse cam la opt sute de metri nord de autostrada interstatală 580, nu departe de Livermore. Sute de lumini roşii şi albastre pâlpâiau pe câmpul ce părea deschis. Se vedeau şi câteva flăcări, dar combustibilul arsese de acum şi solul umed nu avea să prezinte probleme. Toate punctele luminoase erau mai mult sau mai puţin concentrate în jurul unei zone circulare, întunecate.

Evident, ştiusem la ce să mă aştept, însă o parte din mine continua să fie surprinsă, continua să pună întrebarea stupidă. Venisem aici pentru a vedea accidentul unui avion, dar unde era avionul? Pilotul a coborât mai mult, privind neliniştit luminile altor aparate de zbor ce pluteau, aterizau sau decolau din apropiere. Nu exista totuşi niciun avion. Pe sol se găseau şi reflectoare ce luminau doar pământ răscolit şi o sumedenie de fragmente micuţe, lipsite de formă, dintre care niciunul nu părea mai mare decât un capac de roată sau o portieră auto.

Privind în jos am, avut un simţământ neplăcut. Pe de o parte, motivul îl reprezenta locul neobişnuit; în general, pe pământ rămâne o dâră prelungă şi haotică, în lungul căreia există obiecte recognoscibile, unele destul de mari, capote de motoare, bucăţi mari din aripi, părţi din fuzelaj. Urma lăsată de Cursa 35 pe sol semăna foarte mult cu cea lăsată de un glonţ care loveşte o sticlă groasă: un crater din care pornesc raze.

Cursa 35 se strivise pur şi simplu, intrând în sol.

2. „VOI TOŢI, ZOMBILOR…“

Depoziţia Louisei Baltimore

Să spui totul, mi-a zis el.

Perfect, dar de unde să-ncep? Ordinea evenimentelor este, în cazul cel mai fericit, o ficţiune convenabilă. Văzute din alt punct de vedere, lucrurile s-au petrecut foarte diferit. Pot auzi universul râzând de mine, când încerc să imaginez un început. Cu toate acestea, până şi noi, creaturile mutante foarte evoluate din a şaptesprezecea dimensiune, suntem, când tragi linie finală, maimuţe condiţionate de timp care trăiesc în eternul Prezent. Indiferent câte noduri aş face pe firul vieţii mele, continui să mă deplasez pe el în modul clasic, într-o singură direcţie, secundă obiectivă după secundă obiectivă.

Văzută din perspectiva aceea, povestea începe aşa:

Am fost trezită brusc de alarma tăcută care-mi făcea craniul să vibreze. Nu se opreşte până nu te aşezi în capul oaselor, aşa că am făcut-o.

Dimineţile fuseseră atât mai bune, cât şi mai rele decât obişnuiseră să fie. Mai bune, fiindcă nu-mi mai rămăseseră cine ştie câte şi o preţuiam pe fiecare mai mult. Mai rele, fiindcă era mai greu să cobor din pat.

Ar fi fost mai uşor dacă mi-aş fi îngăduit să dorm conectată. Dar, dacă începi să faci asta, aproape fără să-ţi dai seama, vei fi conectat la mai multe chestii decât ai dori şi de aceea n-o făceam.

Din motivul acela păstram consola revitalizatoare în celălalt capăt al încăperii şi în fiecare dimineaţă mă sileam să parcurg drumul acela nesfârşit.

Zece metri.

De data asta am parcurs ultimii doi metri în patru labe. M-am aşezat pe podea şi mi-am cuplat tubul alimentator la ombilic.

Aproape c-a făcut să merite drumul. Mă simţisem ca şi cum mă împuţinasem în costumul-piele.

Apoi fluidul energetic mi-a ajuns la inimă şi practic am explodat. Am simţit pişcăturile extinzându-se prin membre. Şlamul pe care-l folosesc ca sânge era înlocuit cu ceva care-i pe jumătate fluorocarburi şi pe jumătate apă de foc. Garantez că vă alungă praful somnului din ochi.

Am rostit:

— Ascultă, băi, labă.

Şi Big Computer a răspuns:

— Ce dracu' vrei?

N-am eu treabă cu manierele servile. Când accesez, doresc să simt că vorbesc cu cineva cel puţin la fel de afurisit ca mine. Tuturor pe care-i ştiu le place ca BC să le zâmbească tâmp ca o recepţioneră sau să vorbească baritonal, ca un Iehova panoramic. Nu şi mie. BC îmi face favoarea de a părea că abia mă tolerează.

— De ce m-ai sculat? Îmi datorezi trei ore de somn.

— A apărut o problemă asociată unei operaţiuni aflate în desfăşurare. Pentru că eşti şefa Echipei Operaţiuni Răpiri, cineva de la Poartă a avut ideea stupidă că ai putea ajuta la soluţionarea ei. Fără îndoială că a greşit, judecând…

— Gura! Cât de rău e?

— Groaznic.

— Cât de curând… de cât timp dispun?

— În sensul filosofic sau cel practic? Nu dispui de niciun fel de timp, trebuia să fi fost acolo acum o jumătate de oră.

Dacă ar fi zis acum cincisprezece minute, cred că aş fi putut reuşi.

Am tras pe mine o pereche de blugi erzaţ din secolul XX. M-am oprit în baie doar cât să-mi zumzăi periuţa electrică pe dinţi, să aleg o perucă (blondă, de data asta) şi să văd dacă nu arătam ca o sperietoare. Haide să zicem cinci secunde pentru dinţi şi păr şi şase secunde la oglindă. Era o irosire extravagantă de timp, dar îmi plac oglinzile. Ele mint fermecător în ziua de azi. Tu, înşelătoare frumoasă. Mi-am zâmbit. Ar fi fost mai mult decât probabil ultima ocazie de a zâmbi pe care urma s-o mai am în restul zilei.

Apoi am ieşit pe uşă, ciocnindu-mă în drum de Sherman, băiatul de casă. El şi-a răsturnat tava cu micul dejun.

Am alergat desculţă pe hol, mi-am dat drumul pe tobogan, m-am grăbit spre trotuar şi am fugit şi pe el, împingând în lături dronele mai sedate. Am ajuns la capsulele de mare viteză şi am suit în una. Am tastat codul Porţii, m-am afundat în capitonaj şi am inspirat profund, după care eu şi capsula ne-am arcuit peste oraş ca o aruncare de trei puncte la coş.

Mai mult de atât nu mă pot grăbi. M-am relaxat şi m-am uitat la clădirile ce lunecau pe sub mine, fără să le privesc însă cu atenţie. Abia atunci mi-am reamintit că asta era ziua. Unul dintre mesajele mele urma să sosească la Poştă.

M-am uitat la ceasul Lady Bulova şi m-am încruntat. Mai erau câteva ore până puteam deschide capsula temporală. Ceea ce însemna că era improbabil să aibă o relevanţă pentru criză, indiferent care ar fi fost ea. Rareori o criză de la Poartă nu se rezolva în două-trei ore.

Aşadar mă puteam aştepta la altă criză înainte de sfârşitul zilei.

Uneori mă-ntreb de ce mă mai trezesc.

○ ○ ○

Capsula mi-a fost preluată de inelele deceleratoare. După ce am coborât, m-am grăbit în complexul Porţii şi pe coridor spre Operaţiuni. Gnomii stăteau acolo în lumina verde-albastră proiectată de consolele lor, care ocupau o galerie uriaşă în formă de potcoavă, de unde se vedeau perfect toate activităţile de pe puntea inferioară. Sala Operaţiunilor se afla înapoia unui perete din sticlă, care o izola de toate zgomotele de jos.

Doamne, cât îi mai urăsc pe gnomi! De fiecare dată când intram în Operaţiuni, le simţeam izul de putrefacţie. Era o aiureală, bineînţeles; simţeam de fapt mirosul propriei mele frici. Peste un an, sau cam aşa, aveam să ajung înapoia unei console. Aveam să fiu încorporată într-o consolă, cu toate măruntaiele pe afară şi cu nimic rămas din corpul meu decât Marea Minciună. Eu însămi sunt douăzeci la sută artificială. Ei sunt vreo optzeci la sută.

Mai dă-i dracu'!

M-am ales cu câteva priviri sfredelitoare. Nici ei nu se dau în vânt după mişcători.

La consola Comenzii Operaţiunilor era o figură nouă. Lawrence Calcutta-Benares. Ieri fusese în scaunul adjunctului, iar cu cinci ani în urmă îmi fusese şef de echipă.

N-avea rost să întreb ce se întâmplase cu Marybeth Metz. Timpul zboară.

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat.

— Avem o indicaţie de dezvoltare de twonky, mi-a răspuns cu gramatică deplorabilă.

Cândva „twonky“ însemnase un obiect anacronic lăsat în urmă într-o răpire, dar în ultima vreme oamenii începuseră să folosească termenul pentru a se referi la paradoxurile temporale pe care tindea să le genereze obiectul respectiv.

— Îmi pare rău că te-am sculat, a spus el, însă am crezut că ar trebui să fii anunţată.

Este jalnic cum un bun şef de echipă poate degenera într-un creier amorţit. Ar fi trebuit să deţin deja toate datele situaţiei, iar el se moşmondea şi-ncerca să mă atragă într-un rahat de conversaţie.

— La scurt timp după alarma twonky, una dintre fetele tale şi-a pierdut paralizatorul în avion.

— Lawrence, o să-mi picuri povestea asta-n următoarele trei zile, sau o să mi-o spui pe dată şi-o să mă laşi să fac ceva-n privinţa ei?

Termină cu bălăbănelile, moş băşinos!

N-a mai fost nevoie să rostesc cu glas tare ultimele cuvinte. Le-a înţeles. Am văzut cum i-a încremenit aşa-zisa faţă.

Sărmanul dorea pur şi simplu să converseze. Credea că rămăsese prietenul meu. Ei bine, nu mai pot să m-opresc din plâns, ce să-ţi zic! Era prima lui zi când trata direct cu mergătorii şi era momentul să afle ce simţeam unii pentru alţii. Nu acceptasem jobul ăsta ca să câştig trofeul Domnişoara Drăgălăşenie.

A început să vorbească repede şi la obiect, adică exact ceea ce intenţionasem.

— Răpirea este în 1955, statul Arizona. Un Lockheed Constellation. Mai are încă douăzeci de minute, timpul din '55, după care-şi va pierde majoritatea aripii drepte. Toată echipa este la bord. Caută arma şi în acelaşi timp încearcă să finalizeze răpirea. Indicaţiile scanerelor continuă să fie neconcludente. Nu putem spune dacă o veţi găsi. Poate fi posibil.

M-am gândit scurt la inerentele glume din epocă despre pierderea aripii drepte deasupra Arizonei, apoi le-am alungat din minte.

— Dă-mi puntea atunci, am cerut. Mă-ntorc.

N-a ripostat, deşi ar fi putut s-o facă. Trimiterea în trecut a unei persoane care nu înlocuieşte pe altcineva constituie o încălcare a securităţii temporale. Bănuiam că nu i-ar fi păsat dacă m-aş fi întors în 1955, le-aş fi dat flit şi mi-aş fi cumpărat un domeniu frumuşel în Arizona. Dintr-un motiv necunoscut, a dat ordinul respectiv. Unul dintre subordonaţii lui dezgustători s-a jucat cu butoanele şi puntea s-a deplasat deasupra podelei de sortare. M-am năpustit prin uşă şi am ieşit pe punte, la zece metri deasupra ţipetelor, zbieretelor şi înjurăturilor pasagerilor care sosiseră deja din 1955.

Aceştia trebuiau să fie cei de la clasa întâi. Urletele lor deţineau o calitate specială de indignare. Plătiseră preţul suplimentar, iar acum – uite ce se-ntâmplase! O să-i scriu congresmanului nostru, Cecily, pe-onoarea mea, asta ar trebui să fac!

M-am oprit la capătul punţii, acolo unde atingea fâşia îngustă de podea care sfârşea în susul timpului Porţii. Aşa fac întotdeauna. Am trecut de o mie de ori prin porcăria aia, dar nu-i ceva pe care să-l faci cu sufletul uşor. Sub mine, cineva cerea să vorbească cu stewardesele. Pe cuvântul meu! Auzi ce voia.

Sărmanul credea că el avea probleme.

În secolul XX oamenii obişnuiau să sară din avioane cu prelate din mătase pliate în nişte raniţe pe care le purtau pe umeri. Ele se numeau „paraşute“ şi aveau rolul – teoretic – de a se deschide şi a le încetini căderea spre sol. Făceau asta ca divertisment. În mod destul de adecvat, numeau salturile „plonjoane din cer“.

Ceea ce m-a ajutat într-o oarecare măsură să abordez călătoria prin Poartă a fost încercarea de a înţelege cum era posibil ca nişte indivizi care se puteau aştepta să trăiască şaptezeci de ani să-şi asume un asemenea risc – având corpuri pe care medicina contemporană le putea

vindeca doar imperfect sau deloc –, să păşească prin uşă în gol. Nu înseamnă însă că aş fi înţeles vreodată motivul pentru care săreau oamenii aceia; era de altfel bine ştiut că 20-ii nu aveau minte nici cât un bob de mac.

De fapt nici lor înşişi nu le plăcea. Nu făceau altceva decât să sublimeze spaima universală a căderii în altă parte a creierului: partea care râde. Râsul este un mecanism de întrerupere a apărării. Îşi întrerupeau atât de bine spaima de cădere, încât puteau pretinde faţă de ei înşişi că salturile din avion erau distractive.

Sunt totuşi convinsă că până şi cei mai experimentaţi dintre ei şovăiau în pragul uşii. Poate că o făcuseră de atâtea ori, încât n-o mai sesizau, dar şovăiala exista.

Acelaşi lucru se aplica şi în cazul meu. Nimeni dintre cei care m-ar fi privit nu mi-ar fi văzut pasul ezitând când am ajuns la capătul punţii şi am păşit prin Poartă. Însă momentul acela de spaimă mistuitoare de măruntaie exista.

Călătoria prin Poartă este diferită de fiecare dată. Este instantanee şi ai vreme suficientă s-o iei razna. Este o zonă de simultaneitate în care devin, pentru un timp prea scurt pentru a fi măsurat sau reamintit şi prea lung pentru a fi suportat, tot ce a existat vreodată. Mă întâlnesc pe mine însămi în Poartă. Mă creez pe mine însămi, apoi creez universul şi apar în creaţia mea. Mă prăbuşesc în josul timpului spre începutul universului, după care ricoşez într-un altcândva. Acel timp se dovedeşte a fi trecutul mort, care reînvie, care este reanimat pentru mine şi echipa de răpire.

Aş putea dedica un miliard de cuvinte experienţei păşirii prin Poartă şi tot nu m-aş apropia nici pe departe de realitate.

În acelaşi timp, însă, ceea ce s-a întâmplat este că am trecut prin ea. Simplu! Un picior în viitorul mort, celălalt

în trecutul viu (cu fundul meu pe linia de demarcare: o fesă în ţinutul lui Brooklyn Dodgers şi cealaltă în Ultima Epocă – sau cu faţa în anii 1950 şi poponeţul în Ţara-de-Mâine).

Picioarele mele erau conectate prin bazin, dar în acelaşi timp erau la mii de kilometri depărtare în spaţiu şi miliarde de ani depărtare în timp.

Unul dintre ele nu era nici măcar al meu, totuşi asta nu-i nici aici, nici acolo.

Ar trebui să spun pur şi simplu că am păşit prin Poartă. Trebuie să mă înţelegeţi că am trecut printr-o suferinţă teribilă cu care mă obişnuisem într-atât, încât izbutisem să mă conving că era rutină.

Am păşit prin Poartă.

Am ieşit în toaleta lui Lockheed Constellation în 1955 şi imediat a trebuit să plec capul, deoarece doi membri ai echipei de răpire azvârliseră peste mine o femeie care zbiera. Ţipătul i-a fost retezat când capul i-a trecut prin Poartă. Avea să se sfârşească în viitorul îndepărtat şi până atunci probabil că avea să fie un scâncet. Situaţia nu avea să fie înţeleasă de biata sărmană. Salut! Urmaşii tăi sunt mândri să te primească în Utopia!

Am ieşit din toaletă pe când alţi doi răpitori târau spre uşă un bărbat masiv în costum gri sfâşiat. Se zbătea fără putere; probabil că fusese paralizat la intensitate redusă. N-a durat mult să-mi dau seama că răpirea nu mergea prea bine. În primul rând, pasagerii se revoltau.

Desigur, ne aşteptăm să apară şi istericale. Nicio răpire nu se va desfăşura fără ceva zbierete şi eliberarea involuntară a câtorva litri de urină. Dacă aş fi răpită, probabil că şi eu m-aş scăpa pe mine.

Mi-a atras atenţia însă faptul că etapa de haos a acestei răpiri sosise înainte de termen.

Erau încă prea mulţi berbeci conştienţi faţă de o mână de răpitori.

Era lesne să-i deosebeşti pe membrii echipei de răpire de berbeci. Toţi răpitorii erau îmbrăcaţi ca stewardese. În 1955, pe linia aceasta aeriană, asta însemna toci cochete, fuste ce ajungeau undeva la jumătatea distanţei între genunchi şi glezne şi pantofi cu tocuri înalte, pe care echilibrul era extrem de precar.

Buzele lor erau date cu ruj roşu ca sângele. Arătau ca nişte vampiri.

1955. Trebuia să-i cred pe cuvânt. Când ai fost în aşa multe epoci ca mine, stilurile se înceţoşează. Toate par stranii, totuşi nu aveam niciun motiv să mă îndoiesc în privinţa datei. Afară, sub noi, pe pământ, automobilele aveau aripioare dorsale. Chuck Berry înregistra *Maybellene.* Phil Silvers şi Ed Sullivan erau pe videoecrane, care pe atunci se numeau „televizoare“.

Armăsarul Nashua avea să câştige cursa Preakness anul acesta, iar Brooklyn Dodgers avea să câştige campionatul naţional de baseball. Aş fi putut fi o femeie bogată în 1955, dacă aş fi putut găsi o modalitate de a paria. Pe titlul de primă pagină al ziarelor de mâine, de pildă: „Un avion Constellation se prăbuşeşte în Deşertul Arizona“.

Vreţi să punem prinsoare? Totuşi această mică secţiune din 1955 nu era un loc în care să întârzii dacă ţineai la sănătate. Chiar şi fără haosul în care se transformase operaţiunea de răpire, avionului nu-i mai rămăsese prea mult timp de zburat.

Am scuturat din cap ca să mi-l limpezesc. Uneori asta are succes. După o călătorie prin Poartă, am câteva clipe de ameţeală. M-am silit să mă concentrez asupra celor ce trebuie făcute în secunda aceasta, şi în următoarea, şi în următoarea…

Jane Birmingham alerga pe culoar. Am prins-o de braţ. Totul se dezintegra în jurul ei şi probabil că ultimul lucru

de care avea nevoie era apariţia şefei, care s-o smucească de cot.

— I-un dezastru acolo, a spus arătând către draperia care separa clasa întâi de clasa turist.

Auzeam ţipete şi zgomote de încăierare.

— Am fost o mână de oameni când am intrat peste ei, a continuat Jane să explice. Pinky a descoperit că arma îi dispăruse la scurt timp după decolare. Am încercat s-o localizăm discret; n-a mers. A trebuit să-ncep răpirea. Am lăsat-o pe Pinky să caute şi noi am început să ne-ocupăm de cei din faţă. Şi-a ferit privirea, apoi a revenit cu ochii la mine: Ştiu că n-ar fi trebuit să fac aşa, însă…

Am fluturat din mână.

— O să rezolvăm asta mai târziu, i-am spus.

— Nu ştiu ce-a mers prost. Cred că eram prea puţini. Plus că toţi eram cu nervii-n piuneze. Bătaia a-nceput aproape imediat cum i-am dat drumul. Kate e dusă. Un vlăjgan nenorocit a trecut de…

— Nu contează. Arunc-o cu berbecii.

Nu se putea preciza ce stârnise încăierarea. Participasem la răpiri în care berbecii scăpaseră de sub control. Este ceva de domeniul suprarealului să-ndrepţi o armă spre un nativ din secolul XX şi să-l anunţi ce-o să-i faci. Unii dodeci n-au un simţ al supravieţuirii cu mult peste al unei tulpini de broccoli. Ei intră drept în bătaia focului. Sunt convinşi că nu pot muri, mai ales cei tineri.

La asta se adaugă ideile lor politice bizare. Adesea sunt obsedaţi de explicaţia pe care „o merită“, de lucrurile la care au „dreptul“, de tratamentul decent pe care li-l „datorăm“.

Chestii tare stranii. Eu aş face orice mi-ar cere un tip c-o armă şi i-aş spune „te rog“ şi „mulţumesc“. Şi l-aş omorî pe loc, dacă-mi oferă cea mai mică ocazie.

— Câţi mai sunt treji în spate? am întrebat.

— Când am plecat, mai erau vreo douăzeci.

— Pune-i la treabă, rapid. Unde-i Pinky?

— Rupe fotoliile din clasa turist.

Am urmat-o în spate. Situaţia se mai domolise întru câtva. Vreo duzină de pasageri erau încă treji, patruzeci-cincizeci sforăiau în poziţii incomode. Lilly Rangoon şi altă femeie al cărei nume nu mi-l puteam aminti îi confruntau pe cei conştienţi, care se retrăseseră lângă peretele din spate al avionului. Le puteam simţi mirosul fricii. Cele două răpitoare stăteau de o parte şi de cealaltă a culoarului, cu paralizatoarele ţinute cu două mâini şi proptite pe spătarele fotoliilor.

— Atenţie, toată lumea! a răcnit Lilly ca un sergent pe câmpul de instrucţie. Vreau să tăceţi în pizda mă-sii! Calmaţi-vă şi-ascultaţi! Tu, cap-de-căcat, ţine-ţi fleanca, până nu-ţi dau un şut în cur de să-ţi iasă printre dinţi. Aia-i nevasta ta, domnu'? Ai două secunde s-o faci să tacă, înainte să vă fac praf pe-amândoi. Unu… aşa-i mai bine. Atenţie! Oamenii ăştia nu sunt răniţi. Sunt vii, dar paralizaţi pentru moment. Uitaţi-vă la ei şi-o să vedeţi că respiră. Pot chiar să ne şi audă. Însă eu pot să vă iau viaţa cu-arma asta şi vă promit că-l rad pe primul care-ncearcă vreo şmecherie.

A făcut o pauză scurtă şi a continuat pe acelaşi ton:

— Sunteţi în pericol foarte mare. Veţi muri toţi, dacă nu faceţi exact cum vă spun acum. Fiecare dintre voi îl apucă pe paralizatul cel mai apropiat şi-l târăşte în partea din faţă a avionului. Când o s-ajungeţi acolo, stewardesa o să vă spună ce să faceţi. N-aveţi timp de pierdut. Dacă vă mişcaţi prea-ncet, o să v-arăt ce altceva mai pot face cu arma asta.

I-a pus în mişcare cu alte câteva strigăte şi obscenităţi. Acesta este unul dintre primele lucruri pe care le studiem când cercetăm o cultură: ce cuvinte vor şoca mai tare. În

secolul XX, principalii termeni de felul ăsta erau asociaţi relaţiilor sexuale şi excrementelor.

Cealaltă funcţie a paralizatorului la care făcuse aluzie Lilly este cea de taser, atât doar că acţionează de la depărtare. Produce durere, dar nu paralizează. Efectul maxim se obţine asupra părţilor moi şi sensibile dintre picioare... ba chiar şi mai bine când subiectul stă cu spatele. Lilly i-a curentat pe doi şi au priceput destul de rapid pentru nişte dodeci.

Am auzit toate astea pe fundal. Eu mă ocupam cu distrugerea fotoliilor din rândurile din faţă ale clasei turist.

Pinky era de cealaltă parte a culoarului şi mă imita. Nu cred că-şi dădea seama că plângea. O făcea cu înverşunare, ca o maniacă.

Era raţională şi eficientă.

În acelaşi timp se scăpa pe ea de frică.

— Eşti sigură că-i în avion? am strigat peste culoar.

— Da. L-am văzut în poşetă după ce am suit.

Nu putea gândi altceva, pentru că nu se putea face absolut nimic dacă paralizatorul rămăsese la sol în oraşul din care decolase cursa aceasta. Însă avea probabil dreptate. Oamenii mei îşi pierd rareori cumpătul în decursul unei operaţiuni, nici chiar dacă situaţia devine fără speranţe. Dacă ea spunea că-l văzuse după ce suise în avion, atunci îl văzuse. Ceea ce însemna că-l puteam găsi.

În timp ce noi căutam, berbecii conştienţi erau ocupaţi să târască berbecii adormiţi în partea din faţă a avionului. Când ajungeau acolo, cineva le arăta cum să-şi arunce poverile prin Poartă şi să aducă altele. Destul de repede s-a transformat într-o rutină. Icneau şi gâfâiau, dar nu cred că există oameni mai voinici decât dodecii. Ei abuzează de corpurile lor, beau, fumează prea mult, nu fac sport, lasă grăsimea să se acumuleze şi se cred epuizaţi după ce au lins un timbru poştal. Însă au muşchi de cal... şi creieri pe

potrivă. Este incredibil ce pot face, dacă-i împingem suficient de tare.

Unul dintre ei târa, asudând, un berbec adormit şi jur că avea cincizeci de ani.

Iisuse! Cincizeci!

Avionul a fost golit repede. Pe măsură ce fiecare îşi aducea ultima povară la Poartă, era îmbrâncit el însuşi dincolo. După care a rămas doar echipa de răpire. Până şi piloţii fuseseră umflaţi de data asta. Detestăm realmente să procedăm aşa, şi de obicei nici nu ne iese. Acum pilota una dintre fetele mele. Dacă ea nu făcea exact ce ar fi făcut pilotul (sper că vă puteţi strecura prin desişul ambiguităţilor timpurilor verbale), aparatul urma să se prăbuşească la mulţi kilometri depărtare de locul în care ar fi trebuit să cadă. Avionul era însă pus pe pilot automat şi avea să rămână aşa până la explozia din motor. Pilotul n-ar fi putut face nimic pentru a mai schimba ceva, odată ce se rupea aripa aceea.

Iar asta era în avantajul nostru. Mai există o şmecherie pe care o pot utiliza într-un zbor al cărui echipaj devine conştient de răpire înainte ca aceasta să se încheie, dar detest sincer să recurg la ea.

Aş fi putut aduce un om din Echipa Foarte Specială. (Vorbesc în termenii anglo-americanei din secolul XX; prin „om“ se înţelege şi „femeie“, cel puţin aşa scrie în îndreptarul meu gramatic şi lingvistic.) Respectivul avea să aibă o bombă în cap, pentru a ne asigura că nu vor supravieţui lucrări dentare pentru identificare. Un om care ar fi fost de acord să piloteze avionul spre impactul cu solul.

Am auzit pe cineva spunând „recorder de zbor“? Da, da, da… Tipii ăia din carlingă pălăvrăgesc într-adevăr mult când dau de belele. Problema respectivă are o soluţie interesantă. Fusese deja pregătită în susul timpului, fusese

pusă în mişcare imediat ce echipajul din carlingă trecuse prin Poartă şi ştiusem că ar putea fi utilizată. Destul de derutantă, însă elegantă.

Cu scanerele temporale, noi putem să privim oriunde şi oricând. (Mă rog, aproape oriunde şi oricând.) Aşa am ştiut că avionul acesta se va prăbuşi. Am citit ziare şi am găsit reportaje despre prăbuşire. Ar fi fost frumos să ne fi putut uita chiar în interiorul aparatului, pentru a vedea cum se va desfăşura operaţiunea, dar, din păcate, nu putem privi într-un loc sau într-un timp în care am fost sau în care vom fi.

(Călătoria în timp pune serios la încercare timpurile verbale.) Aşadar nu putusem şti că va trebui să-l răpim pe pilot. Însă acum puteam scana mai departe prin timp, până la investigaţia post-accident. (Înţelegeţi ce spuneam despre timpurile verbale? Asta se întâmpla acum – dacă termenul acesta mai păstrează vreun înţeles – în susul timpului, în viitor. Gnomii scanau evenimente de peste două zile din viitorul lui '55: viitorul meu, raportat la momentul actual.) La investigaţia aceea avea să fie ascultată banda cu înregistrările din carlingă. Aşa încât noi urma să înregistrăm înregistrarea, s-o punem într-un player autodistructiv, cum sunt cele din *Misiune imposibilă,* şi să-l lăsam în carlingă, unde ceea ce urma să redea avea să fie înregistrat de recorderul original.

Paradox!

Din cauza celor ce făceam acum, sau a celor pe care le făcusem deja, cuvintele respective n-aveau să fie niciodată rostite de bărbatul al cărui glas urma să-l audă toţi. Ele trebuiau să fie/vor fi/fuseseră doar înregistrate chiar din înregistrarea originală, care nu fusese, de fapt, realizată niciodată, din cauza celor ce făceam noi sau a celor ce făcusem deja.

Examinaţi cu atenţie succesiunea de mai sus şi veţi înţelege de ce cauzalitatea devine o simplă glumă.

Orice teorie raţională despre univers trebuie aruncată la gunoi. Ei bine, eu mi-am aruncat de mult la gunoi toate teoriile raţionale. Voi vă puteţi agăţa de orice vă face fericiţi.

○ ○ ○

Nu ajungeam nicăieri cu căutarea paralizatorului pierdut. Am ridicat ochii, am văzut că rămăseserăm doar noi şi am zbierat:

— Atenţiune! Voi toţi, zombilor! După ce s-au oprit şi m-au privit, am continuat: Toată lumea trece la căutare. Faceţi avionul bucăţele. Nu v-opriţi până nu-ncep să sosească momâile şi nu v-opriţi nici atunci. Eu mă duc în susul timpului să văd ce pot face de-acolo.

M-am grăbit spre partea din faţă a avionului şi… am trecut dincolo.

Şi am aterizat în fund pe podeaua de sortare.

Am văzut imediat ce se-ntâmplase şi am început să zbier „băga-mi-aş picioarele!“ Asta nu m-a ajutat cu nimic. Toţi berbecii apar prin Poartă zbierând „băga-mi-aş picioarele“.

În capătul Porţii din susul timpului aşteaptă o suită complexă de rampe capitonate, fără frecare.

Ele sunt concepute pentru a-i capta pe cei inconştienţi sau cu minţile pierdute de frică şi a-i îndepărta foarte rapid, înainte de sosirea următorilor berbeci. Uneori procesul mai rupe şi oase, dar rareori ceva important. Esenţială este viteza. Nu putem fi prea pretenţioşi.

Sistemul a fost totuşi proiectat pentru a-i separa pe berbeci de cei din echipa de răpire: berbecii în incinta de pregătire, apoi în ţarcul de stocare, apoi la criogenie, răpitorii la o odihnă binemeritată. În operaţiunile de

răpire, fiecare dintre noi poartă o radiocapsulă, care emite permanent un semnal recepţionat de sortatori. Eu ştiam unde era radiocapsula mea: în anticamera de plecare. Aşa încât beneficiam acum de ocazia de a vedea ce păţeau ceilalţi. M-aş fi putut lipsi de ocazia respectivă.

Era imposibil să mă agăţ de ceva (de aceea materialul se numeşte „fără frecare“). Am alunecat pe mai multe tobogane şi am ajuns pe o suprafaţă netedă acoperită cu folie de plastic care mi s-a lipit de piele. Totul s-a petrecut atât de rapid, încât n-am izbutit să reţin succesiunea. La un moment dat, nişte apendice mecanice mi-au înlăturat blugii şi am constatat că fusesem învelită într-un cocon strâns de plastic transparent. Eram ca într-o cămaşă de forţă, cu braţele lipite pe lângă corp şi picioarele laolaltă.

Am fost rostogolită sub o lumină albastră. Era înspăimântător, chiar şi pentru mine, care ştiam ce se întâmpla. Corpul îmi era scanat în detalii infime, de la măduva oaselor către exterior. Procesul a durat cam două secunde. Am fost catalogată până la a opta zecimală şi Big Computer a început să-şi răsfoiască fişierul de momâi, căutând corespondenţa cea mai bună. Asta a durat cam o picosecundă. La mulţi kilometri depărtare, un sertar dintr-o morgă a culisat şi s-a deschis în criptele momâilor. Duplicatul meu inert a fost după aceea propulsat spre incinta de pregătire, atingând douăzeci *g* la începutul şi sfârşitul călătoriei sale. Douăzeci *g* este o acceleraţie foarte mare, care produce leziuni cerebrale dacă durează mai mult, dar asta nu-nseamnă mai nimic. Prin comparaţie cu o momâie, un morcov este un gigant mental.

Ştiam că procesul era rapid, însă nu-l văzusem niciodată. La nici cincisprezece secunde după ce trecusem prin Poartă, am fost trântită pe o masă. Momâia a sosit după alte cinci secunde şi a fost întinsă pe masa de alături.

Continuam să fiu examinată şi împunsă de examinatorii mecanici. La sosirea echipei umane de personalizare, totul avea să fie gata.

Învelişul din plastic era permeabil. Puteam să respir prin el, dar nu aveam nicio posibilitate să vorbesc. Aşa că am zăcut, clocotind. Puteam întoarce capul doar cât să văd momâia. Asemănarea era foarte bună: sora mea geamănă legumă. Bineînţeles, piciorul ei stâng era real, pe când al meu era o proteză. M-am întrebat cum se va descurca BC în privinţa asta.

Am aflat.

O proteză ortopedică a sosit prin intermediul unui conveier suspendat şi a fost depozitată lângă momâia adormită. Cu certitudine asta avea să indice ceva operatorilor umani despre care începeam să cred că nu vor mai sosi niciodată.

Au apărut însă şi mi-au oferit o nedorită înţelegere a motivului pentru care berbecii sunt atât de speriaţi după ce trec prin procedura de personalizare.

Echipa era formată din cinci membri. Îl ştiam oarecum pe unul dintre ei, deşi nu prea bine. A privit drept prin mine.

M-au pipăit şi m-au întors. Au studiat ecranul computerului, s-au consultat în grabă şi se pare că au decis să paseze altora problema protezei ortopedice. Ei nu trebuiau decât să facă momâia să-mi semene suficient de bine pentru a-i păcăli pe investigatorii FBI din 1955. Eu nu eram decât o bucată de carne în folie, ca o friptură congelată într-un supermarket.

Echipa lucra al naibii de bine. Nimeni nu-i aţinea calea altuia, tot ce aveau nevoie se găsea permanent la îndemână. Literalmente. Întindeau mâna fără să privească şi era acolo.

Erau iuţi. Au secţionat piciorul momâii şi i-au tras un şut imediat ce a atins podeaua. Între timp cineva a extras toţi dinţii momâii şi a început să fixeze alţii care să semene perfect cu ai mei. Au fixat proteza, au crestat momâia ici şi colo, în locurile în care costumul-piele îmi arăta cicatrice. I-au jupuit pielea de pe faţă şi au început să reconstruiască de dedesubt, după care au închis-o la loc şi au aplicat regeneratorii forţaţi. S-a vindecat fără urme.

Doreau însă ca momâia să aibă propriile ei cicatrice. Unicul mod pentru a realiza aşa ceva implică utilizarea unui câmp de ştanţare temporală. După ce au terminat, i-au cuplat momâii conducte de alimentare de la rezervoarele nutritive mari, i-au conectat uretra şi anusul la conducte de evacuare şi au sărit înapoi.

Strălucirea albastră a Porţii a înconjurat momâia. A început să respire atât de rapid, încât pieptul i-a părut o ceaţă. Părul şi unghiile i-au crescut vizibil. Consuma fluidul nutritiv atât de rapid, încât trebuia pompat şi evacua urina într-un jet de impulsuri de presiune, care zbârnâiau într-un rezervor de pe podea. În zece secunde a îmbătrânit cu şase luni. Cicatricele s-au vindecat normal.

După aceea au pus blugii mei pe momâie, i-au introdus o pâlnie în gură şi se pregăteau să-i pompeze hrana pe jumătate digerată servită de compania aeriană, când una dintre operatoare s-a uitat la faţa mea.

Vreau să spun că s-a uitat cu adevărat. Mă mai privise de câteva ori până atunci, dar nu înregistrase nimic.

Ochii i s-au căscat.

Când a izbutit să-i facă să înţeleagă pe cine duplicau, toată echipa m-a ajutat să dezlipesc învelişul de plastic.

Lucrurile s-au înceţoşat pentru o vreme.

Îmi amintesc că mă uitam de sus la faţa adormită care semăna leit cu mine. Apoi m-au tras de lângă ea. Aveam în mâini o bară solidă de aluminiu şi palma costumului-piele

îmi era sfâşiată de la degetul mare până la arătător. Smulsesem bara dintr-o maşină examinatoare.

Şi-n tot cazul distrusesem momâia.

Regret asta. Regret cu adevărat. Fusese îmbrăcată cu blugii mei şi n-am mai izbutit să spăl tot sângele de pe ei.

○ ○ ○

Şeful echipei de construire a momâilor m-a urmat tot drumul până la uşă.

A continuat să se scuze, iar eu am continuat să-l ignor. Dacă putea fi învinovăţit cineva, numai eu eram aceea, dar n-am vrut s-o spun. Ca şi conectarea la echipamentul de susţinere biotică, consider scuzele un viciu periculos care-ţi poate pune stăpânire pe întreaga viaţă dacă-i cedezi. Pe dinăuntru, mă flagelam cu severitate pentru greşeala de începătoare de a-mi fi uitat radiocapsula în anticamera de plecare. Pe dinafară, sper, reîncepusem treaba şi scuzele individului îmi stăteau, pur şi simplu, în drum.

Irosisem nu mai puţin de cinci minute acolo. N-aveam să ştiu niciodată dacă minutele respective însemnau pentru Pinky graniţa dintre viaţă şi moarte.

Am mai risipit alte cincisprezece secunde doar ca să ies pe uşă.

Pentru aşa ceva nu existau proceduri. Întreaga operaţiune de triere a berbecilor era concepută pentru a împiedica pe oricine să iasă cu uşurinţă. Am reuşit însă, prin câteva ameninţări cu moartea discrete şi pline de sinceritate. Am sprintat la Operaţiuni, i-am cerut lui Lawrence să-i pună pe toţi agenţii operativi disponibili să caute paralizatorul lui Pinky în oraşul din care decolase cursa – am aflat că plecase din Houston –, l-am determinat să extindă iarăşi puntea şi… am păşit… prin Poartă.

Interiorul avionului era un dezastru.

Căutaseră prin aproape toate locurile în care era posibil să cauţi şi nu fuseseră defel delicaţi. Culoarul era plin de capitonaje de fotolii, mizeria ajungându-mi până la genunchi. Mocheta fusese smulsă. Conţinutul bucătărioarei era risipit de la bot până la coada avionului. Sticluţe de băutură zornăiau sub tălpi.

Iar pentru a înrăutăţi situaţia, au început să sosească momâile personalizate.

Se pierduse deja atât de mult timp, încât trebuia să ne grăbim să le instalăm pe locurile lor. Am aşezat câteva şi le-am fixat centurile, dar pe majoritatea le-am aruncat pur şi simplu prin avion. Aveam portapacurile deschise la maximum şi eram puternici. În loc de combinaţia matinală de sânge îmbogăţit, adrenalină şi vitamine, căpătăm acum o mixtură dementă de hiperadrenalină, methedrină, Esenţă de Isterie, TNT şi băutură energizantă. Ridicam semicadavrele acelea şi le azvârleam ca pe nişte saci cu fasole. Dacă m-aş fi încruntat, aş fi putut rupe tabla cu sprâncenele.

Trei sferturi din momâi trecuseră prin procesul la care asistasem recent din imediata apropiere.

Semănau perfect cu cei pe care-i înlocuiau. Pentru a economisi timp, ultimul sfert au venit premutilate. Majoritatea aveau arsuri hidoase. Unele încă fumegau.

Ar trebui să spun că mirosul de carne umană carbonizată este dezgustător. De fapt, nu-i aşa. Miroase destul de bine.

Cele mai multe momâi încă respirau. Trăiseră în medie câte treizeci de ani în cuvele lor, ţinute în viaţă de echipamente, exersate mecanic pentru a-şi menţine tonusul muscular.

Teoretic vorbind, nu aveau creier ca să respire, totuşi erau prea idioate ca să se oprească. Majoritatea urma să respire până în clipa impactului cu solul.

N-a durat mult până să sosească toate. După ce am terminat cu ele, mai dispuneam de trei minute şi patruzeci de secunde. Am trimis pe cineva din echipă înapoi în viitor, ca să vadă dacă paralizatorul fusese localizat în Houston. Ceilalţi am continuat să-l căutăm în avion. Mesagerul s-a întors cu vestea proastă la care ne aşteptam, iar acum dispuneam de două minute şi douăzeci de secunde.

Pinky se calmase, dacă puteam spune asta. Nu mai plângea. Cred că era paralizată de teroare. Am căutat-o pe Lilly Rangoon, şefa echipei, şi-am tras-o deoparte.

— N-o cunosc bine pe Pinky, am spus. Ce twonky are pe ea?

Lilly şi-a ferit privirea.

— Nimic. E curată.

Era o raritate. Mă referisem la chestii ca proteze ortopedice, renale şi oculare – implanturi medicale de orice model prea avansat pentru anul 1955. Pinky era o fată sănătoasă. Avea să însemne o pierdere majoră pentru echipă, măcar din acest simplu motiv.

În acelaşi timp, lipsa oricăror anacronisme medicale uşura mult sarcina lui Lilly. Altfel, ea ar fi trebuit să le extirpe şi să le ia înapoi cu noi.

— Treizeci de secunde, a anunţat cineva.

— Există o marjă de un minut, am spus. Noi va trebui să plecăm. Tu rămâi doar cât să-i iei costumul-piele şi…

— Mai taci în pizda mă-sii din gură! Îmi ştiu meseria. Cară-te din avionul meu!

Nimeni nu vorbeşte aşa cu mine. Nimeni! Am privit-o în ochi. Dacă privirile ar putea să îngheţe, aş fi fost un cub de gheaţă pe picioare.

— Bine, am spus. Ne vedem peste cincizeci de mii de ani.

M-am grăbit spre partea din faţă a avionului, unde toţi aşteptau, ţinându-se departe de Poartă. Nimeni nu dorea să plece. Nici eu nu doream.

M-am uitat în urmă şi am văzut-o pe Pinky întinzându-i lui Lilly ceva moale şi inert. Deşi nu semăna cu ea, ştiam că era Pinky, fiindcă nu putea să fie altcineva. Chestia moale şi inertă era costumul-piele. Nu mai era o stewardesă sexy; fără deghizare, era o fetiţă înspăimântată, în pielea goală.

Lilly a salutat-o, dar Pinky nu i-a răspuns, după care a sprintat către mine.

— Treceţi, că, dacă nu, încep să trag şuturi în cur, le-am spus.

Au trecut. M-am întors spre Lilly.

— Câţi ani avea? am întrebat.

— Pinky? Doisprezece.

Nu eu am stabilit regula. Nu încerc să mă absolv prin declaraţia asta. Cred că-i o regulă bună. Dacă n-am fi avut-o, aş fi scris-o eu însămi.

În urmă nu rămâne nicio piesă hardware. Pedeapsa pentru neglijenţă este moartea. O aduci înapoi sau rămâi cu ea.

Nu puteam proceda întotdeauna aşa cum făcusem în cazul lui Pinky. Acesta era modul cel mai bun. Fusese posibil, fiindcă avionul acesta avea să se lovească atât de violent de sol şi să ardă atât de sălbatic, încât nimeni nu s-ar fi putut aştepta să recupereze mai mult de cincizeci la sută dintr-un corp, indiferent sub ce formă. Ar fi fost miraculos dacă găseau zece cadavre identificabile, aşa că o fetiţă care n-ar fi trebuit să existe acolo n-ar fi fost observată niciodată.

Chiar şi aşa, ultima acţiune a lui Lilly înainte de a părăsi avionul a fost să înhaţe o momâie cam de masa corporală a

lui Pinky şi s-o azvârle înapoi în viitor. Echilibrul este esenţial.

Şi care ar fi fost modul cel mai rău? Dacă ar fi trebuit s-o luăm pe Pinky înapoi din considerente temporale, Lilly ar fi lipit-o de un perete şi ar fi împuşcat-o. Iar după aceea, poate, s-ar fi împuşcat pe sine. Am avut cândva un şef de echipă care a procedat aşa.

Nimeni n-a spus vreodată că ar fi o meserie uşoară.

De data asta am intrat prin Poartă în modul corect. Tot nu aveam radiocapsula, dar Operaţiunile o ştiau de acum şi mai ştiau că nimeni, cu excepţia răpitorilor, nu va mai sosi prin Poartă până n-o închideau definitiv. Ceea ce se pregăteau să facă.

Ne-am oprit toţi în Zona Recuperare Echipe. Medicii aşteptau de jur împrejur, ca vehiculele de intervenţie rapidă pe un aeroport. Toţi am semnalizat manual că nu aveam probleme, cu excepţia unei fete care dorea o targă.

Se obişnuieşte să stai, pur şi simplu, întins acolo pentru cinci-zece minute. Când trecusem prin Poartă, portapacurile ne reveniseră în mod automat la operarea normală şi puterea isterică ne pălea rapid. Înapoia ei pândea epuizarea, atât fizică, cât şi mentală, care fusese camuflată de droguri.

Eu însă trebuia să mă scol.

— Timpul răsplăţii, am spus, am înhăţat arma lui Lilly şi am pornit către uşa Operaţiunilor. O oră la putere maximă. Daţi-i drumul, fetelor.

— Ne vedem la terapie intensivă, Louise! a strigat una dintre ele, răsucind cadranul portapacului fixat de încheietură.

— Să-i spui iubitei mame c-am murit fericită! a răcnit alta.

Am intrat în fugă în Operaţiuni şi m-am dus direct la Lawrence. Parcurgea lista de control pentru decuplarea energetică a Porţii.

— Una dintre fetele mele este tot în avionul ăla, i-am spus. Vreau să ţii Poarta focalizată până când atinge realmente solul.

— Nici nu poate fi vorba despre aşa ceva.

— Larry, una dintre fetele mele este tot în avionul ăla. Dacă izbuteşte să-şi găsească arma, se poate întoarce.

— Ai habar de problemele cu care ne confruntăm ca să ţinem Poarta reglată pe un avion care zboară normal? Ai cea mai vagă idee despre ridicarea la pătrat şi la cub a complexităţii problemelor, când avionul începe să intre în vrie spre sol? Nu se poate face!

Pe un paralizator există trei setări. Prima te adoarme. A doua îţi provoacă durere. I-am îngăduit să mă vadă cum am trecut arma lui Lilly pe a treia setare. I-am lipit ţeava de tâmplă.

— Larry, una dintre fetele mele este tot în avionul ăla. Am zis-o acum şi a treia oară.

○ ○ ○

A reuşit să aducă Poarta de două ori în avionul care se prăbuşea – o dată pentru două secunde, apoi din nou pentru aproape cinci secunde. Pinky n-a ieşit.

Ce dracu'! Trebuia să-ncerc…

○ ○ ○

M-am aşezat pe podea lângă consola lui Larry şi l-am privit supervizând decuplarea energetică. L-am întrebat dacă avea pipe şi mi-a aruncat un pachet de Lucky Strike Green. Mi-am aprins trei.

După ce am terminat, am pus siguranţa paralizatorului şi i l-am înmânat.

— Pentru mine? a întrebat.

L-a luat şi l-a cântărit în palmă.

— Fă ce vrei cu el, i-am spus.

L-a îndreptat către fruntea mea. Am mai tras un fum şi am aşteptat. A folosit ţeava ca să-mi îndepărteze o şuviţă de păr din ochi, apoi a aruncat arma spre mine.

— În clipa de faţă nu-ţi mai pasă deloc, a comentat.

— Nu. Nu-mi mai pasă chiar deloc.

— Asta ar răpi toată plăcerea.

Şi-a încrucişat braţele şi s-a lăsat pe spate. Mă rog, de fapt n-a făcut tocmai aşa, fiindcă, în realitate, nu stătea pe un scaun; mai mult sau mai puţin, era înglobat într-un scaun.

Ochii i s-au luminat.

— O să aştept până când îţi va merge bine. Data viitoare, când te voi vedea zâmbind, te-am fript.

Şmecher, afurisitul! Am zâmbit, într-adevăr, dar el n-a cerut arma.

— Îmi pare rău, Larry.

M-a privit. Fuseserăm amanţi o vreme, înainte ca el să se dezintegreze prea mult pentru a se mai putea deplasa singur. Îmi ştia părerile faţă de scuze.

— Bine. A fost şi vina mea. Nervii sunt al naibii de sensibili în timpul unei răpiri.

— N-ar trebui totuşi să fie aşa.

— Dăm uitării totul?

— Până data viitoare, am spus.

— Bineînţeles.

M-am uitat la el şi am simţit un regret intens pentru ceea ce fusese cândva. Ba nu, haide să fim brutal de oneşti în cazul ăsta. Pentru ceea ce aveam să devin eu însămi într-o bună zi. O zi care se apropia rapid.

Larry optase să-şi recunoască în întregime caracterul de gnom. Majoritatea gnomilor de la celelalte console arătau ca noi toţi, atât doar că din spate le ieşeau mănunchiuri groase de cabluri. Cablurile alea se cuplau la scaunele lor şi coborau spre sutele de maşini uriaşe din subsol.

Larry nu văzuse niciun rost în a trăi legat de o lesă. Dacă nu putea părăsi clădirea, ce rost mai aveau picioarele false? De aceea scaunul lui făcea parte din el. Nu avea spătar. Larry creştea cumva din el, plantat acolo, pe podeaua din faţa consolei. Semăna cu o piesă bizară de şah.

De la brâu în sus semăna cu un om normal. Eu ştiam însă că mare parte din asemănarea aceea era tot o minciună. Chiar şi pe vremea când făcuserăm cunoştinţă, avea doar un braţ adevărat. O singură dată îl văzusem fără costumul-piele şi faţa îi era un dezastru: nasul nu mai exista, buzele erau roase, avea doar o ureche. Nu ştiam ce boli avusese. Aşa ceva nu se întreabă. Nu ştiam ce părţi din el erau cu adevărat organice; probabil foarte puţine, cu excepţia creierului. Nici aşa ceva nu se întreabă.

În afară de mine, de medicul meu şi de Sherman, nimeni nu ştie care dintre organele şi membrele mele îmi aparţin cu adevărat şi sunt încântată să păstrez situaţia aşa. Trebuie să am grijă, altfel n-aş trăi în costumul-piele ăsta mincinos, pretinzând că sunt o vedetă de film din anul 2034. Aşa este: corpul meu, pe care-l văd toţi, este matriţat, până la ultima aluniţă, după o regină a frumuseţii pe care am răpit-o dintr-un atentat terorist.

Stând acolo cu Larry într-un rar moment de linişte, am înţeles brusc că, atunci când n-aveam să-mi mai pot căra toate protezele, ar fi fost bine dacă l-aş fi imitat pe el. Atunci s-ar fi terminat cu minciunile atrăgătoare. Atunci ar fi fost momentul să recunosc, în sfârşit, ceea ce sunt, ceea ce suntem de fapt noi toţi de aici, din viitorul glorios.

Ultima Epocă.

○ ○ ○

M-am ridicat şi am ieşit din sala Operaţiunilor. Am găsit nişte haine şi m-am îmbrăcat, am luat micul dejun de la automatele din anticamera de plecare a echipei de răpiri şi am stat, pur şi simplu, acolo pentru o vreme. Mi-am dat seama că ziua abia începuse.

Până acum fusese destul de obişnuită.

3. „SĂ MERGEM CU TOŢII LA GOLGOTA“

Depoziţia lui Bill Smith

Pilotul elicopterului mi-a spus că Roger Keane petrecuse deja trei ore la locul prăbuşirii lui DC-10.

Nu eram tocmai sigur cum să procedez. Aveam două avioane mari, separate prin treizeci de kilometri, şi şapte oameni care să înceapă investigaţiile. Cele văzute dedesubt nu păreau deloc promiţătoare. În absenţa unor idei mai bune, m-am întors spre echipa mea şi am votat.

— Eu aş vrea să cobor aici, a zis Eli. (Privise ceea ce putea să fi fost capota unui motor şi-mi dădeam seama că ardea de nerăbdare să pună mâinile pe ea.) Vreau să zic, care-i diferenţa? Până la urmă, oricum o să le vedem pe-amândouă, aşa c-aş putea la fel de bine să-ncep de-aici.

— O să cobor şi eu, a spus Carole. Este îndeajuns de aproape de fermele acelea, ca să pot obţine nişte relatări utile de la martorii oculari. Celălalt nu-i pe vârful unui munte?

— Ba da, doamnă, a încuviinţat pilotul. Mount Diablo. Mă-ndoiesc să fi fost cineva prin preajmă când s-a prăbuşit.

Craig şi Jerry au spus că şi ei preferau să înceapă tot de-aici, aşa că mai rămăseserăm Tom Stanley şi cu mine.

— Fii cu ochii-n patru după recordere, i-am spus lui Craig când a coborât.

Pilotul m-a auzit.

— Cutiile negre? a întrebat el. Le-au recuperat deja. Chiar eu le-am dus la Oaktier acum o oră.

Am încuviinţat din cap spre el şi am arătat cu degetul mare în sus. Dintotdeauna fusese un mister pentru mine, este drept, unul mărunt, motivul pentru care Recorderul Datelor de Zbor şi Recorderul Vocilor din Carlingă ajunseseră să fie poreclite „cutii negre“.

În primul rând, de obicei sunt roşii. Pentru mine, o „cutie neagră“ însemnase mereu un gadget ezoteric care face ceva misterios. RVC-urile şi RDZ-urile erau aparate cât se poate de simple şi directe. Le putea înţelege orice om care putea manevra radioul unui automobil.

○ ○ ○

Se părea că 747 mai zburase puţin după coliziune. Brăzdase pe versantul muntelui un şanţ adânc, ascendent.

Tom şi cu mine am reconstruit impactul privind din văzduh, plutind staţionar deasupra unui loc nu chiar atât de populat precum celălalt şi care ne putea spune mai multe.

Avionul aterizase forţat pe burtă. Impactul îi distrusese botul şi fisurase probabil fuzelajul. Ricoşase, apoi luase iarăşi contact ventral, iar de data aceea fuzelajul se rupsese în patru secţiuni distincte, care se rostogoliseră. Se puteau vedea bucăţi mari din aripi. Motoarele fuseseră smulse şi nu erau vizibile din văzduh, totuşi carlinga părea aproape intactă, deşi era înnegrită de incendiu. De aceea 747 este unic printre celelalte avioane de pasageri; în loc să fie proiectat prin bot – „primii la locul accidentului“, cum le place piloţilor să spună –, echipajul unui 747 rămâne sus, deasupra tuturor, şi destul de retras spre spate.

Cealaltă componentă mare pe care am văzut-o a fost stabilizatorul vertical care se rupsese, dar rămăsese ataşat de secţiunea posterioară a fuzelajului. Asta era bine pentru recorderele de zbor. Mi s-a părut că disting un grup de oameni mişcându-se în jurul lui şi l-am întrebat pe pilot dacă ne putea lăsa acolo. A replicat că era prea riscant şi ne-a dus la zona de asamblare, unde se strânseseră deja o duzină de maşini de pompieri şi de poliţie, ca şi o mână de ambulanţe.

Să nu credeţi că Mount Diablo este un Ioc chiar atât de izolat sau inaccesibil. Dacă aici ar fi fost vorba de prăbuşirea unui singur avion, ar fi forfotit de acum de lume. Însă celălalt avion căzuse în imediata apropiere a autostrăzii şi atrăsese rapid majoritatea lucrătorilor de recuperare disponibili. Imediat ce se constatase că nu existau supravieţuitori în 747, şi astfel nu existau motive de grabă reală, Roger Keane decisese să concentreze operaţiunile de curăţire în locul mai accesibil.

Chiar înainte să fi ieşit de sub rotorul elicopterului, un bărbat masiv în pelerină galbenă s-a îndreptat spre noi cu mâna întinsă.

— Bill Smith? a întrebat el şi mi-a prins mâna. Chuck Willis, de la PRC. Domnul Keane este la secţiunea cozii. Mi-a spus să vă duc la el imediat cum sosiţi.

Am avut timp să-mi amintesc că PRC însemna Poliţia Rutieră California şi am încercat să i-l prezint pe Tom Stanley, dar poliţistul se îndepărtase deja. L-am urmat, iar eu am aruncat o privire peste umăr ca să văd cum, în elicopterul din care abia coborâsem, erau încărcaţi saci galbeni pentru cadavre. Nu am invidiat zborul pilotului spre oraş. Peste tot duhnea a combustibil de avion şi carne carbonizată.

Parcurseserăm jumătate din drumul către secţiunea cozii, când Tom a spus:

— Scuză-mă.

S-a întors după aceea într-o parte şi a vomitat.

M-am oprit şi l-am aşteptat. După încă o clipă, Willis a observat că nu-l mai urmam, aşa că s-a oprit şi el şi ne-a aruncat o privire nerăbdătoare.

Interesant era că nu simţisem absolut nimic, până când i se făcuse rău lui Tom. Niciodată nu mi-a căzut bine să văd pe cineva vomitând. Uitasem asta despre Tom. Fusesem cu el la unele accidente foarte urâte – avioane mici, însă cu cadavre mutilate groaznic – şi, în majoritatea cazurilor, se comportase bine, dar o dată sau de două ori cedase.

Ce pot spune? Mersesem pe pământ răscolit şi mai aveam destul de mult până la epava principală, dar fuseseră multe corpuri, sau părţi din ele. Mărturisesc sincer că nu le văzusem. Trecusem pe lângă ele. Dacă stau să-mi aduc aminte, chiar că păşisem peste unul.

Pentru moment, însă, era ca şi cum n-ar fi existat. Era o abilitate pe care mi-o dezvoltasem. Ne aflam aici ca să examinăm resturi, sârme, metal şi aşa mai departe, astfel încât mintea mea ignora, pur şi simplu, rămăşiţele umane.

— Te simţi bine? l-am întrebat.

— Sigur că da, a spus şi s-a îndreptat de spate.

Din experienţa trecutului, ştiam că aşa va fi.

Ce contează dacă îi vine să vomite cuiva? Pentru mine era lipsit de importanţă.

Pe de altă parte, mi-am dat seama că Willis nu era tocmai încântat de reacţia aceea. Am decis să-i trag un pumn în bot, dacă avea să ne spună că văzuse chestii mai oribile pe şoselele Californiei.

N-a spus însă nimic. Destul de repede, am înţeles şi de ce n-a făcut-o.

Peste tot se vedeau indivizi îmbrăcaţi în diverse uniforme. Majoritatea erau pompieri, poliţişti şi paramedici din regiune, oameni care se considerau imuni

la vederea morţii violente. Acum descopereau cât de mult se înşelaseră. Unii dintre ei aveau să meargă ani întregi la psihiatru din cauza celor văzute în noaptea aceea. Există un sindrom asociat cu munca la locul unui accident aviatic şi cu vederea unor lucruri cu care mintea nu doreşte să aibă de-a face. Îi poate izbi foarte puternic pe specialiştii care se cred pregătiţi pentru orice, care se consideră duri şi experimentaţi. Ei nu sunt, pur şi simplu, pregătiţi pentru dimensiunile accidentului.

Am văzut câţiva pompieri împleticindu-se de colo-colo ca nişte somnambuli. Un bărbat în uniformă PRC se aşezase şi plângea ca un copil. Probabil că avea să iasă cu bine din trauma asta. Cei care-şi înăbuşeau emoţiile, cei care jucau rolul de duri până la sfârşit aveau să necesite ajutor în cele din urmă.

Cel puţin scăpasem de prezenţa zombilor. Am văzut unii în San Diego, unde un avion se prăbuşise într-o zonă rezidenţială. La început fusese imposibil să-i ţinem pe oameni departe şi unii de-a dreptul bolnavi la cap fuseseră atraşi de accident, înainte ca poliţia să poată izola locul. Câţiva luaseră bucăţi de corpuri ca suvenire, dacă puteţi crede aşa ceva. Eu n-am putut crede, dar un tip de la PSA mi-a jurat că era adevărat. Mi-a mai spus că un poliţist fusese la un pas de a trage în unul dintre indivizii ăia, care fugea cu piciorul cuiva.

De fapt, de ce ar fi trebuit să mă surprindă? Nimic nu atrage mai mult mulţimea ca un dezastru de proporţii. Dacă o ciocnire în lanţ pe autostradă era fascinantă, atunci prăbuşirea unui avion era de o sută de ori mai fascinantă.

○ ○ ○

Accidentele aviatice sunt ca tornadele. Produc nişte chestii tare urâte. Văzusem capete retezate, altfel complet

neatinse, atârnând pe ramurile copacilor la nivelul ochilor. Uneori găseşti mâini încleştate laolaltă, una de bărbat şi una de femeie sau una de femeie şi una de copil. Doar mâinile, încă strângându-se una de cealaltă, pe când restul corpurilor fuseseră azvârlite cine ştie unde.

M-am uitat acolo unde privise Tom când se înverzise la faţă. Era braţul unei femei, secţionat aproape perfect. Accidentul îl aranjase pe sol cu palma în sus şi degetele uşor îndoite, ca şi cum te-ar fi chemat printr-un gest discret. Pe un deget era o verighetă. În orice alt context, ar fi fost un gest erotic şi bănuiesc că asta-l dăduse gata pe Tom.

Avea să mă dea gata şi pe mine într-un minut, dacă nu-mi feream ochii, aşa că i-am ferit.

○ ○ ○

Roger Keane este individul perfect pentru a conduce biroul CNST din Los Angeles. Aduce puţin cu Cary Grant la tinereţe, cu doar câteva fire argintii în păr, şi-şi cumpără costumele din Beverly Hills. Nu-i genul de bărbat care să se murdărească pe mâini, aşa încât nu m-a surprins să-l găsesc în spatele reflectoarelor, supraveghind oamenii care se cocoţaseră pe secţiunea instabilă a cozii, echipaţi cu suflaiuri de tăiat, pentru a ajunge la recorderele de zbor. Ţinea mâinile afundate în buzunarele trenciului, avea gulerul ridicat şi mesteca între dinţi o ţigară de foi neaprinsă. Am avut impresia că principala lui nemulţumire în peisajul acela de carnagiu era faptul că nu cuteza să-şi aprindă ţigara din cauza vaporilor de kerosen din aer.

Ne-a salutat pe mine şi pe Tom şi am schimbat politeţuri pentru câteva clipe. Aţi fi surprinşi cât de utile pot fi ele. Bănuiesc că aş putea purta imitaţia rezonabilă a unei conversaţii politicoase în mijlocul unui câmp de bătălie.

După ce am terminat, ne-a purtat într-un tur al zonei. Radia cumva un aer de proprietar. În bine sau în rău, acesta fusese locul lui şi, dintr-un punct de vedere, continua să fie al lui până ne punea la curent cu tot ce aflase. Nu înseamnă însă că ar fi fost încântat de cele aflate. Era încruntat, ca noi toţi, dar era probabil mai afectat, deoarece nu vedea frecvent asemenea imagini.

Aşa că am înaintat fără grabă prin dezastrul acela, aidoma unor turişti solemni, oprindu-ne la răstimpuri pentru a încerca să înţelegem ce se întâmplase cu unele sau altele dintre fragmentele mari.

Pentru mine, singurele obiecte cu adevărat importante erau RVC-ul şi RDZ-ul. Faimoasele cutii negre. În cele din urmă am revenit la secţiunea cozii tocmai la timp pentru a vedea cum Recorderul Vocilor din Carlingă era desprins, ridicat şi înmânat cu grijă cuiva de pe sol.

Roger a părut mulţumit.

Şi eu eram mulţumit, totuşi celălalt era mai important.

În avioanele noi, Recorderul Datelor de Zbor este un echipament dat dracului. Cele vechi înregistrau doar şase variabile, chestii ca viteza, direcţia de pe busolă şi altitudinea. Datele erau înscrise de ace pe suluri de foiţă metalică. Acest 747 avea unul dintre RDZ-urile mai noi, care înregistrau patruzeci de date diferite pe bandă magnetică. Urma să ne spună totul, de la setările flapsurilor până la turaţia şi temperatura motoarelor. Noile RDZ-uri constituiau o îmbunătăţire majoră, cu o excepţie. Nu erau la fel de rezistente ca vechile aparate cu foiţă metalică.

Tom şi cu mine am rămas acolo până când lucrătorii au desprins şi al doilea recorder, după care le-am preluat noi înşine. Roger nu s-a oferit să ne ajute, dar nici nu mă aşteptasem. Elicopterul s-a întors şi ne-a dus la locul celeilalte prăbuşiri.

○ ○ ○

Când am revenit la aeroport, răsărea soarele.

De data aceasta am intrat prin uşa din spate, iar paza aeroportului a izbutit să ţină presa departe de noi. Ni s-au indicat sălile care ne fuseseră puse la dispoziţie. Una mică pentru conducere – eu şi oamenii mei –, una de mărime mijlocie pentru şedinţele de seară când toţi cei convocaţi pentru investigarea accidentului se reuneau pentru a pune laolaltă cele aflate şi una mare, pentru conferinţele de presă. Cea din urmă nu mă interesa defel. Probabil că C. Gordon Petcher avea să apară în scurt timp aici şi aceea era sarcina lui. La ştirile de la ora 20, telespectatorii aveau să vadă pe ecrane moaca lui fotogenică, nu faţa mea obosită şi nerasă.

Am verificat facilităţile, am fost prezentat persoanelor de legătură de la United, Pan Am şi managementul aeroportului şi l-am reîntâlnit pe Kevin Briley. Părea mai vesel decât ultima dată. Mi-a înmânat două chei.

— De la maşina dumneavoastră şi de la camera de hotel, mi-a spus. Maşina este în parcarea lui Hertz, iar camera, în Holiday Inn, la vreo doi kilometri de aici. Ieşiţi pe drumul de acces al aeroportului…

— Ce dracu', Briley, l-am întrerupt, pot găsi şi singur un Holiday Inn. Nu-s tocmai invizibile. Te-ai descurcat bine. Scuze că te-am luat aşa tare.

Şi-a privit ceasul.

— Este 7:15. Le-am spus reporterilor că veţi discuta la amiază.

— Eu? Ce dracu', nu-i treaba mea. Unde-i Gordy?

În mod evident nu ştia la cine mă refeream.

— C. Gordon Petcher. (Aceeaşi privire întrebătoare.) Membru al Comisiei. Adică Comisia Naţională de Siguranţă…

— Ah, da, sigur că da. Sigur că da.

Şi-a frecat fruntea şi mi s-a părut că s-a clătinat uşor. Mi-am dat seama că era cel puţin la fel de obosit ca mine. Probabil, mai obosit; eu dormisem câteva ore acasă şi câteva ore în avion. Accidentul se petrecuse la 21:11, ora locală, aşa încât fusese cu siguranţă treaz toată noaptea.

— A telefonat, a continuat Briley. Va ajunge abia diseară, târziu. A spus că va trebui să vă ocupaţi de informarea presei la amiază.

— A spus că… nici vorbă! Briley, eu am treabă de făcut! N-am timp să rânjesc amabil la căcaturile alea de obiective. (Mi-am dat seama că zbieram din nou la bietul sărman, când ar fi trebuit să fi zbierat la Petcher.) Scuză-mă. Fii atent, telefonează-i şi spune-i să vină imediat. Când o să-ncepem audiţiile, el este barosanul. Teoretic, el conduce toată blestemăţia, dar n-are habar de-avioane şi se ştie ignorant, şi mai ştie foarte bine că, fără mine şi băieţii mei care să-i dea datele pe care le descoperim, o s-arate ca un prost… aşa că practic eu sunt şeful aici în următoarele două săptămâni. Iar asta-nseamnă că el îşi va face treaba lui, care-i de a-i tolera cu graţie pe gentlemenii din nenorocita aia de presă. Oricum, la altceva nu se pricepe.

Briley m-a privit o vreme, întrebându-se, bănuiesc, dacă voi deveni violent.

— Sunteţi sigur că nu preferaţi să-i spuneţi chiar dumneavoastră?

I-am surâs larg.

— Mi-ar face plăcere, am răspuns, însă va trebui să-ţi pasez sarcina asta. Eu trebuie să am de-a face cu el zi de zi

la Washington, pe când tu eşti în siguranţă aici, pe Coasta de Vest. Ia zi acum, unde sunt duse rămăşiţele?

— United are un hangar pe latura nordică a aeroportului. Totul va fi transportat acolo.

— Şi Pan Am?

— Au închiriat spaţiu de la United, aşa că ambele avioane vor fi acolo.

— Bun. Asta va fi util. Ce-i cu corpurile?

— Poftim?

— Cadavrele. Unde duc cadavrele?

Cred că-l tulburasem din nou. Oricum, părea tulburat.

— Ăăă… cred că le duc undeva… dar eu…

— E-n regulă. Nu le poţi face pe toate. O să aflu unde sunt.

L-am bătut pe spinare şi l-am sfătuit să se culce, apoi m-am uitat după Tom. Stătea de vorbă cu cineva care mi se părea cunoscut. Am mers într-acolo.

Tom se pregătea să ne facă prezentările, când mi-am reamintit numele bărbatului.

— Ian Carpenter, nu-i aşa? De la sindicatul controlorilor de trafic aerian.

A părut că tresare la auzul cuvântului „sindicat“ – sunt o organizaţie nouă şi încă destul de sensibili şi foarte conştienţi că ocupă în ochii publicului o poziţie aflată chiar sub cea a creaturilor din Congres.

După părerea mea era păcat, fiindcă îi consider pe controlorii de trafic aerian deasupra piloţilor – care au un caracter de clan şi autoprotector de felul poliţailor şi medicilor – şi mult, mult mai sus decât preşedinţii care pun beţe-n roate sindicatelor.

— Asociaţie, vă rog, a replicat el încercând să glumească. Bill Smith, nu-i aşa? Am auzit de dumneavoastră.

— Da? Cine se ocupa de-alea două avioane când s-au ciocnit?

A făcut o grimasă.

— Vreţi să ştiţi ce am auzit despre dumneavoastră? Am auzit că treceţi direct la subiect. Bun… Controlorul respectiv se numeşte Donald Janz. Înainte de a mă întreba altceva, să ştiţi că nu este un novice, dar nu-l pot numi nici veteran.

Ne-am privit ochi în ochi. Poate că ştia ce gândeam; eu, unul, aveam o idee destul de bună despre ce-i trecea prin minte. Nu dorea ca accidentul să fie pus în spinarea controlorilor de trafic şi se temea să nu fie văzuţi ca o ţintă facilă. Nu era niciun secret că de multă vreme Comisia nu era încântată de starea Controlului Traficului Aerian. Trecuseră destui ani de la concedierile masive, însă reţeaua naţională de rute aeriene tot nu-şi revenise la normal. Indiferent ce aţi auzit, noi încă instruim candidaţi care să umple locurile goale lăsate de greva Organizaţiei Controlorilor de Trafic Aerian Profesionişti şi nu există nicio universitate pentru controlorii de trafic. Ei se califică la locul de muncă, iar în prezent sunt aruncaţi în luptă mult mai repede decât se obişnuia.

— Unde-i Janz?

— Acasă, sedat. Evident, este foarte tulburat. Mi se pare că l-am auzit spunând că-şi caută un avocat.

— Desigur. Îl poţi aduce aici în două ore?

— A fost un ordin?

— Carpenter, eu nu-ţi pot da ordine. Eu te rog. Dacă vrea, poate să-şi aducă avocatul. Dar ştii foarte bine că mai devreme sau mai târziu va trebui să vorbesc cu el. Şi ştii cum încep zvonurile… Dacă omul tău nu-i vinovat – şi cumva, uitându-mă la tine, am impresia că nu crezi c-ar fi vinovat –, nu-i mai bine să-i pot auzi relatarea acum?

Tom îmi tot aruncase priviri, aşa că m-am uitat la el şi a început imediat să turuie:

— Ian, suntem nouăzeci şi nouă la sută siguri că problema nu a fost din cauza avioanelor. Condiţiile meteo par improbabile. Ai auzit şi tu ce se vorbeşte pe aici. Ştii ce s-a spus: eroare de pilot, eroare de controlor… sau eroare de computer. Dacă-ţi aduci omul aici, ar fi foarte important pentru ca noi să pornim în direcţia cea bună.

Carpenter ridicase capul la auzul erorii de computer; ceva mocnea în el, dar nu ştiam ce anume. A reînceput să-şi studieze pantofii, tot indecis.

— Presa va dori răspunsuri, Carpenter. Dacă nu capătă măcar un indiciu, şi repede, vor începe speculaţiile. Ştii unde va duce asta.

S-a încruntat la mine, totuşi nu cred că eu eram de fapt ţinta furiei lui.

— Bine. Îl aduc în două ore.

S-a întors pe călcâie şi s-a îndepărtat. M-am uitat la Tom.

— Ce-a fost asta?

— Din câte am înţeles, computerul traficului aerian căzuse când s-au ciocnit avioanele. Fusese a treia supraîncărcare din ziua aceea.

— I-auzi, ia!

Era prea devreme pentru a spune dacă însemna un progres, dar, din câte auzisem deocamdată, era primul lucru care mi-a stârnit interesul.

— De fapt, cât dracu-i ora? l-am întrebat pe Tom.

— Păi… şapte fix.

— Pe Coasta de Est sau de Vest? Vrei să te duci la hangar, să vezi ce-au adus?

Cred că Tom mă cunoştea. Poate că sunt uşor de citit.

— Ce-ar fi să căutăm un bar mai întâi?

○ ○ ○

Barurile nu sunt niciodată greu de găsit în jurul aeroporturilor mari şi California nu-i un stat prea scorţos în privinţa orelor de servire. A fost uşor să bem ceva la ora şapte dimineaţa.

Am comandat un scotch dublu cu gheaţă, iar Tom a luat Perrier sau sarsaparilla ori ce altceva beau nebăutorii de alcool. Indiferent ce ar fi fost, bolborosea ca naiba şi mă durea capul numai când îi priveam paharul.

— Ce-ai mai aflat cât am fost eu cu domnul Briley?

— Nu mare lucru. În principal, că Ian Carpenter se va apăra spunând că oamenii lucrează prea multe ore, că deţin computere prea vechi şi că nimeni nu se poate aştepta să poată prelua sarcina instantaneu, imediat ce a căzut computerul.

— Am mai auzit asta şi-altă dată.

— Iar Comisia a spus că programul de lucru nu-i prea lung.

— Eu n-am participat la investigaţia aia. Am citit raportul.

Tom n-a comentat. Îmi cunoştea opinia despre raportul respectiv. Cred c-o împărtăşea, deşi nu l-aş fi întrebat asta niciodată. Am destulă vechime ca să vorbesc pe şleau uneori, dacă mi se pare că vrea cineva să mă păcălească. Nu mă aştept ca el să mi se alăture opiniilor subversive, cel puţin nu public.

— Bine. Când a căzut computerul?

— Potrivit lui Carpenter, în momentul cel mai prost cu putinţă. Janz se ocupa de nouăsprezece avioane. Computerul s-a oprit, iar el a rămas în faţă cu displayul primar şi a dispus de zece secunde ca să potrivească punctul A cu punctul A prim. Două dintre punctele acelea erau avioane pe care se pregătea să le predea controlului

terminal Oakland. Le-a etichetat invers şi de aceea le-a dirijat exact pe dos. A crezut că le-a îndepărtat de o coliziune, dar de fapt le-a îndreptat unul spre celălalt.

Puteam să văd totul în minte. Necazul este că-i greu de explicat dacă n-ai fost realmente într-un Centru de Control de Trafic Aerian Regional, când cade computerul. Regret s-o spun, însă am văzut asta de multe ori.

Te uiţi pe un ecran circular, clar şi perfect conturat, pe care se află o mulţime de puncte şi o mulţime de linii. Fiecare punct este etichetat cu câteva rânduri de cifre. Te poate deruta dacă n-ai mai văzut niciodată aşa ceva, totuşi pentru un controlor de trafic instruit cifrele acelea identifică fiecare aparat de zbor şi spun o mulţime de detalii despre el, ca altitudinea, viteza de zbor şi seria ID a transponderului. Imaginea este generată de un computer, care actualizează ecranul la fiecare două secunde. Poţi să te joci cu setările, de exemplu pentru ca fiecare avion să lase în urmă o dâră scurtă de puncte tot mai puţin luminoase, astfel ca să ştii unde a fost şi să ai o idee despre încotro se îndreaptă, dintr-o singură privire. Îi poţi cere computerului să şteargă toate celelalte informaţii şi să te lase să te ocupi doar de o situaţie-problemă. Ai un cursor mititel pe care-l poţi deplasa pe ecran pentru a atinge un avion anume şi a intra în legătură cu pilotul lui. Dacă două avioane ajung într-o situaţie, computerul o va vedea înaintea ta şi va declanşa o sonerie ca să te anunţe că ar fi bine să le orientezi pe alte cursuri.

Iar apoi computerul se supraîncarcă. Şi se opreşte, „cade“.

Ştiţi ce se-ntâmplă atunci? Ecranul basculează din poziţia verticală într-o poziţie orizontală. Motivul este cât se poate de valid: punctele pe care le vezi nu mai sunt etichetate. Trebuie să scoţi nişte fise mici de plastic, poreclite „bărcuţe“, pe care le inscripţionezi cu markerul

şi le plasezi lângă puncte. Când un punct se mişcă, mişti şi bărcuţa. Rezoluţia ecranului s-a dus dracului. Parcă nici măcar n-ai privi aceeaşi scenă. Parcă ai fi căzut din era computerelor înapoi la copilăria radarului, aşa cum se lucra în al Doilea Război Mondial.

Şi, ca şi cum asta n-ar fi suficient, punctele pe care le vezi pe noul display, pe unde lungi, ar putea să nu se mai găsească în acelaşi poziţii în care fuseseră anterior. Imagistica reflexiilor radar necorectate nu seamănă deloc cu displayul corectat de computer. În locul simbolurilor mici şi elegante care indică norii – toate cu etichete de altitudine –, ai acum o pată oribilă de paraziţi care nu-i nici pe departe acolo unde crezuseşi că ar putea fi.

Dacă asta se întâmplă într-o perioadă de acalmie, controlorii de trafic oftează şi scot bărcuţele. Dacă se întâmplă într-o perioadă de vârf de trafic – iar într-un CCTRA ca Oakland-San Francisco, cu trei aeroporturi comerciale, trei militare şi Dumnezeu ştie câte piste private, vârful de trafic este aproape continuu –, urmează două-trei minute de tăcere disperată în care controlorii desluşesc ce înseamnă fiecare punct şi încearcă să-şi amintească unde era fiecare şi dacă există vreunul care să se apropie de ceea ce ei numesc „situaţie“.

Nu mă dau în vânt după eufemisme, dar „situaţie“ este unul potrivit. Oameni buni, aici avem o situaţie în care şase sute de pasageri sunt pe cale de a fi întinşi pe un munte ca o găleată plină cu pastă de tomate.

— Tu ce crezi? l-am întrebat pe Tom.

— E prea devreme. Ştii asta.

A rămas însă cu ochii la mine şi a înţeles că-i ceream o părere neoficială. Mi-a oferit-o.

— Cred că va fi neplăcut. Avem un controlor care-i aproape novice şi un computer construit în 1968. În ziua de azi, aşa ceva înseamnă practic în Epoca Pietrei. Totuşi,

unii vor spune că Janz ar fi trebuit să poată face faţă. Alţii fac faţă.

— Aşa este. Haide să mergem la hangar.

○ ○ ○

Barul avea ferestre reflectorizante, aşa că n-am ştiut ce zi minunată era până n-am ieşit pe pistă şi am privit în jur. Era una dintre zilele alea când mă furnică degetele să prind manşa Stearmanului şi să mă înalţ în minunăţia albastră şi sălbatică. Văzduhul era răcoros şi clar, aproape complet lipsit de vânt. În golf se vedeau ambarcaţiuni cu pânze, deşi era foarte dimineaţă. Chiar şi uriaşul, vechiul şi urâtul pod Oakland-Golful San Francisco arăta bine pe fundalul cerului senin, iar dincolo de el se afla oraşul cel mai frumos din America. În direcţia opusă puteam vedea colinele din Berkeley şi Oakland.

Am luat maşina lui Tom şi am traversat aeroportul. Hangarul n-a fost greu de găsit. Era suficient să urmăm fluxul de camioane încărcate cu maldăre de saci din plastic.

Restul echipei ajunsese acolo înaintea noastră, cu excepţia lui Eli Seibel, care se dusese să examineze motorul stâng al lui DC-10, care căzuse la vreo opt kilometri de epava principală. Când am intram, am rămas uimit de volumul de fragmente pe care le aduseseră deja de la Livermore.

— United se grăbeşte să facă puţină curăţenie, mi-a spus Jerry. Abia i-am putut împiedica să ia bucăţile cele mai mari înainte să fi avut timp să le notăm poziţiile.

Mi-a arătat o hartă rudimentară pe care o schiţase, notând cu meticulozitate locul fiecărui fragment mai mare decât un geamantan.

Înţelegeam ce trebuie să fi simţit cei de la United. Livermore era un loc al naibii de public. Niciunei companii aeriene nu-i place ca hoarde de pierde-vară să se învârtă pe acolo şi să se holbeze la dezastrul său. Formase o echipă din sute de gunoieri şi de acum locul era curăţat aproape ca-n palmă.

Interiorul hangarului era un haos. Bucăţile mari fuseseră duse într-o parte, dar existau tone şi tone de saci din plastic umpluţi cu fragmentele mai mici, majoritatea încă pline de noroi. Acum începuseră să sosească şi părţi din 747 şi trebuia degajat spaţiu pentru ele.

Totul trebuia sortat.

Nu era sarcina mea, însă oricum mă apuca migrena numai privindu-le. Începeam să simt că două scotchuri duble băute la ora şapte dimineaţa nu fuseseră ideea cea mai grozavă pe care o avusesem vreodată. În buzunarul hainei aveam nişte hapuri pentru dureri de cap. Am privit în jur după vreun dozator de apă, apoi am văzut o fată care purta o tavă cu ceşti de cafea. Părea cumva pierdută, mergând încetişor pe lângă movilele de saci din plastic. Îşi privea întruna ceasul, ca şi cum trebuia să ajungă neapărat undeva şi nu voia să scape ora exactă.

— Mi-ar prinde bine şi mie o cafea, am spus.

S-a întors şi a zâmbit. Sau, cel puţin, a început să zâmbească. A parcurs cam jumătate din drumul până la surâs, după care expresia i-a îngheţat pe faţă.

A fost un moment straniu. Nu putuse dura o jumătate de secundă, totuşi mi s-a părut o oră. În fracţiunea aceea de timp, pe chip i s-au perindat atât de multe emoţii, încât, iniţial, am crezut că poate îmi imaginam totul. Ulterior n-am mai fost la fel de sigur.

Era o femeie frumoasă. Din spate, păruse mai tânără. Când s-a întors şi i-am zărit ochii, pentru o clipă am crezut că avea o sută de ani. Dar aşa ceva era ridicol.

Treizeci de ani, poate; nu mai mult. Avea genul de frumuseţe izbitoare, dureroasă, care-ţi opreşte răsuflarea dacă ai cincisprezece sau şaisprezece ani şi n-ai fost sărutat niciodată. Eu eram mult mai al dracului de bătrân, totuşi am simţit acelaşi lucru.

După care ea s-a întors şi a dat să se îndepărteze.

— Hei! am strigat. Ce se-aude cu cafeaua?

Şi-a iuţit pasul. Până a ajuns la uşile hangarului, practic alerga.

— Totdeauna ai efectul ăsta asupra femeilor?

M-am întors şi l-am zărit pe Tom.

— Ai văzut ce chestie?

— Da. Care-i secretul tău? Ulei de dihor? Eşti descheiat la şliţ?

Chicotea, aşa că am chicotit şi eu, deşi nu mi se părea nimic amuzant.

Depăşise cu mult orice reacţie de respingere, dar, cu toată sinceritatea, nu asta mă deranjase. Reacţia ei fusese neaşteptat de exagerată, de-a dreptul ridicolă. De acord, nu sunt Robert Redford, însă nici n-am o faţă care să sperie fetiţele şi nu miros mai urât decât oricare altul care a tropăit toată noaptea prin noroi.

Cu toate acestea, m-a neliniştit mai mult senzaţia că, departe de a fi fost pierdută, ea căuta ceva ce fusese pierdut.

Şi că-l găsise.

4. MAŞINA TIMPULUI

Depoziţia Louisei Baltimore

Amânam întruna să mă duc la Poştă ca să mă uit la capsula temporală, totuşi ştiam că BC avea să-mi reamintească dacă voi mai tărăgăna mult. Aşa că am terminat pachetul de Lucky şi am luat metroul până la „Clădirea Federală“.

Fedul este clădirea cea mai veche din oraş. Este o relicvă din secolul al XLV-lea şi a rezistat la mai multe explozii nucleare decât Canalul Honduras. Civilizaţii se ridică şi se năruie, războaie se învolburează în jurul faţadelor ei hâde şi ticsesc văzduhul de deasupra, însă Fedul rămâne locului, masivă şi dură. Are formă de piramidă şi seamănă binişor cu cea a lui Keops, dar puteai utiliza mormântul faraonului ca pe o singură cărămidă, dacă ai fi construit Fedul.

Asta nu înseamnă că, în zilele astea, cineva ar mai fi fost în stare s-o construiască. Este clădită din materiale despre care nimeni nu mai ştie cum se fabrică. Nu suntem nici măcar siguri dacă-i un artefact uman.

Noi utilizăm Fedul pentru cripta pe care cu mulţi ani în urmă cineva a poreclit-o „Poşta“, fără doar şi poate pentru că este ticsită cu colete care nu sunt livrate decât după ani sau secole.

Poşta este unul dintre efectele secundare stranii ale călătoriei în timp. Ea dovedeşte o dată în plus că paradoxurile temporale sunt posibile, deşi doar cele strict limitate. O femeie murise azi pentru că era necesar să

evităm majoritatea tipurilor de paradoxuri, cu excepţia celor pentru care universul ne autorizează literalmente.

În ziua când m-am născut, mama ştia că în Poştă mă aşteptau trei mesaje. Trebuie să fi fost liniştitor pentru ea: ştia că voi trăi, pentru a le putea deschide. Cel puţin sper c-a ajutat-o. A murit, aducându-mă pe lumea asta.

Ştiu că pentru mine a fost liniştitor. Data înscrisă pe primul mesaj era mai bună decât orice poliţă de asigurare de viaţă că voi trăi suficient pentru a-l deschide, pe acela, dar şi pe al doilea. Toate au fost găsite acum vreo trei sute de ani, destul de apropiate.

O capsulă temporală este un bloc de metal brut, de mărimea unei cărămizi. Dacă o zgâlţâi, înăuntru se aude un zornăit. Asta pentru că în interiorul cărămizii se află o cavitate în care este altă piesă metalică, subţire şi netedă ca o tabletă. Pe exteriorul cărămizii sunt înscrise un nume şi o dată: „Pentru… A nu se deschide până la…“

Găsim capsulele acestea ocazional. De obicei sunt aduse din adâncul oceanelor. Tehnicile de datare stabilesc de cât timp stau acolo; de obicei, în jur de o sută de mii de ani. Când le găsim, le depozităm în cripta Fedului, protejate prin dispozitive pe cât de stricte poate inventa BC. Indiferent de circumstanţe, niciuna n-a fost deschisă înainte de data înscrisă pe ea. Nu ştiu exact ce s-ar întâmpla dacă am deschide-o mai devreme şi nici nu vreau să aflu. Călătoria în timp este atât de periculoasă, încât, prin comparaţie, bombele atomice par nişte cadouri perfect sigure pentru copii şi imbecili. Care-i lucrul cel mai rău pe care-l poate cauza o bombă atomică? Să omoare câteva milioane de oameni – banal. Cu călătoria în timp putem distruge întregul univers, cel puţin aşa susţine teoria. Nimeni n-a ars de nerăbdare s-o testeze.

La deschiderea capsulei temporale, se descoperă un mesaj. De cele mai multe ori, mesajul este foarte bizar.

Prima mea capsulă purta data de azi, precizată la oră, minut şi secundă. A doua capsulă purta o dată foarte apropiată. A treia capsulă…

Fiindcă mă aşteptau trei mesaje, eram privită cumva ca o celebritate. Până atunci nimeni nu mai primise trei. În acelaşi timp, însă, nu v-aş recomanda împrejurarea, dacă sunteţi mai emotiv din fire.

A treia mea capsulă temporală îi alarmase pe oameni de trei secole. Mă alarma şi pe mine. Era singura capsulă descoperită vreodată pe care nu era specificată data deschiderii.

Pe exteriorul ei scria: PENTRU LOUISE BALTIMORE, A NU SE DESCHIDE PÂNĂ ÎN ULTIMA ZI.

Ce dracu' este Ultima Zi? Era în acelaşi timp foarte clar definit şi chinuitor de criptic.

Trebuia să presupun că o voi recunoaşte atunci când aveam s-o văd.

○ ○ ○

— Ascultă, băi, labă!

— Da, te aud. Ai sosit la timp. Bineînţeles, o voi deschide exact în secunda precizată.

— Bineînţeles, am spus. Şi, cu exactitate, cât ar mai fi pân-atunci?

— Două-trei minute.

Sunt convinsă că BC mi-a dat răspunsul acela „cu exactitate“ doar ca să mă irite. Cu toate iritările din viaţa mea, mai aveam nevoie şi de o maşină care să-mi dea cu tifla? Se părea că da. În trecut, încercasem să-l fac să fie şi servil, dar îl detestasem încă şi mai rău.

Pur şi simplu, nu mă dau în vânt după maşinării.

Cărămida stătea pe o masă transparentă, în capătul opus al încăperii. La prima vedere, m-aş fi putut duce până

acolo şi s-o iau oricând aş fi avut chef, însă ştiam că nu era deloc aşa. Aş fi fost imobilizată de trei ori înainte să fi ajuns la mai puţin de douăzeci de metri de ea şi aş fi fost ucisă dacă mă apropiam la mai puţin de cinci metri. Când BC zice „în secunda precizată“, exact aşa va face.

În afară de mine, în Poştă mai erau şi alţi oameni. Pe unii îi cunoşteam. Cred că-mi ţineau tovărăşie. Şi mai era Hildy Johnstown, „ziaristul“, cu pălărie de fetru şi legitimaţie uzată de presă înfiptă sub banda pălăriei. El scoate un ziar în vreo mie de exemplare – realmente lipeşte laolaltă hârtii pe care le-a tipărit cu tuş. Ultimul zvâcnet al unei profesiuni cândva mândre. Pe cine mai interesează azi aşa ceva? Orice veşti sunt, prin definiţie, veşti proaste.

M-am întrebat dacă avea să se aleagă cu un articol. Uneori mesajul precizează că-l poţi destăinui şi altora.

Uneori spune să taci chitic. Alteori nu specifică nimic şi trebuie să decizi singur. În timp te vei lămuri.

La secunda precizată, BC a deschis cărămida, care a emis un sunet. Mărturisesc că mă simţeam uşor tulburată când am traversat încăperea şi mi-am tras un scaun. Am luat tableta dinăuntru şi am privit mesajul.

Era scrisul meu. Mă aşteptasem la asta; aşa se întâmplă aproape întotdeauna.

Scria aşa:

În Piaţa Jack London sunt restaurante bune. Mergi spre nord pe autostradă şi urmează indicatoarele.

Consiliul va ceda, dacă nu le forţezi mâna.

Spune-le că misiunea este vitală. Nu ştiu dacă este, dar spune-le oricum.

Nu trebuie să ţi-o tragi cu el, decât dacă vrei.

Spune-i despre copil. Ea nu-i decât o momâie.

○ ○ ○

Era scris în amerengleza din secolul XX. L-am citit de patru ori, ca să mă asigur că reţinusem totul, iar maxilarul mi s-a încleştat cu fiecare secundă în care a trebuit să-l privesc. În cele din urmă m-am ridicat şi m-am îndepărtat de masă.

— Fă-l praf, am rostit.

— Am înţeles, a zis BC.

Metalul a strălucit alb, mai alb, cel mai alb şi a început să se evapore. I-am întors spatele înainte de terminarea procesului şi am ieşit din încăpere. Am simţit cum toţi ochii mă urmăreau, însă nimeni n-a spus nimic, nici chiar Hildy.

M-am ţinut bine pe picioare cât am traversat oraşul şi până ce uşa apartamentului s-a trântit înapoia mea. Atunci am căzut pe podea. Nu ştiu ce s-a întâmplat în continuare. Orice ar fi fost, mi-a lăsat faţa udă şi corpul secătuit. Sherman m-a dus în pat şi m-a mângâiat cu blândeţe pentru o vreme, apoi m-a lăsat singură. Maşina aia de regulat e prietenul cel mai bun pe care l-am avut vreodată.

N-aveam să spun nimănui despre copil. Dacă universul urma să fie distrus din cauza asta, aşa să fie!

○ ○ ○

Sherman m-a scos încetişor din starea aia.

El este singura maşină de care am avut vreodată nevoie. Într-o vreme am dispreţuit roboţii ca Sherman. Consideram că erau buni doar pentru femdronele plictisite, care căutau senzaţii tari. Mă refeream la ei ca la nişte obiecte, îi numeam vibratoare umblătoare sau dildo umanoide.

Am încetat să mai procedez aşa după ce l-am căpătat pe Sherman. Nu este un obiect, ci în mod clar un robot mascul. O privire aruncată între picioarele lui n-ar putea lăsa nicio urmă de îndoială în privinţa asta.

El m-a lăsat... să plâng. Ăsta-i cuvântul pe care-l căutam. Mai plânsesem şi înainte, însă de furie, şi de obicei îmi păstrez un control rigid în timp ce lacrimile îmi şiroiesc pe obraji. Nu fusesem însă niciodată atât de neajutorată. Nici chiar în ziua morţii ei.

Dacă era surprins, Sherman n-o trăda niciodată. M-a mângâiat şi m-a lăsat să mă ghemuiesc în braţele lui. N-ar fi putut înlocui niciodată mama care-mi lipsea şi amândoi ştiam asta, dar, la dracu', era substituentul cel mai bun. Nu mai ştiam cum să mă port cu un bărbat adevărat, cu un om. Nu mai fusesem cu unul de mulţi ani.

Atenţiile lui Sherman au devenit mai semnificative. Nu credeam că aş fi vrut sex, însă el ştia mai bine decât mine. Buricele degetelor lui sunt detectoare de minciuni. Îmi poate citi sentimentele ca şi cum mi-ar fi fost ştanţate pe piele în Braille. Brusc m-a împins pe spate şi m-a pătruns.

Am intrat într-o stare de vis. Mi-a tras-o timp de trei ore, de la sfârşitul dimineţii până după-amiază. (Să zic că „am făcut dragoste“? Nu mă faceţi să râd. Ştiu când ridicolul banal se transformă în psihoză. Sunt perfect conştientă că în după-amiaza aceea n-am făcut altceva decât să mă masturbez cu cea mai inteligentă invenţie electronică gonflabilă de mărime naturală din lume.) Eu am avut o contribuţie cu totul minoră. Aşa obişnuiesc cu Sherman, Lordul Latexului; stau pur şi simplu întinsă şi el mă violează.

Ce altceva ar trebui să fac? El nu poate simţi nimic. Sherman este o serie foarte complexă de răspunsuri preprogramate. Îmi utilizează răspunsurile ca feedback şi întreprinde întotdeauna acţiunea optimă la momentul

optim. Este o maşină. Mi-aş putea face la fel de bine griji despre satisfacerea unui prăjitor de pâine.

○ ○ ○

Sherman nu are faţă.

Este, însă, un terapeut competent şi mi-a spus în mod direct ce înseamnă asta în termenii psihiatrilor. Una dintre fanteziile cele mai uzuale ale femeilor este de a fi regulate complet şi satisfăcător de un necunoscut fără chip. La prima vedere aduce cu fantezia unui viol. Trebuie să subliniez apăsat că nu-i vorba despre aşa ceva. Violul nu înseamnă sex pentru o femeie şi are foarte puţine de-a face cu sexul pentru un bărbat.

Sherman nu mă întreabă ce doresc. Nu mă-ntreabă când vreau să mă regulez; o ştie. Pur şi simplu, mă satisface.

Iar eu deţin un control atât de total asupra experienţei, încât nici măcar nu trebuie să-i spun ce să facă. Fiecare gest pe care-l efectuează este perfect adaptat la ceea ce-i spune corpul meu să facă.

Este un facsimil rezonabil al amantului perfect.

Când l-am căpătat, avea faţă. N-am suportat-o. Aleg singură când şi unde să mă mint şi nu voiam să aud minciuna pe care mi-o spunea chipul lui: sunt un bărbat adevărat, cu emoţii adevărate. De aceea l-am reconstruit cu cap rotund şi neted ca un ou. Ca tot restul corpului său, se simte ca şi cum ar fi perfect real. Aşa cum se simte propria mea „piele“.

Uneori Sherman îşi lipeşte imagini de chipuri pe partea frontală a capului şi ne prefacem că acţionează aşa cum ar fi făcut un personaj faimos din trecut. Până acum m-au regulat câteva cărţi de istorie.

Este bizar? Perfect! Totul depinde de societatea în care trăieşti. Nu voi spune că ar fi fost la fel de bine cu a face

dragoste cu un bărbat adevărat. Nu voi spune nici că ar fi fost mai rău. Nu exista nicio componentă emotivă. Uneori asta îmi lipsea; apoi îmi aminteam de Lawrence, îl duceam pe Sherman în pat şi practic îl deterioram. Sherman era mult mai sigur din punct de vedere emotiv.

Motivele mele pentru această preferinţă erau complexe şi incomplet înţelese. Pe de o parte, era simplu. Existau suficiente ocazii de a fi rănită, fără să mă mai obosesc să caut iubire.

Altă parte a explicaţiei se afla ascunsă adânc şi Sherman-terapeutul a putut s-o extragă doar după multe şedinţe. Mă îngrozea un penis real. M-ar fi putut lăsa gravidă, iar dacă rămâneam gravidă, aş fi avut alt copil şi aş fi fost din nou rănită.

Iar altă parte o reprezentau minciunile. Cele pe care mi le îndrugam singură, dar şi cele pe care mi le îndrugau alţii.

Aici unde trăiesc este imposibil de spus dacă individul cu care te culci este dotat în mod natural sau are o imitaţie iscusită. Dur, dar adevărat. Există şanse reale ca scula lui să nu fie mai autentică decât a lui Sherman. Pe de altă parte, s-ar putea să aibă încă aparatul genital cu care s-a născut.

Ideea de la baza costumelor-piele este că nu poţi să ştii adevărul. Şi, cu certitudine, nu poţi întreba.

Iar eu trebuia să ştiu.

Nu mă-nţelegeţi greşit. Nu voiam chestia autentică. Voiam o proteză. Era mai sigur aşa. Şi dacă tot sunt în căutarea unui bărbat care să rămână de fapt mascul doar la nivel genetic, de ce nu m-aş mulţumi cu Sherman?

Sunt insensibilă, tare insensibilă…

Ştiu că sunt insensibilă. Dar n-am promis nicio clipă că va fi o poveste plăcută. Nimeni nu mi-a spus vreodată că

viaţa mea va fi altfel decât neplăcută, brutală şi foarte scurtă şi nu m-am aşteptat nicio clipă la altceva.

Înhaţi ce capeţi şi-o ştergi de-acolo.

Ca acum: după ce Sherman m-a adus în starea despre care calculase c-ar fi cel mai bine s-o am în după-amiaza aceasta, s-a oprit din sex. A preparat un prânz uşor şi mi l-a adus la pat. Am ieşit din costumul-piele şi el m-a masat în timp ce mâncam.

Am vorbit despre una-alta. Pe când m-a masat, m-a examinat în căutarea de probleme medicale noi. Cam la fiecare două săptămâni, găseşte câte una. Acum n-a descoperit nimic.

Poate că am lăsat impresia că adevărata mea făptură arată precum ceva pescuit dintr-un canal cu zoaie, pe fundul căruia se târa de trei luni.

Nu-i chiar atât de rău. Serios! Nu eman vreun miros neplăcut. Pielea are o paloare de moarte, totuşi este intactă. Organele genitale sunt ale mele. Presupun că adjectivul cel mai binevoitor pentru faţa mea ar fi „atrofiată“ dar nici nu crapă oglinzile când mă uit în ele. Proteza ortopedică nu-i rezultatul unei boli; a fost un accident. Nu simt lipsa piciorului real. Proteza funcţionează mai bine şi senzaţiile sunt absolut aceleaşi.

Mâinile constituie partea mea cea mai proastă. Ele şi piciorul care mi-a rămas. Boala se numeşte paralepră.

Nu-i contagioasă. Se transmite matern şi este genetică. Într-o bună zi, în curând, mâinile acelea vor trebui să dispară.

Mi-am pierdut tot părul la vârsta de nouă ani. Cu greu mi-l reamintesc.

Problemele grave se aflau, toate, la interior. Diverse organe se găseau în stări avansate de deteriorare.

Multe fuseseră înlocuite de omoloagele lor artificiale. De acum, absolut oricare dintre cele rămase putea să fie următorul pe listă.

Pe unele le putem înlocui cu imitaţii autonome, mici cât un grăunte de praf. Altele necesită o incintă întreagă plină de echipamente.

Şi la urma urmelor, ce vă freacă pe voi grija? Pentru o femeie de douăzeci şi şapte de ani aflată în locul şi în timpul în care trăiam eu, eram imaginea sănătăţii robuste.

Doar nu credeaţi că întreprindeam toate răpirile alea ca să ne distrăm, nu? De acum trebuie să fi priceput că ele constituiau soluţia disperată pentru o problemă terminală. Dacă m-aţi fi văzut fără costumul-piele, aţi fi înţeles imediat problema respectivă.

Însă nimeni nu mă va vedea aşa, cu excepţia lui Sherman.

După ce şi-a terminat masajul, mi-am acoperit motivele plângerilor. Ar trebui să inserez aici câteva rânduri de recunoştinţă pentru tipii ăia minunaţi care ne-au adus costumul-piele. Îl tai: sângerează. Îl mângâi: răspunde exact ca pielea pe care ai avut-o cândva sau ia locul celei pe care o acoperă.

Nu eşti niciodată conştient de faptul că-l porţi. Nu-l poţi simţi, ci simţi cu el. Este semi-viu şi funcţionează pe baza unui soi de relaţie simbiotică cu ceea ce a mai rămas din corpul cuiva.

Foarte util este faptul că-i mult mai maleabil decât pielea adevărată. Dacă-i necesar, poate fi resetat la alte caracteristici. În echipele de răpiri, asta se întâmplă frecvent.

○ ○ ○

Am tras nişte haine peste costumul-piele şi am ieşit din apartament.

Locuiesc undeva la etajul optzeci sau nouăzeci al unui complex rezidenţial. N-am numărat niciodată etajele; e treaba lifturilor să ştie unde să mă ducă. Clădirea este plină cam pe jumătate.

M-am oprit la balcon şi am privit jos, la masele de drone care se îmbulzeau la nivelul atriumului.

Concetăţenii mei… Atât de drăguţi şi atât de inutili!

○ ○ ○

Spuneţi-mi morloc.

Pe la sfârşitul secolului al XIX-lea, un bărbat pe nume Herbert George Wells a scris o carte. El nu ştia nimic despre călătoria în timp, nu auzise niciodată despre Poartă; cartea lui era în mare parte o frescă socială.

Însă eroul lui călătorea în viitor. Acolo găsea două societăţi: eloi şi morloci.

Noi le spunem drone şi… mai cum? Cei dintre noi care lucram ne spuneam unii altora zombi, sau capete-tari, sau moroni. Pentru mine, morloci era destul de bun. În romanul lui Wells, eloii erau drăguţi şi inutili, dar se distrau din plin. Morlocii erau brute şi lucrau în subsolul societăţii.

Nu poţi avea totul, zice o expresie care s-a cam tocit. În cazul nostru, atât dronele, cât şi lucrătorii erau drăguţi pe dinafară şi putrezi pe dinăuntru. Însă noi, zombii, munceam, pe când dronele n-o făceau.

Nu le-am învinuit niciodată cu adevărat pentru asta. Îmi dau cuvântul.

Înaintea unei situaţii lipsite de speranţe există câteva răspunsuri posibile: disperarea şi letargia.

Mâncat, băut şi veselit.

Sinuciderea.

Şi în cele din urmă răspunsul meu: agăţarea de ultimul pai de speranţă pe care-l oferea călătoria în timp. Cam un cetăţean dintr-o mie alegea să mă imite.

Sinuciderea era o reacţie populară. Primăvara nu îndrăzneai să mergi pe stradă de teamă să nu fii strivit de vreun corp care cădea din înălţimi. Săreau solitar, în cuplu, în grupuri mari care chicoteau. Plonjorii din Cer de la Sfârşitul Timpului.

Totuşi, analgezicul favorit era trăirea vieţii la maximum. Nu pot gândi vreun motiv convingător pentru care alegerea respectivă să nu fie cea mai bună. Pentru ei, vreau să spun. Dacă aş fi fost în stare s-o fac, eu aş fi fost de multă vreme o chiseliţă pe trotuar.

Necazul este că astfel n-aş fi făcut nimic pentru a schimba lumea care-mi omorâse copilul. Nu puteam dovedi că activitatea mai avea vreo eficienţă, dar cel puţin exista o şansă în privinţa asta.

Nimeni nu sileşte pe altcineva să muncească. Dacă ei nu vor s-o facă, nu ni i-am dori. Nu mă pot imagina trecând prin Poartă spre o catastrofă dintr-un trecut îndepărtat, având alături pe cineva recrutat cu arcanul.

Munca are şi unele beneficii colaterale. Raţii suplimentare de droguri şi substanţe nutritive, roboţi servitori personali, tutun de pe piaţa neagră… Cred că astea sunt cam toate. Ba nu, mai este ceva! Ca lucrător, pot omorî pe oricine doresc dacă-mi stă în cale în timp ce lucrez la un proiect al Porţii. BC protejează drepturile civile ale dronelor doar în privinţa celorlalte drone. Le-aş putea lichida beneficiind de impunitate, aş putea s-o iau razna, dacă doresc, aş putea măcelări mii de drone şi BC nici măcar nu mă va dojeni.

De obicei n-o fac însă. Deşi, uneori, dimineţile, pe trotuare…

Dacă ucid alt lucrător, ar fi bine să am un motiv al naibii de valid. Dar aş putea s-o fac, dacă pot scăpa cu un discurs convingător.

Aceasta poate fi diferenţa cea mai însemnată dintre lumea mea şi miile de ani de civilizaţie umană care au precedat-o. Noi nu avem un guvern central. BC se ocupă de mersul lucrurilor. Suntem Anarhia de la Sfârşitul Timpului. Poate că-i ciudat să auziţi aşa ceva din partea cuiva care poartă titlul de Şefă a Echipei Operaţiuni Răpiri. Am acceptat însă pur şi simplu postul, când a devenit vacant. Dacă altcineva şi l-ar fi dorit cu tot dinadinsul, l-aş fi cedat fără probleme.

Într-o bună zi nu-l va mai dori nimeni şi atunci putem închide Poarta.

○ ○ ○

În după-amiaza aceea era programată altă răpire. Figura pe agendă de trei zile şi gnomii din Operaţiuni avuseseră vreme să pună la punct detaliile, să aleagă echipele şi să stabilească strategia. De obicei nu dispunem de aşa mult timp; am participat la răpiri care avuseseră la dispoziţie douăzeci de minute – cu totul.

Pe aceasta însă urma s-o conduc personal. O dată în plus, nu eu optasem aşa. BC o stabilise, bazându-se pe faptul că aveam corpul cel mai asemănător cu al unei stewardese care urma să fie singură în camera ei de hotel, începând din noaptea dinaintea zborului ghinionist şi până cu puţin înainte de îmbarcarea în avion.

Felul ăsta de a începe o operaţiune este printre cele mai bune. Noi îl numeam „cursa jokerului“, iar eu urma să fiu jokerul.

Numele stewardesei (mai precis, însoţitoarei de bord, fiindcă răpirea nu era din 1955, ci din „feminiştii“ ani

1980) era Mary Sondergard şi lucra pentru Pan American World Airways.

Asta însemna că urma să petrec de una singură o noapte în New York. Nu mă deranja. New York în anii 1980 nu-i un loc rău. Dacă nu te poţi descurca acolo, nu te poţi descurca nicăieri.

○ ○ ○

Pentru răpire fusese pregătită o echipă mare. Aceasta avea să fie o coliziune în aer. Două avioane mari se ciocneau în văzduh şi sarcina noastră, ca de obicei, era să-i evacuăm pe pasageri înainte ca aparatele să se izbească de sol.

I-am adunat pe toţi în anticamera de plecare şi le-am examinat deghizările. Fuseseră pregătiţi să arate ca însoţitoare de bord din cele două avioane, aşa că se împărţeau în două grupuri, în funcţie de uniforma companiei. Erau prezenţi Lilly Rangoon şi sora ei Adelaide, Mandy Djakarta, Ralph Boston, Charity Capetown, William Paris-Frankfurt şi Cristabel Parkersburg, plus alţi câţiva pe care nu-i ştiam bine. Mi se părea o echipă bună.

Şi mă simţeam bine, fiindcă nu eram zoriţi. După ce le-am ţinut informarea, Cristabel mi-a atras atenţia că discursul îmi era destul de dezordonat şi abunda în cuvinte demodate pentru America anilor 1980. Aşa ceva se poate întâmpla. Între noi discutam într-un grai poliglot, care conţinea cuvinte foarte variate, provenite atât din chineza secolului al XIII-lea, cât şi din gaba secolului al XL-lea. Înaintea unei răpiri încercam să ne limităm la limbajul-ţintă, dar poate fi greu. Am în cap fragmente din o mie de graiuri.

Uneori, conversaţiile încrucişate sunt groaznice.

De aceea am băgat o amplificare de amerengleză dodecă şi am sperat să iasă bine. Aproape instantaneu, mintea mi-a zumzăit de vocabular şi jargon. Nu întotdeauna însă lucrurile merg perfect. Odată m-am ales cu o hibă de aliterare de la o pilulă lingvistă alterată şi am petrecut săptămâni bolborosind bulversată babiloniană şi scuipând silabe stupide-n suedeză până ce oamenilor li se acrise să mai vorbească cu mine.

○ ○ ○

Am… păşit prin Poartă şi am văzut imediat că se comisese o eroare.

Noi încercaserăm s-o prindem pe domnişoara Sondergard în baie, preferabil în cadă. Eşti cel mai neajutorat când stai gol-goluţ, întins pe spate şi afundat în apă până la gât. Sondergard era acolo, într-adevăr, dar, în loc să intru peste ea, m-am materializat, ieşind din camera de baie.

Sunt sigură că BC ar fi avut o explicaţie lungă şi tehnică despre cele întâmplate; după mintea mea, fiul idiot al abacului inversase probabil un semn.

Se ridica însă o problemă frumuşică. Nu puteam să intru după Sondergard, deşi o puteam zări în cadă, pentru că aş fi păşit pur şi simplu înapoi prin Poartă, revenind în viitor. Pe de altă parte, Poarta nu are decât o faţă (ăsta-i unul dintre detaliile ei cel mai puţin bizare). Din locul în care se afla, Sondergard nu putea să vadă Poarta, deşi privea direct prin ea. Aşa şi trebuia să fie, pentru că, văzută dinspre ea, Poarta nu exista. Dacă ar fi trecut prin ea, ar fi ajuns în mod firesc în dormitor.

Aşa că i-am aruncat o privire, am fluturat din degete, am rânjit şi m-am tras într-o parte. Acum nu mă mai putea zări. Am aşteptat.

Am auzit de parcă s-ar fi revărsat majoritatea apei din cadă. Văzuse ceva… sau cel puţin i se păruse că văzuse…

— Ce dracu?

Glasul nu-i suna plăcut când era speriată.

— Cine dracu'… e cineva… Hei!

Eram foarte atentă. Vocea umană este cel mai dificil de reprodus cu exactitate şi eu trebuia s-o imit o vreme. Totul era să nu-nceapă să zbiere.

M-am gândit că va trebui să iasă din baie pentru a vedea ce se întâmplase, indiferent dacă era sau nu speriată. Am avut dreptate.

A ieşit grăbită din camera de baie, trecând prin Poartă ca şi cum n-ar fi existat… şi evident că nu exista, din partea de unde venea ea. Se înfăşurase într-un prosop.

— Iisuse Hristoase! Ce cauţi în…

Cuvintele îţi dispar de pe buze într-un asemenea moment. Ştia c-ar fi trebuit să spună ceva, dar ar fi sunat prosteşte. De pildă: „Nu te supăra, dar nu cumva te-am văzut în oglindă?“ Am afişat cel mai bun zâmbet Pan Am şi am întins mâna.

— Scuze că am intrat peste tine. Îţi explic totul imediat. Ştii, eu…

Am lovit-o în tâmplă şi s-a clătinat, apoi a căzut ca un bolovan. Prosopul i-a alunecat.

— … sunt studentă la colegiu.

A dat să se ridice, aşa că i-am tras un genunchi în bărbie.

Am îngenuncheat, i-am controlat pulsul şi mi-am frecat încheieturile degetelor de mochetă. Ţestele sunt surprinzător de tari. Te poţi răni când le loveşti. Femeia avea să fie în regulă, dar îi rupsesem nişte dinţi din faţă cu genunchiul.

Ar fi trebuit să-i dau brânci prin Poartă, însă nu m-am putut abţine să fac o pauză. Dumnezeule, s-arăţi în felul

acela, fără costum-piele, fără proteze! Aproape că mi-a frânt inima.

Am apucat-o de sub genunchi şi am târât-o spre Poartă. Era ca un sac cu tăiţei fierţi. Cineva s-a întins de dincolo, a prins-o de picioarele ude şi a tras. Adio, scumpo! Cum ţi-ar plăcea să pleci într-o călătorie într-adevăr lungă? După aceea n-am avut mare lucru de făcut. O vreme am stat pe marginea patului, lăsând surescitarea să se stingă, după care mi-am aruncat pantofii din picioare şi i-am luat poşeta de pe noptieră. Am răscolit înăuntru. Am găsit un pachet deschis de Virginia Slims şi altul încă sigilat în celofan.

Am aprins patru ţigări, am tras adânc în piept şi m-am lăsat pe spate în pat.

Rareori ai timp liber într-o răpire. Acum era abia ora opt seara.

Cursa lui Sondergard avea să decoleze tocmai mâine seară. Brusc, am fost încercată de gânduri care nu erau deloc demne de o şefă. Dincolo de camera mea se întindea Mărul cel Mare[2] şi aş fi avut chef să storc nişte mere până scoteam cidru din ele.

Am tras draperiile şi am privit afară. Am estimat că mă găseam la etajul al doilea şi cel mai de sus al unui motel de aeroport lung şi nou (în anii 1980), dintre cele ale căror logouri par să se contopească într-o ceaţă: Thunderhilton Regency Inn. Nu puteam zări aeroportul şi nu eram cu adevărat sigură dacă mă aflam lângă La Guardia sau Idlewild (pardon, JFK). Sub mine se întindea un soi de centru comercial.

Parcarea era ticsită de cumpărători de Crăciun. Dincolo de ea clipea firma unei discoteci.

Am privit perechile venind şi plecând şi m-am străduit să mă lupt cu tristeţea. Mi-ar fi plăcut să merg acolo şi să-mi petrec noaptea dansând. La dracu' m-aş fi mulţumit şi cu

---

[2] Big Apple (Mărul cel Mare) este porecla dată New Yorkului. *(N.t.)*

împingerea unui cărucior prin culoarele din hala mare a unui supermarket A&P!

Dacă aş fi fost mai tânără, aş fi făcut-o. Ca şefă a Echipei Operaţiuni Răpiri nici nu putea fi vorba despre aşa ceva. Existau reguli foarte stricte care-mi interziceau să procedez în felul acela. Riscurile trebuiau minimizate, iar o paraleproasă fără un picior care ţopăia pe muzica lui Bee Gees nu se încadra sub nicio formă în categoria riscurilor ce trebuie asumate. Dacă mă lovea un automobil pe când traversam parcarea? Dacă mă apuca amocul ascultând colindele de Crăciun din supermarket? Pentru Proiectul Poarta nu conta până la urmă dacă trăiam, muream sau îmi păstram minţile întregi, ci conta să nu-i îngădui unui medic din anii 1980 să-mi vadă piciorul bionic.

Aşa că am tras draperiile la loc.

Am ridicat telefonul şi am comandat o cină zdravănă de la room-service, după care am descoperit că Sondergard nu avea aproape deloc bani-gheaţă. Avea multe carnete de cecuri, totuşi nu eram pregătită să-i iscălesc numele. De aceea mi-am luat propria poşetă şi am scos teancul pe care-l adusesem cu mine. Am verificat data de pe vreo două bancnote – cred că eram ultraprecaută, dar nu te costă nimic să te asiguri –, ba chiar am ajuns să frec una cu degetul mare, ca să mă asigur că cerneala se uscase.

Ar fi păcălit Departamentul Trezoreriei, nu încăpea îndoială.

M-am aşezat pe pat şi, până a sosit mâncarea, am citit Biblia în ediţia Gideon. Gideon ăla a avut cu siguranţă un simţ al umorului bizar. Încercaţi „Cartea Facerii“.

Când a sosit room-service, cartea se împotmolise într-o sumedenie de zămisliri. Alături de friptura în sânge, comandasem şase cutii de Budweiser şi un cartuş de Camel. Am aprins două ţigări, am deschis televizorul şi am mâncat friptura. Carnea era insipidă, cum este întotdeauna

mâncarea din secolul XX. Am aruncat o privire prin dulap, dar granulele de naftalină nu mai erau de acum un element obişnuit în camerele de hotel, de aceea am înfulecat-o aşa cum era.

Am făcut apoi o baie caldă şi m-am întins în pat, mişcându-mi degetele de la picioare în faţa ecranului televizorului.

Cui îi trebuie discoteci? Mi-am dat seama că mă simţeam minunat. Era grozav să fii complet singură. M-am uitat la ştiri şi la showul lui Johnny Carson. Filmul de la miezul nopţii era *Candidatul* cu Robert Redford. L-aş fi putut mânca fără sare pe tipu' ăla. Mă-ndrăgostisem de el de când proiectaseră *Butch Cassidy şi Sundance Kid* în una dintre cursele pe care le răpisem.

Pot spune doar că ar trebui să aibă mare grijă în ce avioane se suie. Dacă pun vreodată mâna pe el, Sherman zboară drept la groapa de gunoi.

○ ○ ○

Am dormit până târziu. Nu-mi pot reaminti cât a trecut de când făcusem ultima dată aşa ceva.

Televizorul mi-a ţinut tovărăşie pe durata după-amiezii, până a sosit timpul să mă îmbrac, să chem un taxi şi să plec la aeroport. Era o zi frumoasă. Şoseaua era acoperită cu o pâclă groasă de hidrocarburi. Aerul era atât de dens, încât am fumat Camelurile doar câte una pe rând.

Îmi dădeam seama că eram, cu certitudine, unica persoană din New York care se bucura de aer în ziua aceea, dar asta mă făcea să mă simt încă şi mai bine. Suferiţi, ticăloşi sănătoşi!

În mod deliberat, am ajuns pe cât de târziu o puteam face fără să stârnesc panică. Când am sosit, celelalte însoţitoare de bord se îmbarcau. Am izbutit să păstrez

flecărelile la minimum; trebuia să fiu prudentă, deoarece unele dintre ele o cunoşteau pe Sondergard. Am invocat o mahmureală şi am avut succes. Părea să fi fost în stilul ei.

În partea de început a zborului, m-am ţinut departe de celelalte, robotind conştiincios şi ocupându-mă cu servirea pasagerilor suficient de mult ca să n-am timp pentru pălăvrăgeli cu restul echipajului. Asta mi-a atras unele priviri nedumerite – înţelegeam că Sondergard nu fusese tocmai mândria Pan Am-ului –, însă era lipsit de importanţă. Pe parcursul zborului, am înlocuit stewardesele una câte una, după cum Poarta apărea şi dispărea în toaletele de la mijlocul avionului.

Asta-i o şmecherie simplă. Am pe ceasul de la mână un indicator care simte prezenţa Porţii. Când mă furnica încheietura, mă duceam pur şi simplu la toaletă, deschideam uşa şi chemam o însoţitoare de bord.

— Ia uită-te! exclamam cu o expresie dezgustată.

În mod invariabil, mureau de curiozitate să vadă ce nouă atrocitate comiseseră pasagerii pe domeniul lor. (Însoţitoarele de bord dispreţuiesc berbecii aproape la fel de mult ca mine.) După ce ajungea în faţa mea, îmi propteam talpa pe funduleţul ei şi trecea dincolo înainte să-şi fi putut trage răsuflarea. Înlocuitoarea ei sosea aproape la fel de rapid.

După ce am strâns tăvile cu cina, am început metoda clasică a răririi.

O răpire se poate desfăşura în multe feluri. Atunci când putem, recurgem la rărirea iniţială a pasagerilor. Adesea ne ajută filmele care sunt proiectate în timpul zborului. Când luminile din compartimentul pentru pasageri sunt diminuate, oamenii nu observă atât de multe detalii pe cât ar remarca în alte condiţii. Puteam lua un pasager de aici, altul de acolo şi, în majoritatea cazurilor, nimeni nu le-ar fi sesizat dispariţia. Din clipa în care înlocuisem ultima

stewardesă, un membru al echipei staţiona permanent pe coridorul din mijlocul lui 747. Când circumstanţele o îngăduiau, aveam grijă ca orice pasager care se ridica pentru a merge la toaletă să urineze abia peste cincizeci de mii de ani.

Fiecare răpire este unică, fiecare prezintă probleme diferite.

În cazul acesta, goleam simultan două jumbo-jeturi. Asta-i atât bine – în general este bine să răpim mulţi oameni –, cât şi rău, deoarece, în orice moment dat, Poarta poate să se materializeze într-un singur loc. Asta însemna că trebuia comutată între cele două avioane.

Ambele curse erau transcontinentale, ceea ce pare un avantaj, însă de obicei nu este. Nu putem să-i evacuăm pe pasageri în prima oră şi să lăsăm avionul să zboare gol, sperând că piloţii nu vor ieşi niciodată din carlingă.

În cazul acesta, 747 avea să rămână parţial funcţional după coliziune, prin urmare, pilotul real trebuia să fie la manşă până la sfârşit. Ar fi fost prea riscant să-l înlocuim cu unul dintre ai noştri – chiar şi cu un kamikaze. Existau prea multe riscuri ca avionul să se prăbuşească într-un loc în care istoria ne arătase deja că nu se va prăbuşi.

În cazul lui DC-10 dispuneam de o marjă mai largă de acţiune. Dacă avea să fie necesar, puteam să răpim echipajul din carlingă şi să urmăm pur şi simplu instrucţiunile Controlului de Trafic Aerian, fiindcă ele duseseră la accident.

Rărirea mergea bine. Mai aveam două ore de zbor şi scosesem patruzeci sau cincizeci din 747. Avionul decolase aproape complet plin. Aţi crede că pasagerii vor începe să observe fotolii goale în jur, dar realitatea este că durează mult până înţeleg ce se petrece. Pe de o parte, asta se datorează faptului că-i alegem cu multă grijă pe candidaţii pentru rărire. De exemplu, n-am lua niciodată un copil fără

mama lui, pentru că mămica ar porni în căutarea lui. Pe de altă parte, însă, este perfect să luăm o mămică şi copilul ei care plânge. Restul pasagerilor pot sesiza la un anumit nivel că plânsetele au încetat, totuşi nu caută niciodată să afle motivul. Este genul de noroc pe care nu-l iei la întrebări.

În acelaşi fel, eram cu ochii în patru după pasagerii nemulţumiţi de înghesuiala de pe fotolii, de pildă vecinul unui individ mătăhălos, sau trei pasageri care nu se cunoşteau între ei şi care stăteau pe acelaşi rând, mai ales dacă încercau să lucreze. Dacă cel din mijloc se ridica să ia ceva de băut ori să meargă la toaletă, era improbabil să mai revină. Nu auzisem niciodată ca vecinii lui să se fi plâns că dispăruse.

Însă lucrul cel mai important care acţiona în favoarea noastră era natura inimaginabilă a ceea ce făceam. Mai văzusem pasageri care mergeau încruntându-se pe culoarul dintre fotolii. Poate că observaseră că toate locurile fuseseră ocupate la îmbarcare, iar acum zăreau o sumedenie de fotolii goale. Ce se întâmpla? Însă logica era de partea noastră. Pasagerii ştiau că nimeni nu putuse ieşi din avion ca să tragă o ţigară. Prin urmare, logica dovedeşte că toţi continuă să fie la bord; ergo, ei trebuie să fie în altă parte a avionului. Nimeni nu trece niciodată cu întrebările dincolo de punctul acesta, nici chiar dacă am fi evacuat jumătate din pasageri.

Am concluzionat că treaba mergea ca unsă şi am decis să arunc o privire în celălalt avion: DC-10. La următoarea apariţie a Porţii, am… trecut prin ea în viitor, mi-am tras o uniformă United, în timp ce Operaţiunile comutau focalizarea pe celălalt avion, şi am… păşit la bordul cursei 35 United.

Alt avantaj la jumbo-jeturi: nimeni nu remarcă niciodată o însoţitoare de bord nouă.

Întrucât riscurile erau mai reduse în zborul acesta, echipa se comporta mai agresiv. Chemau pasagerii în partea din spate a avionului, pentru diverse pretexte, şi acolo dispăreau definitiv. Am urmărit aprobator desfăşurarea acţiunii şi i-am făcut semn lui Ralph Boston. M-a urmat în chicinetă.

— Cum merge? l-am întrebat.

— Uşor. Intenţionăm ca în două minute să-ncepem operaţiunea finală.

— Care-i timpul local?

— Au mai rămas douăzeci de minute.

Asta poate fi derutant. Când ieşisem din 747, mai erau trei ore până la coliziune, ceea ce însemna că se afla deasupra Vestului Mijlociu. DC-10 ajunsese însă deja în California, peste două ore şi jumătate. E suficient ca să te ia durerea de cap.

Dar de ce să nu fi funcţionat aşa? De ce, de exemplu, ar fi fost nevoiţi cei din susul timpului să aştepte douăzeci şi patru de ore, în vreme ce eu mă uitam la show-ul cu Johnny Carson într-o cameră de motel din New York? Bineînţeles că nu aşteptaseră. Imediat ce Poarta dispăruse din camera mea de motel, Operaţiunile o resetaseră pentru toaleta din 747, a doua zi. Din punctul de vedere al lui Lawrence, eu trecusem prin Poartă, în locul meu sosise Sondergard, Poarta pâlpâise şi apoi apăruse prima stewardesă căreia îi dădusem brânci în toaletă a doua zi.

Durează puţintel până te obişnuieşti.

— S-a-ntâmplat ceva? a întrebat Ralph.

M-am uitat la el. În zborul acesta Ralph nu juca rolul unui însoţitor de bord bărbat. Costumul-piele făcea din el copia perfectă a unei femei foarte negre al cărei nume probabil că nici nu-l cunoştea. Ralph este micuţ şi face parte din echipa mea de mult timp. De mai bine de un an.

— Nu. Îi putem da drumul. Să rămân aici sau să mă-ntorc în celălalt avion?

— Lilly e singură la clasa-ntâi. I-ai putea da o mână de ajutor.

Aşa am şi făcut. Sigur că da, sunt şefa operaţiunii generale, însă Ralph era şeful în DC-10 şi Cristabel conducea treaba în 747. Într-o răpire ca asta, consider că-i cel mai bine să-mi las şefii de echipă să conducă.

Operaţiunea de la clasa întâi a mers ca pe roate. Am folosit metoda standard „cafea, ceai sau lapte“, bazându-ne pe viteza noastră şi inerţia lor. M-am aplecat peste primele două fotolii din stânga, zâmbind larg.

— Sunteţi mulţumiţi de serviciile companiei noastre?

Poc, poc. Două apăsări pe trăgaci, aproape de cap şi în afara razei vizuale a restului berbecilor.

Rândul următor.

— Bună ziua. Mă numesc Louise. Zburaţi de-aici.

Poc, poc.

Ne apropiaserăm de partea din spate a compartimentului înainte să se fi născut vreo întrebare. În cele din urmă, câţiva pasageri s-au sculat în picioare şi ne-au privit, uşor nedumeriţi. M-am uitat la Lilly, ea a încuviinţat şi i-am ras cu foc rapid. Acum tot compartimentul de la clasa întâi dormea liniştit, ceea ce însemna că niciunul nu ne putea ajuta să-i tragem pe adormiţi la Poartă. Nu-i cinstit, dar nici nu există soluţie. Alt avantaj al biletului de la clasa întâi, voi cei care folosiţi avioanele!

Ne-am întors grăbite în clasa turist, care-i întotdeauna o problemă mai mare. Încă nu începuseră să-i adoarmă pe pasageri. Ralph continua cu rărirea şi, sub ochii mei, s-a aplecat peste un bărbat aflat pe locul de lângă culoar şi l-a rugat dacă putea să vină cu ea (el) pentru o clipă.

Pasagerul s-a ridicat şi spinarea lui Ralph a explodat. Ceva m-a izbit puternic în umărul drept. M-am rotit pe un călcâi, începând deja să mă ghemuiesc.

Am zărit o peliculă roşie, fină, pe mâini şi pe braţe.

Un terorist, am gândit, individul este un terorist.

Apoi: Dar de ce a aşteptat atât de mult. Şi: Teroriştii sunt rari în anii 1980.

Şi: Oare am fost lovită de un glonţ în umăr? Ralph este mort? Şi: Nenorocitu' dracu' i-un terorist!

Ar părea că dispusesem de tot timpul de pe lume.

În realitate glonţul mi-a lovit umărul, iar eu m-am rotit odată cu impactul şi în acelaşi timp am ridicat braţul stâng, am trecut selectorul pe poziţia DISTRUGERE, m-am ghemuit când am revenit cu faţa spre el, am ţintit atent şi l-am distrus.

Partea superioară a trunchiului şi capul i s-au desprins de restul corpului. Au zburat prin aer şi au aterizat cu şase rânduri mai în spate, pe culoar. Braţul stâng i-a ajuns în poala cuiva, iar braţul drept, care ţinea încă arma, a căzut simplu. Picioarele şi bazinul i s-au răsturnat pe spate.

Aşa este. L-aş fi putut ameţi.

Mai bine pentru el că n-am făcut-o. Dacă l-aş fi dus viu cu mine prin Poartă, i-aş fi mâncat boaşele fripte la micul dejun.

○ ○ ○

Nu prea are rost să descriu haosul care a urmat. Mi-ar fi greu s-o fac, chiar dacă ar merita să fie descris; în majoritatea timpului, am stat pe culoar, privind sângele de pe mine.

Echipa a trebuit să-i paralizeze aproape pe toţi. Singurul aspect pozitiv era că izbutisem să trecem destui berbeci

prin Poartă în timpul fazei de rărire. Pe restul urma să-i cărăm în cârcă.

Când Lilly a îngenuncheat în cele din urmă lângă mine, a crezut că fusesem rănită mai grav decât eram de fapt. S-a purtat de parcă m-aş fi putut frânge sub atingerea ei.

— În mare parte este sângele lui Ralph, i-am spus, sperând că aveam dreptate. Cred că-i bine că am oprit eu glonţul. Ar fi putut găuri fuzelajul.

— Este şi ăsta un punct de vedere. Trebuie să-i luăm şi pe cei din carlingă, Louise. Au auzit gălăgia.

— E-n regulă. Suntem încă pe meserie. Haide să-i trecem.

Am dat să mă scol. Când ajung la trei: unu, doi…

Nu şi de data asta.

— Încă nu-i putem muta, a zis Lilly.

Am ignorat expresia alarmată care-i apăruse pe faţă când încercasem să mă ridic. Aveam să-i arăt eu!

— Îi stivuim lângă toaletă, a continuat ea, însă Poarta este acum în 747.

— Unde-i Ralph?

— E mort.

— Nu-l lăsa aici. Ia-l înapoi cu noi.

— Bineînţeles. Oricum ar fi trebuit s-o fac; e construit aproape integral din proteze.

Am izbutit să mă scol în picioare şi m-am simţit imediat ceva mai bine. Îmi repetam întruna că nu trebuia să fie un dezastru. Un mort şi un rănit, dar eram încă funcţionali. Pe de altă parte, începeam să înţeleg neajunsurile răpirii a două avioane simultan. Mi-ar fi plăcut să fi avut Poarta aici, gata de utilizare, pe toată durata operaţiunii.

Nu puteam. Factorul cel mai restrictiv al Porţii este Legea Temporală care afirmă că se poate materializa doar o singură dată la un moment din timp. O dată şi numai o dată.

Dacă am fi trimis Poarta în trecut, de pildă în ziua de 7 decembrie 1941, între orele 6 şi 9 dimineaţa, pe insula Oahu, am fi putut răpi majoritatea echipajului crucişătorului *Arizona,* dar acele trei ore ne-ar fi fost după aceea închise pe vecie. Dacă exact în acelaşi interval temporal s-ar fi întâmplat ceva interesant în China, sau în Amsterdam, sau chiar pe Marte… ghinionul nostru! Nici măcar n-am fi putut vedea evenimentele din intervalul acela pe scanerele temporale.

Iar de aici rezultă alt paradox. Fluxul temporal este presărat de astfel de pete albe. Cele mai multe erau rezultatul răpirilor pe care le făcuserăm sau al călătoriilor în timp întreprinse de cei dinaintea noastră. Însă unele erau rezultatul unor călătorii ce urmau să fie întreprinse. Cu alte cuvinte, peste câţiva ani sau peste câteva zile, cineva urma să decidă că ar fi meritat efortul de a ne duce în momentele acelea, într-un loc pe care deocamdată nu-l ştiam. Şi, pentru că urma să întreprindem călătoria respectivă, intervalul temporal ne era închis pentru scanare.

Fenomenul era cunoscut drept Cenzura Temporală. Nu puteam privi în trecut, să ne vedem pe noi înşine şi astfel să aflăm ce vom face. Puteam şti că exista o pată albă şi că până acum n-o vizitase nimeni, totuşi nu puteam şti motivul pentru care cineva ar fi decis să meargă acolo.

Dacă credeţi că toate astea sunt perfect logice pentru mine, mă priviţi cu ochi prea apreciativi. Iau regulile pur şi simplu aşa cum îmi sunt date şi fac ce pot mai bine.

Braţul drept îmi era inutil. Nu pot spune că mă durea foarte tare la momentul acela. Atât doar că nu exista. De aceea l-am ignorat şi am târât berbecii, vârându-mi degetele de la mâna stângă în părul lor – o metodă cunoscută în breaslă ca Migrena Analgezic numărul un milion î.Hr.

Poarta a apărut până la urmă şi practic i-am aruncat cu lopata dincolo. A durat trei minute, maximum. Imediat ce am terminat, Poarta a dispărut din nou. A revenit aproape instantaneu şi prin ea au început să curgă momâile.

Cel mult cinci la sută dintre ele aveau feţe. Cursa 35 avea să se izbească atât de al dracu' de tare de sol, încât n-avea rost să ne irosim talentele cu ele. Multe au sosit în saci, pur şi simplu maldăre de părţi de corpuri arse pe care le-am împrăştiat prin avion.

Cred că am leşinat. Tot ce-mi amintesc cu certitudine este că m-a împins cineva prin Poartă şi, de data aceea, nu mi-am mai reamintit tranziţia. Am rămas locului pe podea, iar echipele medicale au vrut să mă ridice pe o targă, dar le-am făcut semn să plece. Ceva mă neliniştea. Am văzut-o pe Lilly intrând prin Poartă.

— Cine-a luat paralizatorul lui Ralph? am zbierat.

Lilly m-a privit straniu, apoi s-a răsucit. N-a ajuns însă nicăieri; restul echipei a sosit rostogolindu-se dinapoia ei şi a fost îmbrâncită pe podea, unde a căzut cu toate membrele răşchirate, nu departe de mine.

— Crezusem că tu l-ai luat, a răspuns.

— Nu l-am luat eu.

— Ce să luăm?

— Ralph? A zis cineva Ralph? E mort.

— Unde-i paralizatorul lui?

Eram deja în picioare şi mă repezeam spre Poartă. Habar n-aveam cât timp mai rămăsese de partea cealaltă până la impactul cu solul, dar nu conta. Trebuia să mă întorc chiar dacă ar fi fost numai câteva secunde.

A răsunat o sirenă de avertizare. Am ridicat ochii şi mi s-a părut că-l văd pe Lawrence agitând disperat din braţe îndărătul geamurilor sălii Operaţiunilor de deasupra noastră. M-am întors şi am zbierat ceva, însă Lilly trecuse deja.

Sau mai exact trecuse pe jumătate.

După aceea i s-a întâmplat ceva straniu. Întrucât era aplecată înainte, pătrunsese în Poartă cu capul şi umerii, aproape până la brâu.

Iar Poarta s-a închis.

Discutasem de multe ori ce s-ar putea întâmpla într-un asemenea caz, dar nu ştiam, deoarece nimeni nu încercase. Teoria nu era clară. Părea cert că un corp trecut pe jumătate prin Poartă nu va fi pur şi simplu tăiat în două. Procesul era mult mai complex. Când treci prin Poartă, nu eşti format din două bucăţi, ci integritatea corpului este păstrată într-o dimensiune pe care n-o putem percepe.

Lilly n-a fost tăiată în două. A dispărut pur şi simplu. În aceeaşi clipă clădirea s-a cutremurat parcă în urma unei explozii. Au început să zbiere alarme.

Am fost ridicată şi aşezată pe o targă. Puteam zări activitate agitată în Operaţiuni. Apoi mi-am pierdut cunoştinţa.

○ ○ ○

Am fost pusă la curent cu noutăţile pe când medicii îmi reparau umărul.

Explozia pe care o auzisem fusese cauzată de corpul lui Lilly, care supraîncărcase sistemul ce alimentează Poarta cu volumul colosal de energie pe care-l consumă. Poarta fusese scoasă din funcţiune pentru două zile, cât durau reparaţiile.

Ce se întâmplase cu Lilly? Nici măcar nu vreau să mă gândesc la asta. Când trecem prin Poartă, intrăm într-o regiune aflată din multe puncte de vedere dincolo de posibilitatea de a fi percepută de simţurile omeneşti, dar care din alte puncte de vedere ne influenţează minţile în mod imprevizibil. După o călătorie prin Poartă, unii ies

zbierând animalic şi nu-şi mai revin niciodată. Aşa pierdem cinci la sută din berbeci şi destui membri novici ai echipelor de răpire.

Indiferent ce ar fi fost regiunea aceea, Lilly ajunsese înăuntrul ei si n-avea să mai iasă niciodată.

5. „FAIMOASE ULTIME CUVINTE“

Depoziţia lui Bill Smith

N-am aflat niciodată cine se ocupase de morga temporară. Briley era prea slab de înger pentru aşa ceva, dar se părea că Rog Keane avea în echipa lui pe cineva care mai rezolvase astfel de probleme. Când am ajuns acolo, era deja de domeniul trecutului.

Personal, cred că ar fi fost mult mai îngrijit şi mai plăcut, una peste alta mai milos, să se fi săpat pur şi simplu o groapă mare în locul în care se prăbuşise avionul, să-i fi băgat pe toţi înăuntru şi să fi pus o placă funerară mare cu numele tuturor. Nimeni însă n-ar accepta ideea asta. Toate rudele îşi doresc un trup anume într-un mormânt anume.

La unele accidente, le putem satisface dorinţa. La cele mai teribile, este imposibil, dar asta trebuie să descopere ei înşişi. Tot ce-a mai rămas din unchiul Charlie ar intra într-o punguliţă din plastic pentru sendvişuri.

Şi ce faci atunci? Le arăţi o mână retezată şi-i întrebi dacă verigheta li se pare familiară? Cei mai mulţi dintre ei nici măcar nu mai au feţe.

Morga aceasta se afla în sala de sport a unui liceu. Parcarea era plină de maşinile rudelor, plus o dubă de la un post local de televiziune.

— Uşurel, Bill, a spus Tom şi m-a îndepărtat cu blândeţe de echipa de reporteri. Nu cred că vrei s-apari la ştirile de la ora opt. În niciun caz în felul ăsta.

— Sper că există un iad, Tom. Şi mai sper că, atunci când tipii ăştia ajung acolo, diavolul o să-i aştepte să le vâre o cameră de filmare-n ochi şi să-i întrebe ce simt în clipa aia.

— Sigur că da, Bill, sigur că da…

A fost o uşurare să intru în sala de sport, printre cadavre.

Erau, cred, şaptezeci sau optzeci. Vreau să zic că atâţia erau sacii lungi şi înguşti pentru cadavre care fuseseră aranjaţi în rânduri ordonate. Lângă peretele îndepărtat se aflau şi mai mulţi saci, lipsiţi absolut de orice formă. O echipă FBI sosise de la Washington. Luaseră deja amprente de la corpurile rezonabil de intacte şi acum lucrau cu toate degetele pe care le puteau găsi. Ulterior aveau să examineze maxilarele, pentru lucrările dentare, deşi aţi fi surprinşi cât de puţini oameni sunt identificaţi în felul acela.

Am fost prezentaţi agentului special responsabil pentru Oakland, ASR, cum le place să fie numiţi. Îi cunoşteam deja pe băieţii din echipa pentru amprente de la Washington. FBI-ul moştenise sarcina asta mizerabilă pur şi simplu pentru că avea în dosare mai multe amprente decât toate celelalte organizaţii statale laolaltă. Dacă le-ai citi publicaţiile, ai putea crede că obţin o concordanţă de nouăzeci şi nouă la sută între nume şi cadavre. Realitatea este că, după vreo două săptămâni, multe rude sunt anunţate că a fost imposibil să fie găsită măcar o bucăţică din răposat şi urmează o sumedenie de slujbe de înmormântare. O cantitate impresionantă de carne carbonizată va dispărea acolo unde sfârşesc în mod discret asemenea chestii. N-am întrebat niciodată unde era asta. Medicii şi cioclii trebuie să aibă secretele lor.

Ne-am întâlnit cu legiştii din districtele Contra Costa şi Alameda, cu şefii echipelor de paramedici şi pompieri şi cu destui medici. Era un loc aglomerat.

Fusesem la accidente la care rudele sunt lăsate pur şi simplu să hoinărească prin morgă, ridicând câte un colţ de pătură. Situaţia nu poate fi transformată în una plăcută sau măcar digerabilă, însă există limite. Aici aveau să se orienteze în principal după obiectele personale. În altă sală existau şiruri de mese acoperite cu haine arse şi bijuterii, purtând eticheta corpului pe care fuseseră găsite. Mulţi indivizi le cercetau cu atenţie. Tom şi cu mine l-am căutat pe Freddie Powers, agentul care ne chemase la morgă. L-am zărit în capătul opus al sălii cu obiecte personale. Era mai mult sau mai puţin agentul FBI texan standard, absolvent de colegiu, blond, înalt şi îmbrăcat sobru.

— Salut, Bill, Tom. Avem aici ceva ce v-ar interesa.

Nu cu mult timp în urmă ar fi zis „Sal'tare“. Se zice că nu poţi scoate Texasul dintr-un bărbat, dar Freddie se căznea s-o facă. Practic îi dispăruse accentul tărăgănat.

— Bill Smith, Tom Stanley, acesta este Jeff Brindle.

Brindle era un internist scund, cu păr creţ, care se apropia de treizeci de ani, îmbrăcat într-un halat pătat de sânge. Zâmbea scurt şi iute şi avea dinţii uşor strâmbi.

— Jeff a pus toate astea laolaltă şi mi-a atras atenţia asupra lor, a continuat Freddie.

Mi s-a părut că arăta uşor neliniştit. Strict vorbind, el se afla aici pentru a eticheta morţii; poate că se temea că pătrundea în teritoriul meu. Sau poate că era vorba despre altceva.

— De fapt, nu ştiu dacă-nseamnă ceva, da-n tot cazul e bizar, a spus Brindle, apoi l-a privit pe Freddie. Vrei să le-arăt?

— Păi, aş vrea totuşi s-o facă cineva, am spus.

Freddie a încuviinţat din cap şi a ridicat un ceas de mână bărbătesc. Era un Timex cu brăţară extensibilă.

Brăţara era pătată de sânge uscat şi cadranul se crăpase, dar minutarul continua să se rotească.

— Paradit, da' nu s-a oprit, a comentat Freddie tărăgănat.

I-am aruncat o privire. Când accentul îi devine mai evident, e clar că se pregăteşte ceva. M-am uitat după aceea la ceas. Arăta 10:45 şi nişte secunde. M-am uitat la propriul meu ceas şi am văzut că de fapt mai erau două secunde până la ora 10:00.

— La mine este zece şi optsprezece secunde, a zis Tom.

Freddie m-a chemat la vreun metru mai departe pe masă, unde aranjase vreo douăzeci de ceasuri. M-am aplecat peste ele şi le-am examinat.

Câteva lucruri puteau fi observate imediat. Toate funcţionau, deşi unele îşi pierduseră complet cadranul. Toate indicau aceeaşi oră: 10:45. Mai exista o trăsătură comună a grupului, dar mi-a scăpat pentru moment.

— Toate sunt ceasuri mecanice, a rostit Tom.

Desigur, asta era!

Freddie n-a spus nimic. S-a mulţumit să mă conducă la alt grup de ceasuri.

Acestea erau mai numeroase, deşi puteam zări mai departe că grosul expoziţiei stranii avea să urmeze. Am oftat şi le-am privit.

Din nou, numai ceasuri mecanice. Niciunul nu funcţiona. Unele erau atât de rău topite, încât puteau să fi fost desprinse dintr-o pictură de Salvador Dali. Însă, la cele pe care se mai putea distinge ceva, niciunul nu trecea de 10:00. Majoritatea indicau ora 9:56.

— Avioanele s-au lovit de sol la ora 9:11, a zis Freddie.

— Iar unsprezece plus patruzeci şi cinci face cincizeci şi şase. Sunt cu patruzeci şi cinci de minute înainte, ca şi celelalte. Ce altceva mai ai?

A părut să-şi dea seama că-mi pierdeam răbdarea, fiindcă a iuţit pasul prin următoarea parte.

— Astea patru de aici, tot mecanice, arată 1:45. Continuă să funcţioneze. Iar aici avem o duzină de ceasuri mecanice care s-au oprit şi care indică toate ora 12:56.

— Poate că persoanele respective nu-şi reglaseră încă ceasurile după Coasta de Vest, a sugerat Tom.

— Aşa zic şi eu.

Am căzut pe gânduri. Nu-mi venea în minte absolut nimic inteligent, dar trebuia să încerc să spun ceva.

— Ceasurile provin dintr-un singur avion sau din ambele?

— Din ambele. Majoritatea sunt din 747 – mă-ndoiesc că le vom găsi vreodată pe toate cele din DC-10. Însă cele recuperate din DC-10 concordă cu restul.

În cele din urmă, Tom a fost cel care a rostit ceea ce ne întrebam toţi:

— Cine le-a dat ceasurile cu patruzeci şi cinci de minute înainte?

În niciun caz nu mă puteam gândi la un motiv valid, cu atât mai puţin să explic de ce toţi pasagerii din două avioane avuseseră simultan aceeaşi idee sclipitoare.

— Mulţumesc, Freddie, am rostit dând să mă îndepărtez de el. Încă nu ştiu ce-nseamnă, dar în mod sigur o să examinăm chestiunea.

Freddie avea pe chip o expresie de vinovăţie.

— Asta nu-i tot, Bill, a zis el.

Trebuia să-mi fi dat seama. M-a condus mai departe în lungul mesei, unde erau aranjate o mulţime de ceasuri digitale. Toate cadranele erau stinse, sparte sau topite.

— Poate că alea de modă veche sunt cele mai bune, a zis el. Cel puţin mecanismele cu arc şi angrenaje au rezistat mai bine decât astea. Avem totuşi şi două supravieţuitoare. Ăsta, de pildă.

A ridicat un Seiko şi l-am privit. Avea un display cu ziua şi data, şi un indicator de secunde care pâlpâia silenţios cifrele în felul lui digital enigmatic. Afişa ora 3:14, data 11 decembrie.

— Ăsta-i chiar varză, am comentat. Nu-i nici măcar pe departe ca restul.

— Mie-mi zici? a făcut Freddie. Asta pentru că numără într-un fel pe care l-aş numi cam ciudat. Ia mai uită-te.

M-am uitat, iar de data aceasta am fost atent la secunde.

Patruzeci, treizeci şi nouă, treizeci şi opt, treizeci şi şapte…

L-am trântit pe masă.

— La dracu', Freddie, toate accidentele pe care le-am văzut vreodată au câte-o ciudăţenie, de-un fel sau altul. Toate ceasurile alea sunt înainte cu patruzeci şi cinci de minute, bun, asta-i ceva despre care-aş zice c-ar avea o legătură cu accidentul. Sau cel puţin ar putea să aibă. Dar un ceas care-a luat-o razna şi merge invers… rahat!

Freddie a suspinat.

— Aş fi fost de-acord cu tine, amice, cu două excepţii. Una dintre ele este că am făcut ceva cursuri de electronică şi n-aş putea spune ce anume îl face pe ăsta să meargă invers. Vreau să spun că, dacă l-ar defecta ceva atât de rău, ar distruge întregul cip, înţelegi?

Nu înţelegeam, însă în ziua de azi nimănui nu-i place să admită că-i ignorant în privinţa computerelor, ca să nu pară c-a rămas în trecutul biplanelor. De aceea am strâns din umeri.

— Ai zis „două excepţii“. Care-i cealaltă?

S-a mulţumit să întindă mâna şi să-mi indice alte trei ceasuri digitale.

Toate arătau 3:13 şi toate mergeau invers.

○ ○ ○

Donald Janz era într-o stare jalnică. Arăta de parcă prin vene i-ar fi curs mai mult Valium decât sânge. Era doar un puşti – nu avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani, mai tânăr decât Tom Stanley –, îmbrăcat într-o cămaşă albă mototolită, cu cravata strâmbă. Se trăgea întruna de mustaţă şi-şi scărpina nasul, acoperindu-şi faţa într-un fel sau altul. Stătea între Ian Carpenter de la Sindicat, pardon, „Asociaţie“, şi cineva despre care am crezut pentru un minut că era celebrul avocat Melvin Belli, dar care s-a dovedit a fi doar un imitator optimist. N-ar fi putut arăta şi mai mult a avocat, nici dacă ar fi avut cuvântul tatuat pe frunte.

Ne aflam în săliţa de conferinţe de la aeroportul Oakland şi ne apropiam de ora 14:00. Până atunci nu mâncasem decât o gogoaşă şi un sendviş cu şuncă, aşa că stomacul nu-mi era în forma cea mai grozavă, însă banda din DC-10 era în sfârşit gata pentru redare şi doream s-o ascultăm în prezenţa lui Janz.

Nu-i chiar după litera manualului să asculţi banda cu vocile din carlingă la locul investigării.

Banda reală se afla în drum spre Washington. Comisia are acolo aparate sofisticate, care curăţă, amplifică şi analizează înregistrările de obicei jalnice pe care le căpătăm de la RVC-uri. Prelucrările respective durează două săptămâni şi de aceea uneori fac o copie înainte s-o expediez la Comisie. Urma să ascultăm copia aceea.

Reporterii părăsiseră sala. Am început prin a urmări reacţiile lui Janz în timp ce se derula înregistrarea, dar în scurtă vreme am devenit absorbit de dialogul de pe bandă.

Cineva a spus:

— United trei-cinci, sunt Oakland. Te am la şapte mii de metri, în coborâre spre patru mii cinci sute. Dedesubt este trafic, cap compas…

Şi aşa mai departe. L-am văzut pe Janz tresărind la auzul propriei lui voci. Cel puţin am bănuit că era el, deşi nu-l auzisem niciodată vorbind.

Calitatea înregistrării era destul de bună.

Au urmat câteva schimburi de cuvinte, toate de rutină, şi obişnuitele flecăreli din carlingă, deşi în linii mari cei trei din DC-10 n-aveau prea multe de discutat între ei. La un moment dat am auzit o stewardesă intrând şi am auzit uşa închizându-se înapoia ei.

Chestia asta a durat zece-cincisprezece minute. Era util ca numele să fie asociate vocilor. Şefii piloţilor de la Pan Am şi United erau cu noi în sală ca să ne ajute în privinţa respectivă şi, până ce situaţia a început să devină interesantă, le identificaserăm pe toate.

În DC-10 fuseseră căpitanul Vern Rockwell, copilotul Harold Davis şi inginerul de bord Thomas Abayta. M-am întrebat ce naţionalitate avea. La răstimpuri auzeam glasul căpitanului Gilbert Crain, pilotul lui Pan Am 747, care răsuna din radio, răspunzând la apelurile lui Janz. În zonă erau multe alte avioane şi auzeam de asemenea fragmente din comunicaţiile lor care ajungeau în carlinga lui DC-10 prin receptorul lor radio.

United 35 cobora prin păturile de nori din nord şi est, iar Janz îl dirija printr-o serie de viraje care aveau să-l orienteze aproape complet către vest, când avea să-l predea turnului din Oakland pentru aterizare. Davis a spus

ceva despre nori, iar Rockwell s-a plâns despre vremea din Oakland. Părea că nu-i plăcea prea mult oraşul.

Abayta a menţionat ceva despre o întâlnire frivolă pe care o avea în seara aceea, iar ceilalţi doi au râs. Apoi au început să se întâmple lucruri.

Janz a rostit:

— United trei-cinci, te văd prea departe în sud. Ai alt avion pe curs. Recomand mărirea vitezei şi viraj la stânga.

Rockwell a spus:

— Am înţeles, Oakland, dar…

Asta a fost tot, pentru că Janz a vorbit imediat, din nou:

— Pan Am, opt-opt-zero, recomand să virezi la stânga şi să reduci imediat viteza. Ce altitudine ai, opt-opt-zero?

M-am uitat la Janz. N-ar fi trebuit să fi întrebat asta, decât dacă îi căzuse computerul.

Altfel ar fi afişat altitudinea imediat lângă punctul lui 880. Pe faţa lui Janz nu se citea nicio reacţie. Nu eram nici măcar sigur că mai auzea de acum.

Cineva – sunt destul de sigur că era Davis, copilotul – a spus:

— Ce dracu'?

— Nu ştiu, a zis Rockwell. Mai bine s-o fac. Apelează-l.

— Oakland, sunt United trei-cinci şi virez…

A fost însă întrerupt din nou de Janz, care a spus:

— United trei-cinci, poţi să vezi ceva pe geamul din dreapta?

A urmat o pauză. Mi l-am putut imagina pe Davis privind afară pe geam. Trebuia să se apropie serios cu faţa de el, deoarece avionul începuse deja virajul la stânga, aşa că partea lui era mult aplecată.

— Negativ, Oakland, a zis Davis. Suntem acum în nori. Recomanzi…

— Iisuse! E chiar…

Fusese glasul lui Rockwell şi a fost tot ce a avut timp să spună. Am auzit scrâşnetul metalului, îndepărtat şi neclar, apoi sirenele de alarmă s-au declanşat imediat. Asta a fost tot ce am auzit pentru vreo cinci secunde. După care din nou glasul lui Rockwell:

— Ăăă… Oakland, asta-i… hopa, uite, uite!

Inginerul de bord Abayta răcnea ceva pe fundal.

Îi puteam recupera cuvintele în laborator; aveam să le ascultăm din nou şi din nou şi să întocmim până la urmă un scenariu destul de complet. Deocamdată am ascultat toţi ultimele cuvinte ale lui Vern Rockwell, rostite cu glas calm, aproape plictisit:

— Oakland, sunt United trei-cinci… ăăă, ne-am ciocnit cu ceva şi… ăăă, aparatul nu răspunde… ăăă, la comenzi. Direcţia nu funcţionează. Ăăă… nu răspund nici profundoarele. Am pierdut majoritatea aripii stângi şi avionul este în flăcări, repet avionul este în flăcări.

— Am ieşit acum din nori, a spus Davis. Haide, haide, trage-l, sus, sus, sus!

Rockwell din nou:

— Avionul este în luping strâns la stânga.

Abayta:

— Patru sute cincizeci de metri.

Rockwell:

— Aplic… eleronul drept… manşa vibrează.

David:

— Ridică botul… picăm, Vern.

Rockwell:

— Aşa se pare.

Abayta:

— Presiunea hidraulică zero, hidraulicele secundare…

Rockwell:

— Încerc să… o să-ncerc să… n-a mers. Bun, ăăă… ia să-ncercăm… rahat!

○ ○ ○

N-am auzit niciodată vreun pilot lamentându-se în timp ce pica spre sol. Unii sunt mai surescitaţi decât fusese Rockwell, dar n-a existat niciodată ceva care să sune a panică. Sunt bărbaţi care au învăţat că întotdeauna există şi altceva ce poţi face, ceva care, dacă uiţi să faci, o să fii de tot râsul. Aşa că ei încearcă şi încearcă şi continuă să încerce până ce solul este la doi centimetri de parbriz, şi atunci cred că se simt ridicoli. Înţeleg în cele din urmă că nu mai au timp să facă nimic în nicio direcţie. Au dat greş. Au belit-o. Se simt dezgustaţi că n-au rezolvat problema la timp şi spun: „Rahat!“

Sigur că da, le este frică. Cel puţin aceia care au scăpat şi cu care am vorbit mi-au spus că au simţit ceva ce aducea al naibii de mult cu frica. Însă meseria lor este să ţină avionul în aer şi ei continuă să-şi facă meseria şi în clipa în care se izbesc de pământ.

Puteţi defini eroismul oricum aţi dori, totuşi, pentru mine, asta-i singura definiţie reală. Să stai la post până la sfârşit, indiferent ce s-ar întâmpla. Indiferent dacă-i vorba despre un pilot care se luptă să-şi controleze avionul în ultimul kilometru de cădere liberă, despre centralistele telefonice, medicii şi infirmierele care şi-au continuat munca în timp ce bombele incendiau Londra sau chiar despre orchestra de pe *Titanic* care a cântat în timp ce vaporul se scufunda…

Este vorba despre îndeplinirea responsabilităţilor.

○ ○ ○

Sala a rămas tăcută o vreme. Nimeni nu ştia ce să spună. Rockwell nu zisese nimic nemuritor, nimic care să

poată fi citat ca vorbe pline de eroism, totuşi nimeni n-a vrut să întineze momentul.

Aceea era treaba mea.

— Să ascultăm cealaltă bandă, am zis şi toţi au început să murmure simultan.

M-am uitat spre stânga, unde o stenografă de la United stătea cu blocnotesul în poală. Era palidă şi ochii îi sclipeau de lacrimi. I-am aruncat un surâs ca s-o anunţ că era în regulă, c-o înţelegeam, dar, din felul în care m-a privit, crezuse probabil că-i rânjisem lasciv. Mă tem că trebuie să recunosc, însă aşa-i faţa mea. Mi s-a spus că de obicei arăt fie niţel răutăcios, fie niţel excitat.

— La cealaltă încă se mai lucrează, a zis Eli.

A privit cu subînţeles către Janz, care era flancat de protectorii săi. Am suspinat şi m-am dus la el.

Mi-am tras un scaun şi l-am încălecat, privindu-l pe controlorul de trafic. Avocatul îmi fusese prezentat, totuşi numele lui îmi zburase imediat din minte.

Nu poţi să derulezi o investigaţie fără avocaţi. În curând aveau să fie mai numeroşi decât viermii într-un stârv vechi de o săptămână.

— Le aveam atât pe 35, cât şi pe 880 acolo unde le doream, a rostit monoton Janz.

Îşi privea fix mâinile, încleştate în poală. Văzându-l, îţi era imposibil să nu te gândeşti că se va prăbuşi dintr-o clipă în alta. Pleoapele îi coborau întruna, apoi tresăreau brusc, deschizându-se, şi-şi examina din nou mâinile. Avea două moduri de a vorbi: prea repede şi prea încet. Căpătam o rafală de cuvinte, după care stătea locului, părând buimăcit şi bolborosind lucruri pe care nu le puteam înţelege.

— Unde anume le aveai, Don? am întrebat încurajator.

— Hă?

— În ce ordine? Amândouă se apropiau de Oakland, da? Pe care dintre ele doreai să-l predai primul?

— Ăăă…

Privea deja în gol.

Ar fi trebuit să-mi fi dat seama. Avocatul şi-a dres iarăşi glasul. Ţinuse deja o prelegere despre faptul că audierea aceasta se desfăşura împotriva recomandării lui, iar în câteva rânduri intervenise, acuzându-mă că-i tratam clientul cu grosolănie. Cu grosolănie! El era un lăbar nenorocit în costum cu vestă şi, la dracu'!, ştiam şi eu că nu trebuia să-l intimidez pe puşti. Temerea mea cea mai mare era că va începe să plângă.

— Bine, am rostit şi am ridicat mâinile. S-a terminat cu întrebările, da? O să stau liniştit şi-o să mă mulţumesc s-ascult.

Oricum, ar fi fost calea cea mai bună. Întrebările păreau doar să-l buimăcească pe Janz.

— Aşadar, ce spuneai, Don?

A avut nevoie de câteva minute ca să-şi reamintească unde rămăsesem.

— Ah, da! Care dintre ele era în faţă. Nu… nu… nu-mi pot aminti.

— Nu-i important. Spune mai departe.

— Hă? Aha, bine.

N-a dovedit nicio înclinaţie pentru a o face, după care a reînceput să turuie.

— Cred că aveam pe tablă cincisprezece curse comerciale. Nu ştiu câte avioane private. Câteva erau militare… era o seară agitată, dar ne descurcam bine, eram pe treabă. Le-am adus spre aeroport şi mi-am dat seama că se vor apropia, dar aş fi avut timp suficient să le reorientez. Nu erau pe curs de coliziune. Nici vorbă. Chiar dacă nu le-aş mai fi dat nicio instrucţiune, ar fi trecut unul pe lângă celălalt la… eu ştiu? şapte-opt kilometri. I-am

cerut lui 35 să facă un… un viraj la dreapta. Doar puţintel. Eram foarte mulţumit în privinţa asta, fiindcă tocmai creasem o gaură mai mare înapoia lui 35 pentru altcineva… ăăă, era un PSA, nu-mai-ştiu-cât, de la… ăăă, Bakersfield. Unsprezece-zero-unu, ăsta era.

A surâs slab, reamintindu-şi cât de bine procedase. Apoi expresia i s-a descompus.

— În clipa aceea a căzut computerul. Cred că le-am pus pe 35 şi 880 cumva mai în fundul minţii. Tocmai mă ocupasem de ele şi ştiam că erau în regulă. Aveam altă situa… Existau alte două apară… ăăă, alte două de care trebuia să am grijă imediat. S-a uitat către Carpenter: cât timp n-a mers computerul?

— Nouă minute, a răspuns Carpenter încetişor.

— Nouă minute. Janz a înălţat din umeri: pierzi noţiunea timpului. Le etichetasem pe toate… A ridicat ochii la mine, derutat: Ştiţi cum este când cade computerul? Ştiţi cum ne…

— Ştiu, am spus. Reveniţi la marcarea manuală.

— Exact. Manuală. (A râs, fără umor.) Nu-mi spuseseră că va fi atât de greu, vreau să zic că abia readusesem totul sub control… şi-n clipa următoare, a revenit computerul. Vreo două curse erau chiar etichetate, dar deocamdată nu existau multe informaţii despre altitudine. Aşa se-ntâmplă uneori, când intrăm iarăşi online. Unele chestii se pierd, iar altele…

— Ştiu, am spus.

Mi l-am închipuit, încercând să comute de la un sistem la altul, cu date inadecvate.

— Computerul era încă lent. Încă nu era în timp real.

— Nu prea e niciodată, mi-a aruncat Carpenter o strâmbătură.

Avocatul a părut derutat şi m-am gândit că se pregătea să obiecteze. În mod evident era depăşit de subiect şi nu

ştia dacă ar fi trebuit să-şi mai lase clientul să vorbească despre amănunte în privinţa cărora nu-l putea sfătui. Carpenter a observat şi a clătinat din cap.

— Nu-ţi face griji, a zis el. Don spune doar că rămăsese în urmă computerul. Noi bănuim c-a fost vorba despre un decalaj de cincisprezece secunde, iar asta-i o valoare medie într-o seară aglomerată.

Avocatul continua să fie derutat, ceea ce l-a exasperat pe Carpenter.

— Asta-nsemna că imaginea pe care Don o vedea pe ecranul lui arăta poziţiile aşa cum fuseseră de fapt cu cincisprezece secunde în urmă. Şi era singura după care se putea orienta. Uneori computerul rămâne în urmă chiar şi cu un minut şi jumătate. Nimeni nu-l poate învinui pe Don fiindcă aparatura este veche.

Din expresia lui Carpenter puteam înţelege că avea o idee destul de bună pe cine să învinuiască, însă deocamdată nu avea să spună nimic. Avocatul a părut satisfăcut.

Aparent, Janz nu ascultase schimbul de cuvinte. El continua să fie în CCTRA, confruntându-se cu o situaţie nouă.

— Pe moment puteam să văd că trei-cinci şi opt-optzeci reprezentau o problemă. Nu erau încă destul de aproape ca să declanşeze alarmele, dar se apropiau. Sau, cel puţin, ţinând seama de timpul de întârziere al computerului, nu credeam c-ar avea deocamdată necazuri. Totuşi nu se aflau acolo unde ar fi trebuit. Poziţia lor reciprocă era inversată. La naiba, nu-mi puteam da seama cum trecuseră aşa unul faţă de celălalt! Nu păruse c-ar fi avut timp suficient, indiferent cât aş fi greşit calcularea cursurilor. 35 ar fi trebuit să fi fost în nordul lui 880, or, era tocmai invers. Şi veneau unul spre celălalt.

Şi-a coborât din nou capul în palme şi l-a clătinat încetişor.

— N-am avut cine ştie ce timp să iau decizia. Am apreciat că mai aveau vreo trei minute. Dar nenorocita aia de alarmă de coliziune nu se declanşa şi nu puteam înţelege nici asta. Le-am virat repede pe amândouă în direcţii opuse şi mi-am spus c-o s-anunţ totul ulterior, în raportul de incident. Şi-n clipa aia şi-au schimbat poziţiile.

Am ridicat ochii şi m-am uitat la Carpenter. A încuviinţat încruntat către mine.

— Don, vrei să spui că aparatul etichetase greşit cele două avioane?

A aprobat din cap.

— Doar pentru două baleieri de ecran. Nu ştiu… probleme cu transponderele, semnale simultane… ce dracu' o fi fost. Pentru un minut, însă, computerul de-acolo mi-a spus că Pan Am era United şi că United era Pan Am.

M-a privit pentru prima dată şi ochii îi erau teribil de goi.

— Şi… înţelegeţi, ce-a trebuit să fac… din ce-mi spunea computerul…

S-a înecat, totuşi a continuat:

— Înţelegeţi, am încercat să le virez pe amândouă, pentru a le îndepărta unul de celălalt. Dar, pentru că erau inversate pe ecranul meu, am sfârşit prin a le spune să vireze unul spre celălalt.

În săliţă a urmat o linişte scurtă. Doi dintre oamenii mei păreau sceptici – ce dracu', poate că şi eu însumi eram sceptic, într-un fel. Totuşi, privindu-l, era greu de crezut că minţea.

A continuat. Redevenise calm.

— Şi apoi, înţelegeţi, când computerul le-a definit corect în cele din urmă, a mai fost timp cât să se declanşeze alarma şi m-am uitat pe ecran şi n-am mai putut deosebi

cele două puncte. Se transformaseră într-unul singur. Iar punctul acela mi-a dispărut de pe display.

6. „A FOST ODATĂ CA NICIODATĂ“

Depoziţia Louisei Baltimore

Sherman s-a ocupat de mine când am ajuns, în cele din urmă, acasă. N-a pus nicio întrebare şi n-a rostit nimic, Sherman este o maşinărie foarte tăcută. Bănuiesc că-i un rezultat al identificării aproape totale cu mine, descifrarea în mod aproape perfect a stărilor mele şi cunoaşterea aproape perfectă a ceea ce este cel mai bine să facă în privinţa lor. Cineva ar putea chiar s-o numească empatie, dacă acel cineva n-ar fi o căţea atât de cinică.

Şi, desigur, el descifra şi asta.

— Vorbesc cu tine, Louise, a spus, atunci când ai nevoie să vorbeşti. Iar pentru tine, cinismul este probabil o armură necesară.

Poate că trebuie să vorbesc chiar acum, am gândit. Asta după o oră de înmuiat într-o cadă cu apă fierbinte, în timp ce Sherman a frecat şi a tot frecat la sângele care dispăruse demult, dar care tot mai trebuia curăţat.

Fă-te nevăzută, pată blestemată…

— Poate că trebuie totuşi să vorbeşti, a spus el.

— A-ha! Citeşti totuşi gândurile, android nesincer.

— Citesc corpurile. Scrisul lor este mult mai clar. Dar îţi cunosc procesele de gândire şi educaţia. Tocmai te-ai gândit la Macbeth.

— Lady Macbeth, am precizat. Ia zi-mi de ce.

— Ştii foarte bine de ce, însă ar fi mai uşor să mă auzi pe mine spunând-o.

— Şi de-aia n-o să te las. Continuă să speli în timp ce vorbesc; poate că poţi alunga vinovăţia.

— Te alinţi. Dar, dacă vrei să te mai zbengui în asta, cine sunt eu să mă împotrivesc? Doar un android nesincer.

— Să mă zbengui? Ia vezi cum vorbeşti.

— Mă refeream la apa din cadă.

Ştiam la ce se referea, însă tot trebuia să vorbesc.

— E vorba despre paralizatorul lui Ralph. El este mort, sigur că da, aşa că nu poate fi învinuit. Dar atunci pe cine să dai vina? Lilly era adjuncta lui; n-are rost să-ncercăm s-o căutăm pentru tribunalul marţial şi execuţie. În felul ăsta, rămân eu. Eu eram şefa lor şi eu ar fi trebuit să aduc paralizatorul înapoi. Două paralizatoare pierdute în trecut într-o singură zi!

Sherman a continuat să mă frece. I-am privit chipul fără chip, regretând pentru prima dată că nu exista o expresie pe care s-o pot citi.

— Un comportament onorabil, a spus el în cele din urmă, cere seppuku. Vrei să-ţi aduc tăişul?

— Nu mă ridiculiza.

— Mare lucru nu pot face. Dacă insişti că trebuie să moară cineva pentru o greşeală pe care aţi comis-o toţi într-o situaţie de haos, atunci tu eşti alegerea logică.

— Asta le-am spus şi eu celorlalţi.

— Şi ei ce-au zis?

Nu i-am răspuns. Întreaga situaţie continua să mă dezorienteze. Ei spuseseră: Perfect, Louise, dar atunci va trebui să fim omorâţi şi noi. Susţinuseră – absolut toţi – că responsabilitatea pentru pierderea paralizatorului se împărţea între noi toţi. Subliniaseră în plus că Ralph şi Lilly erau deja morţi şi că ar fi fost o risipă cu adevărat teribilă să fie ucişi şi restul.

Nu ştiam ce să zic în privinţa aceea, totuşi ştiam că dacă vreunul dintre ei ar fi avut vreodată nevoie de pielea mea

pentru un preş în faţa uşii, atunci m-aş fi jupuit de bunăvoie. Ce naiba, există şi răsplăţi pentru o şefă!

— Nu freci niţel cam mult acolo? am întrebat.

— Sper că nu-ţi distrag atenţia, nu?

— N-am nevoie de asta. Nu-i momentul potrivit.

Ca de obicei, mă înşelam.

○ ○ ○

Aşa a intrat în viaţa mea William Archibald „Bill“ Smith.

Nu acolo în cadă, bineînţeles, ci mai târziu, înapoi la Poartă, în primele ore neliniştite, când toţi aşteptam pe cât puteam de bine, în vreme ce tehnicienii temporali luau pulsul cronoliniei, verificând avariile.

Martin Coventry ne-a explicat mie, lui Lawrence şi câtorva dintre agenţii mei operativi de vârf şi gnomii adjuncţi ai lui Lawrence. Ne-a strâns pe toţi în jurul unei cuve temporale pe care o instalase lângă consola lui Lawrence şi a conturat situaţia.

Trebuie să recunosc că-mi plăcea Coventry. Era mergător şi lucrător, dar nu răpitor. Se specializase în teoria temporală şi era unul dintre cei zece-doisprezece oameni de pe planetă care puteau afirma că înţelegeau niţeluş despre ce era vorba în călătoria în timp.

Chestia pentru care l-am plăcut de la început a fost costumul-piele. Nu sunt sigură câţi ani avea, dar trebuie să fi trecut de douăzeci. Se zvonea că avusese toate bolile mutante posibile şi totuşi îşi păstra creierul, dar zvonurile acelea le auzi despre o sumedenie de oameni. Mi se părea că era mai aproape decât mine de stadiul de gnom, deşi eram mai vârstnică.

Şi, cu toate acestea, alesese să poarte un costum-piele care-l făcea să arate ca un bărbat trecut de şaizeci de ani.

Asta-i ceva rar. Chiar şi eu am căzut pradă imperativului cultural al zilelor noastre care spune că, dacă tot minţi despre felul în care arăţi, atunci minte, nu te juca! Chipul pe care-l port ar putea împodobi multe coperte de reviste – de fapt, a şi făcut-o. Iar corpul meu era visul adolescenţilor din secolul XX.

Pentru ca apoi să apară Martin Coventry, atacând lumea dinapoia unui chip pe care doar propria lui mamă l-ar fi putut iubi, pretinzând că a ajuns la vârsta pe care nimeni n-o mai atinsese de mii de ani.

N-ar fi putut însă face o alegere mai inspirată. Probabil că dronele se feresc oripilate din faţa lui, totuşi nu trebuie să aibă de-a face cu ele mai mult decât mine. Toţi cei cu care lucrează sunt implicaţi în călătoria în timp. Noi ştim cum arată vârsta, iar în adâncul sufletelor, acolo unde nici măcar nu suntem conştienţi de existenţa sa, se află ceva care încă respectă înţelepciunea Bătrânilor. Coventry exploatează la maximum asta. Cu faţa aceea şi ţinuta aceea, putea să stea înaintea noastră şi să ne dăscălească de parcă am fi fost un grup de şcolari. Nu mă pot gândi la altă persoană de la care aş accepta aşa ceva.

— Să analizăm cazul primului twonky, a rostit el. Paralizatorul pierdut în 1955 deasupra Arizonei. În anul 1955, investigarea accidentelor era responsabilitatea Administraţiei Federale a Aviaţiei. Locul accidentului a fost vizitat în calitate oficială de personalul AFA, dar şi de membri ai departamentelor şerifilor din districtele Coconino şi Navajo din statul Arizona şi din districtele Kane şi San Juan din statul Utah. Şerifi, poliţişti şi pompieri voluntari din Red Lake, Cow Springs, Tonolea, Desert View şi alte câteva comunităţi micuţe din Arizona au ajuns după şase până la douăsprezece ore de la prăbuşire, ca şi unităţi din Flagstaff. Rangerii din Serviciul Parcuri al SUA au sosit din apropiatul Parc Naţional

Marele Canion şi au crezut că erau primii veniţi, însă locul fusese deja vizitat de indieni Hopi şi Navajo. Acestea erau grupări etnice care trăiau subjugate în pustiuri. În următoarele câteva zile, au vizitat locul persoane din Biroul Federal de Investigaţii – un fel de poliţie naţională care deţine dosare vaste de amprente –, compania aviatică Lockheed, Trans World Airlines şi Corporaţia Allison, fabricanţii avioanelor. Au fost angajate câteva firme de camioane care să transporte părţile majore sau interesante ale epavei, dar mare parte din fragmentele mici au fost abandonate, considerându-se că nu meritau efortul. Şapte firme funerare locale au fost angajate pentru evacuarea resturilor organice generate de prăbuşire, urmată de transportul şi înhumarea în cincisprezece state ale SUA şi două ţări străine. Cu totul, cinci sute douăsprezece persoane au venit şi au plecat de la locul prăbuşirii în primele şapte zile de după accident. Alte douăzeci şi două de persoane, în general căutători de curiozităţi morbizi, au sosit în următoarele şapte zile, iar după aceea numărul lor s-a redus drastic. Am scanat următoarele trei secole. Am observat în intervalul acela mii de indieni Navajo şi Hopi, sute de drumeţi şi zeci de mii de coioţi, iar Big Computer urmăreşte fiecare contact potenţial. Cu toate acestea, aşa cum trebuie să înţelegeţi, o examinare complet amănunţită a vieţilor tuturor persoanelor din clipa în care au luat contact cu epava ar dura mai mult decât evenimentele înseşi în timp real; trebuie să ne mulţumim cu scanările. În plus, dacă aţi merge chiar acum la locul accidentului şi aţi săpa vreo cinci metri adâncime, ar fi posibil să mai găsiţi bucăţi din fuzelaj şi motoare. Noi am făcut-o; va mai dura încă o zi să cernem complet solul pe o rază de cinci kilometri de la locul impactului, însă nu sunt şanse mari de găsire a paralizatorului. Vă voi ţine la curent în privinţa rezultatelor. Evident, direcţia cea mai promiţătoare o

reprezintă investigatorii AFA. Le cercetăm cu atenţie vieţile de după momentul respectiv. Există posibilitatea ca o persoană să fi luat paralizatorul şi să-l fi dus de acolo; dacă nu-l vom găsi în excavaţiile noastre, trebuie să presupunem că a procedat cineva în felul acesta. Problema, bineînţeles, este că resturile au zăcut acolo cincizeci de mii de ani şi s-ar putea ca paralizatorul să fi fost luat în oricare dintre cele douăzeci şi şase de miliarde de minute ce s-au scurs de atunci.

M-am întrebat de ce-mi plăcuse vreodată de el. Nemernicul se împăuna. Avea datele la vârful degetelor sale – iată ce am făcut noi, investigaţia a fost pe mâini bune… N-aş fi tolerat niciodată genul acela de raport de la oamenii mei, nici măcar pentru unul dintre acele douăzeci şi şase de miliarde de minute. Dar pentru că nu eu conduceam aici, mi-am înghiţit furia şi m-am întrebat când va ajunge la partea importantă.

— Factorul important, a spus el confirmându-mi judecata asupra celor petrecute înainte, este fluxul temporal în sine. Toate măsurătorile efectuate până acum arată că fluxul temporal a absorbit acest twonky fără nicio perturbare.

M-am lăsat pe spate şi am respirat ceva mai uşurată. O să rezum mai puţin întortocheat ce spusese el până acum: în trecut se pierduseră două arme. Din câte puteam spune, una dintre ele n-avea să fie găsită probabil niciodată. Dacă n-avea să fie găsită niciodată, atunci simpla prezenţă a ei în trecut n-ar fi fost suficientă pentru a dezechilibra balanţa delicată a evenimentelor. Scăpasem cu faţa curată.

Şi chiar dacă ar fi găsit-o cineva, nu însemna neapărat un dezastru. În urma prăbuşirii, ar fi putut deveni nefuncţională, caz în care nu era decât o bucată stranie de plastic şi mecanisme. Poate că ar fi ridicat câteva

sprâncene, însă nimic mai mult. Puteam supravieţui cu nişte sprâncene ridicate.

Vorbim despre cadrul rigid de desfăşurare a evenimentelor, dar în realitate există o marjă de manevră.

Se pare că lucrurile tind să se întâmple aşa cum se întâmplă, potrivit planului necunoscut care a fost dictat de cel care conduce universul ăsta puturos. Modificările, dacă sunt minore, se autocorectează în feluri pe care nimeni nu le înţelege, dar care manifestă predilecţia de a face praf teoria liberului-arbitru.

Închipuiţi-vă un indian care trece pe la locul accidentului din 1955, după mulţi ani. El se împiedică de arma pierdută de Pinky, spartă şi inutilă, totuşi un obiect care n-ar fi trebuit să se găsească acolo. Indianul o ridică, se scarpină în cap şi o aruncă cât colo.

Dacă universul ar fi absolut rigid, atunci am fi terminaţi: momentele pe care indianul le-a irosit cu ridicarea armei şi aruncarea ei cât colo îi vor schimba infim viaţa, însă schimbarea va reverbera prin timp, sporind cu fiecare an.

Vă puteţi imagina orice lanţ de evenimente doriţi.

Indianul revine în cortul lui cu cinci secunde mai târziu decât ar fi făcut-o dacă n-ar fi ridicat arma. Telefonul sunase, dar el ratează un apel la care ar fi răspuns, dacă nu s-ar fi oprit să ia arma. (Corturile au telefoane? Indienii mai trăiau în corturi în anul 1955? Nu contează.) Dacă ar fi răspuns la apelul acela, ar fi sărit pe cal şi ar fi galopat în oraş, unde ar fi fost lovit de un automobil condus de un individ care plecase să omoare pe cineva, însă care acum are de dat socoteală pentru un indian mort… astfel că individul pe care ar fi trebuit să-l omoare n-a mai murit, ci a descoperit peste câţiva ani un tratament împotriva cancerului… care ar fi salvat un preşedinte al SUA în 1996… astfel că preşedintele s-ar fi vindecat, deşi de fapt

ar fi trebui să fi murit… şi se va declanşa un război care n-ar fi trebuit să se declanşeze.

Dacă ar funcţiona aşa, n-am mai fi în stare să efectuăm răpiri temporale.

Dar modul real în care funcţionează ne lasă o portiţă. Există două lucruri importante pe care nu trebuie să le uităm. Primul: din trecut pot fi luate obiecte, atâta timp cât în locul lor sunt lăsate copii rezonabile.

Doi: evenimentele tind spre tiparul lor predestinat.

Suferiţi de penurie de energie? Păi, de ce nu folosiţi Poarta ca să vă-ntoarceţi în anul 5000 î.Hr. şi să şterpeliţi un trilion de barili de ţiţei brut de sub Arabia Saudită, înainte să fi apărut înfumuraţii şeici ai petrolului? Perfect! Nicio greutate! O puteţi face atâta timp cât îl înlocuiţi cu un trilion de barili de ţiţei brut care nu poate fi deosebit de cel care a fost furat.

Putem să luăm doar obiectele a căror absenţă nu va fi resimţită sau care pot dispărea în mod logic. (Cine ştie câte şerveţele de hârtie sunt într-un pachet? Cine este tulburat dacă un pachet de ţigări dispare dintr-un transport de 10 000 de pachete? În cazul în care le-ar observa, un individ raţional s-ar gândi la furtişaguri mărunte; la vremea mea, am ciordit destule pachete.) Totuşi regula este foarte strictă. De aceea putem să luăm obiecte doar din timpuri şi locuri precis definite, iar, dacă luăm ceva major, trebuie să lăsăm în urmă o copie de calitate.

Aşadar, dacă cineva se găseşte în pragul morţii şi nimeni nu-l va mai revedea niciodată viu, de ce să nu-l răpim cât mai este în viaţă şi să lăsăm în locul lui o momâie ce nu poate fi deosebită de cadavrul care era pe cale să devină? Potrivit regulii numărul doi, aşa ceva este posibil. Copia nu va fi chiar exactă, nu la nivel genetic şi în niciun caz la nivel subatomic. Va cântări cu câteva zeci de grame mai

mult sau mai puţin decât originalul. Vor exista mereu diferenţe subtile, dar universul se adaptează la ele, dacă nu se atinge un prag critic.

De aceea noi răpim.

Însă dincolo de schimbările acelea mici şi acceptabile, lucrurile pot deveni cu adevărat riscante.

Definiţia generică a necazului de care ne temeam este „Paradoxul bunicului“.

În cuvinte simple, eu mă întorc în trecut, fac o prostie şi, drept urmare, bunicul meu moare la vârsta de opt ani. Asta înseamnă că el nu s-a mai întâlnit niciodată cu bunica mea şi tatăl meu nu s-a mai născut niciodată, iar eu nu m-am mai născut niciodată. Paradoxul este că, dacă nu m-am născut niciodată, cum m-aş fi putut întoarce în trecut pentru a-mi omorî bunicul? Nimeni nu ştie răspunsul cert. Ipotezele despre Poartă abundă, unele dintre ele se contrazic reciproc, dar se acceptă în general că universul se reajustează în direcţia liniilor cele mai simple. Se rearanjează cumva într-un chip multidimensional, iar când a terminat, maşina timpului n-a existat niciodată. Bunicul meu a trăit şi tatăl meu s-a născut, fiindcă eu nu m-am întors niciodată în trecut ca să mă joc cu cauzalitatea.

Nu ştiu ce ar fi însemnat asta pentru mine. Probabil că aş fi fost o dronă, aş fi râs, m-aş fi distrat de minune şi aş fi învăţat în cele din urmă să plonjez din cer. Mi-am trăit întreaga viaţă în jurul Porţii. Am dificultăţi de a mă imagina fără ea.

Pe de altă parte…

(Iar în Călătoria în Timp există mereu o „altă parte“…) Poarta n-a fost inventată de contemporanii mei. Ea există de mii de ani în locul în care se află acum, în timp ce, în jurul ei, civilizaţiile au crescut şi au decăzut.

Noi credem că a fost inventată de oameni, dar nu putem să privim în timpul respectiv, evident, deoarece Poarta era operaţională atunci.

Şi ceva s-a întâmplat cu cei care au inventat-o.

Mi-aş dori să ştiu despre ce a fost vorba. Este posibil să se fi speriat aşa de rău de chestia cu care se jucau, încât s-o fi decuplat pur şi simplu şi s-o fi lăsat acolo, temându-se, ori nefiind în stare s-o distrugă, după care s-au pierdut în pustiu.

Noi ştim totuşi că sfârşitul Primei Civilizaţii a Porţii a coincis cu un război de proporţii şi cu o epocă întunecată. Supravieţuitorii n-au scris manuale de istorie. Este lacuna cea mai mare dintre epoca mea şi secolul XX.

Indivizi din vremea mea s-au întors în epoca aceea, a primei închideri a Porţii. Au fost atât de mulţi, încât este inutil s-o scanăm; perioada este practic ciuruită de pete albe de cenzură temporală.

Şi niciunul dintre ei n-a mai revenit vreodată.

Poate că are vreo legătură cu cauzalitatea şi cu „Paradoxul bunicului“, dar conexiunea aceea mă depăşeşte.

Remarca finală este că, dacă Poarta n-ar fi existat niciodată, eu aş fi trăit într-o lume foarte diferită.

Posibil o lume mai bună, însă mai probabil este că ar fi fost o lume mai rea. Cum s-ar fi putut una ca asta? Simplu!

S-ar fi putut ca Ultima Epocă să fi fost cu trei-patru mii de ani în urmă, nu acum. S-ar fi putut ca rasa umană să fi dispărut deja, nu să gonească spre pieire. Este cumva miraculos că noi am rezistat aşa mult.

Asta-i o ipoteză. Este cea mai bună. Cea mai rea…

Este foarte posibil ca dacă un „Paradox al bunicului“ s-ar petrece cu adevărat şi dacă istoria ar începe să se dezagrege din momentul twonky…

… noi toţi să dispărem brusc şi fără zgomot.

Nu doar voi şi cu mine, ci şi Soarele, Jupiter, Alfa Centauri şi galaxia Andromeda.

Şi aşa mai departe.

Ipoteza asta este cunoscută ca Teoria Dezgustului Cosmic. Sau: Dacă aşa vreţi voi să vă jucaţi, atunci eu mi-am strâns jucăriile şi am plecat. Semnat, Dumnezeu.

○ ○ ○

Coventry a continuat cu destule alte prostii despre efortul herculean pe care-l depunea departamentul lui, cercetând momentele intime din vieţile a aproximativ şase mii de oameni care muriseră cu milenii în urmă. Mi s-a părut un moment potrivit să recuperez cu somnul. Probabil că aş fi făcut-o – haideţi să recunoaştem, în numai zece ore, Coventry şi echipa lui făcuseră o treabă remarcabilă, iar deocamdată păreau să fi eliminat accidentul din 1955 ca sursă de perturbări temporale. M-am simţit mult uşurată.

Apoi Coventry a trecut la al doilea twonky.

— Aici, a spus el, situaţia pare lipsită de speranţe.

Vi s-au zbârlit vreodată firişoarele de păr de pe ceafă? Ale mele s-au zbârlit. Am auzit un vuiet în urechi, un tunet ca un cutremur ce sporeşte în intensitate, sau ca vânturile schimbării ce şuieră prin ruinele timpului. L-am putut auzi pe Dumnezeu dregându-şi glasul: Da, oameni buni, eu v-am avertizat…

— Paralizatorul lui Ralph s-a prăbuşit împreună cu DC-10 pe o pajişte la nord de autostrada interstatală 580, nu departe de Livermore, statul California. A fost luat de acolo de un lucrător de la recuperări şi dus cu alte rămăşiţe într-un hangar de pe aeroportul Oakland, unde a rămas pentru patruzeci şi opt de ore. După aceea pare să fi intrat în posesia domnului William Archibald „Bill“ Smith,

membru al Comisiei Naţionale de Siguranţă în Transporturi. Dintre toate persoanele care ar fi putut găsi arma, el reprezintă probabil posibilitatea cea mai rea. Are pregătire tehnică şi curiozitate vie. Este imposibil să determinăm ce a aflat din examinarea paralizatorului. Tot ce ştim este că în ziua de 13 decembrie la ora 23:00 a intrat în hangarul unde se afla arma. Îl putem observa înăuntrul hangarului doar pentru o perioadă scurtă; după care intervine o pată albă, o perioadă de cenzură de două ore. După ce a ieşit din hangar, îi putem descrie acţiunile doar în termeni probabilistici.

Cineva a gemut – este posibil să fi fost chiar eu. Au urmat discuţii încordate, priviri îngrijorate schimbate de la unii la alţii, ochi neliniştiţi, izul cunoscut al fricii. Nu ne-aţi putea învinovăţi. Când vorbim despre evenimente din trecutul imutabil în termeni de „probabilităţi“, înseamnă că ne-am afundat rău în rahat şi singurul motiv pentru care nu-i simţim mirosul este că rahatul nu ne-a ajuns încă sub nas.

Nu voi mai continua să-l citez pe Martin. N-aş fi de fapt corectă faţă de el; era la fel de speriat ca noi toţi, iar în cazul lui frica se manifestă sub forma pedanteriei. A devenit încă şi mai insuportabil, afectat de rigid şi didactic, când ne-a relatat evenimentele ce duseseră la distribuirea lui Bill Smith în rolul Celui Mai Important Om din Univers, folosindu-se pentru exemplificări vizuale de cuva temporală.

Primul meu gând când l-am văzut în cele din urmă pe Bill Smith acolo a fost că poate ar trebui să mă întorc în trecut şi să-l omor.

N-ar fi fost tocmai modul cel mai bun prin care să începi o relaţie, dar, dacă uciderea lui avea să-l împiedice să răstoarne evenimentele sortite, aş fi făcut-o fără să clipesc.

Evident, ar fi fost acţiunea cea mai proastă cu putinţă. Potrivit scanărilor efectuate de Martin, Smith mai avea ani destui de trăit. Ar fi trebuit să moară în 1996, înecat, iar, dacă l-aş fi omorât în Oakland, aş fi afectat major fluxul temporal.

○ ○ ○

După plecarea lui Coventry, am rămas locului şi am ascultat murmurele de conversaţii, dar nu m-am alăturat lor. Se înfiripa o idee şi nu voiam să-i forţez venirea.

Până la urmă, încă nefiindu-mi clar ce făceam, i-am părăsit pe ceilalţi şi m-am dus la un terminal.

— Ascultă, băi..., am început, apoi am decis că n-aveam chef de genul acela de jocuri. BC, online, te rog!

— Sunt online, a răspuns. Mă adresez Louisei Baltimore?

— Da, şi nu mai te preface aşa al dracu' de şocat. Vreau un răspuns direct.

— Perfect. Care-i întrebarea?

— Ce ştii despre Piaţa Jack London?

— Piaţa Jack London este/a fost o zonă din apropierea cheiului din Oakland, statul California. A purtat numele unui scriitor celebru. A apărut în urma unui proiect de redezvoltare urbanistică la mijlocul secolului XX şi a fost o atracţie turistică pentru puţinii care vizitau Oakland din motive turistice. Mai vrei?

— Nu, cred că-i suficient.

○ ○ ○

L-am găsit pe Martin Coventry pe balconul din exteriorul clădirii Porţii, privind câmpul de epave. Triunghiul Bermudelor, aşa cum îi spunem noi, răpitorii, câteodată. În altă epocă, locul ar fi fost considerat un muzeu. În zilele

noastre era, pur şi simplu, un maidan de fiare vechi din istorie. M-am alăturat lui Coventry şi am rămas lângă el, uitându-mă la gunoaiele acumulate în cinci sute de ani de operaţiuni ale Porţii.

Cum procedezi pentru a răpi un avion de vânătoare cu elice? Dar cu un avion care are probleme deasupra oceanului şi dispare fără urme? Sau cu un galion spaniol care se scufundă în timpul unei furtuni? Sau cu o capsulă spaţială care cade în Soare şi-i omoară pe toţi cei aflaţi la bord? Modul cel mai bun de abordare a unor astfel de dezastre este să treci tot vehiculul prin Poartă. Dacă-i un avion de vânătoare, îl prindem în inelele deceleratoare. Avionul încetineşte până se opreşte complet, noi scoatem dinăuntru pilotul, de obicei destul de confuz, şi, apoi, în funcţie de locul în care ar fi trebuit să se prăbuşească, fie catapultăm avionul, pilotat de o momâie, înapoi, cu o miime de secundă după momentul în care l-am răpit, fie îl trântim pur şi simplu în câmpul de epave. Acolo sfârşeşte orice vehicul care nu va fi găsit niciodată. De ce l-am mai trimite înapoi? Pentru a trimite un ditamai pachebotul transatlantic înapoi prin Poartă este necesară foarte multă energie. Există un motiv foarte întemeiat pentru care nimeni n-a găsit niciodată epava *Titanicului:* rugineşte aici, la noi[3].

Imediat în vecinătatea mândriei companiei maritime Cunard se află o navă stelară din secolul al XXVIII-lea.

Câmpul de epave are aproximativ forma unui triunghi, cu laturile de câte opt kilometri, şi este realmente ticsit cu toate vehiculele terestre, maritime, aeriene şi spaţiale imaginabile. Chiar în faţa mea se aflau patru avioane cu elice, care, dacă ţin bine minte, proveneau cu adevărat din Triunghiul Bermudelor.

---

[3] Romanul *Mileniu* a fost publicat în 1983, iar epava Titanicului a fost găsită în 1985. *(N.t.)*

Erau în stare destul de jalnică. Le luasem acum vreo cincizeci de ani şi, ca în cazul a tot ce există pe maidan, substanţele chimice din atmosferă nu le făcuseră bine deloc. În Viitorul Glorios pe care-l numesc „cămin“, o bură de ploaie slabă nu-i un fenomen pe care să-l tratezi cu indiferenţă.

— Eu m-am născut ca să fiu istoric, a rostit pe neaşteptate Coventry.

M-am uitat la el. N-aş fi fost mai derutată nici dacă mi-ar fi spus ce dorea să-i aducă Moşul de Crăciun.

— Serios? l-am încurajat cu bunăvoinţă.

— Da. Ce profesiune mai onorabilă decât cea de istoric poţi avea în Ultima Epocă?

Şi ce profesiune mai inutilă? m-am gândit, dar am ţinut remarca pentru mine. Istoricii, aşa cum înţelegeam eu, existau pentru a transmite cunoştinţe şi înţelepciune generaţiilor viitoare. Fără urmaşi, compilarea istoriei mi se părea o chestie mai degrabă fără conţinut. Coventry era însă cu mult înaintea mea.

— Ştiu că nu m-am născut în cea mai potrivită epocă pentru aşa ceva, a recunoscut, privindu-mă pentru prima dată, totuşi asta-mi frânge inima. Ce monument putea fi acesta! Ce dovadă a voinţei omului de a continua! Uită-te la nava aceea!

Îmi arăta ceea ce mai rămăsese dintr-o corabie lungă a vikingilor, la răpirea căreia ajutasem cu nici şase luni în urmă. Fluidul vâscos pe care ne place să-l numim „aer“ mâncase deja găuri care i se căscau în bordaje; în atmosfera asta era totuna dacă materialul de construcţie era caşcaval sau lemn.

— Îţi poţi închipui cum ar fi să vâsleşti peste Oceanul Atlantic în… în… în aia?

— Da, pricep ce vrei să spui, am încuviinţat, dar ceea ce nu ştii este c-a fost cu-adevărat o corabie a nebunilor. Tu

n-ai avut de-a face c-un căpitan dement şi setos de sânge. Lars, Retezătorul-de-capete, aşa se numea. Mi-a spus că zeul Thor îi ceruse să vâslească pe ocean până-n Groenlanda. Nu se amestecase în cursul urmat de corabie, deşi avea cunoştinţe de navigaţie mult mai solide decât ai bănui, fiindcă era vorba despre o călătorie divină. L-am ridicat pe el şi echipajul lui rămaşi fără vânt în zona latitudinii cailor, unde vâsleau ca disperaţii. Erau la două zile de inaniţie. În scurt timp aveau să-şi mănânce camarazii care trecuseră de acum în Valhalla. Vreau să-ţi spun că duhoarea din…

— Louise, romantismul te-a cam părăsit.

Am căzut pe gânduri.

— Nu mi-l pot permite, am replicat în cele din urmă. Mai sunt încă multe de făcut.

— Asta şi voiam să spun. Tu ai tare multe în comun cu Lars, indiferent dacă-nţelegi sau nu asta.

— Sper că nu duhnesc la fel.

Unele dintre replicile mele cele mai bune trec pur şi simplu neobservate; Coventry a continuat de parcă nu mă auzise.

— Voinţa ta de a continua este cea mai puternică pe care am întâlnit-o vreodată. Nu mai există frontiere noi care să fie împinse tot mai departe. De fapt, lucrul cel mai bun pe care-l putem face este să împingem mai departe cu o zi sau cu o săptămână data stingerii finale… dar tu continui să împingi!

Mă făcea să mă simt stânjenită. Nu încăpea îndoială că mă citise corect dintr-un punct de vedere: nu prea am treabă cu noţiuni romantice ca destin uman, sau Zei, sau Binele care învinge până la urmă. Văzusem destinul în anioni şi vă pot spune – e de tot rahatul!

— Care-i consensul? a întrebat el. Cum mi-au privit analiza situaţiei?

— Nimeni nu-i foarte încântat de ea. Tu însuţi ai spus că situaţia pare lipsită de speranţe şi cred că toţi sunt de acord cu tine. Când vine vorba despre Poartă şi fluxul temporal, tu eşti glasul autorităţii supreme.

— Deci nimeni n-are nimic de sugerat? Niciun curs de acţiune?

— Cum ar putea? Toţi se uită la tine ca să le arăţi o cale de ieşire. Ai zis că nu există nicio cale de ieşire. Cred că toţi şi-ar scrie testamentele, dacă ar avea cui să-i lase ceva.

M-a privit şi a zâmbit.

— Exact. Aşadar, care-i planul tău?

7. PĂZITORII TIMPULUI

Din Consiliu fac parte nouă persoane. Nu ştiu de ce, cu toate că BC mi-ar putea spune dacă l-aş întreba, deoarece el îi numeşte şi-i alege pe membrii Consiliului. Dintotdeauna mi-am închipuit c-a ales tocmai numărul acela pentru eventualitatea în care, dacă o să belim totul atât de absolut încât universul să crape cu adevărat pe la cusături, să putem totuşi alinia o echipă de baseball în campionatul din Tărâmul de Nicăieri.

Denumirea oficială este Consiliul Programatorilor. Este însă o ficţiune politicoasă. Ei nu fac niciun soi de programare. Computerele au devenit de mult prea complexe şi prea exacte, ca să-i îngăduie unui simplu om să le dea peste cap instrucţiunile.

Pe de altă parte, există calităţi pe care nimeni n-a reuşit niciodată să le introducă în băncile de memorie.

Nu mă-ntrebaţi care sunt ele.

Imaginaţia ar putea fi una, empatia, alta. Sau poate că-i acord rasei umane un credit mai mare decât merită. Poate că BC susţine şi păstrează Consiliul pentru a se ţine în frâu, pentru a-l împiedica să devină realmente Dumnezeu. Există riscul ăsta. Este posibil ca BC să aibă nevoie de un element de nesăbuinţă, prejudecată, răutate şi egoism de proastă calitate care să-i ofere o perspectivă mai vastă. Sau poate că, la fel ca noi toţi, mai are şi el nevoie să chicotească la răstimpuri.

Indiferent care ar fi motivul, Consiliul este organul cel mai apropiat de un guvern pe care-l avem. Ca să faci parte din el, trebuie să fii incredibil de bătrân, să zicem treizeci

şi şase-treizeci şi şapte de ani, cu mult dincolo de durata medie a vieţii.

Nu mai trebuie să precizez că toţi membrii lui sunt gnomi. Majoritatea sunt alcătuiţi aproape numai din creier şi un sistem nervos centralizat. Uneori rămâne doar creierul mare, iar nu numai într-un singur caz am suspectat că până şi acela se dusese.

Există şi alte deziderate decât vârsta în sine, dar eu nu le-am putut deduce niciodată.

Inteligenţa este o cerinţă bună, la fel ca excentricitatea. Dacă eşti un supergeniu de treizeci şi opt de ani cu un caracter al naibii de enervant, ai şanse excelente să sfârşeşti în Consiliu.

Membrii lui sunt o adunătură bizară. Majoritatea nu-s preocupaţi nici măcar cât gnomii de aspectul exterior. Câţiva au ales să-şi găzduiască creierele în corpuri complet artificiale, dar în cele mai multe cazuri nu arată mai realist decât Sherman. Ali Teheran este ca Larry: un tors fixat pe un piedestal. Marybeth Brest este un cap vorbitor, o faţă pe un stâlp, parcă desprinsă dintr-un film horror ieftin. Nancy Yokohama este un creier într-o cuvă, iar Nenumitul este, pur şi simplu, un difuzor pe o masă. Numai BC ştie cine, unde sau ce este în realitate.

Cât de importanţi sunt? Mă îndoiesc că ei înşişi ar putea răspunde la întrebarea asta. Pe de altă parte, însă, n-am auzit niciodată de vreun caz în care BC să treacă peste o decizie a Consiliului. Iar Proiectul Poarta, ultima speranţă firavă a rasei umane, şi-a avut originea în Sala Consiliului, nu în sinapsele suprarăcite ale lui BC.

Puteţi înţelege aşadar că eram uşor crispată să apar în prezenţa lor augustă. Ştiusem că avea să se întâmple: mi-o spusese capsula temporală. Nu ştiusem însă că eu voi solicita audienţa, ci mă aşteptasem să fiu chemată. Prezenţa mea acolo nu mă binedispunea cu nimic.

Regretam că Martin Coventry nu venise cu mine, dar refuzase. Uitându-mă la ei, am crezut că ştiam motivul. Îi ura, îi ura cu o pasiune iraţională care îmi era familiară.

În vreme ce eu eram destinată să putrezesc până ce urma să fiu instalată alături de ceilalţi gnomi din Operaţiuni, Martin Coventry avea să vină aici. El fusese un candidat pentru Consiliu încă de la vârsta de nouă ani. Nu-l învinuiesc că nu dorea să-şi vadă viitorul.

Un scenograf de la Hollywood ar fi fost încântat de Sala Consiliului. Era futuristă ca la balamuc. Nu puteai găsi pereţii decât dacă te izbeai cu capul de ei; părea ca şi cum ai fi fost pe o câmpie vastă şi netedă, complet albă, cu nouă făpturi bizare aşezate înapoia unei mese negre şi curbe… sau pe ea.

Dacă asta-i încânta pe ei, pe mine nu mă deranja nici cât negru sub unghie.

Am presupus că Peter Phoenix era şeful, fiindcă stătea în mijloc. Arăta mai uman decât toţi ceilalţi laolaltă, chiar dacă avea ceva din Dumnezeul din Vechiul Testament. El a început festivităţile.

— Înţeleg că-i vorba despre un twonky şi că ai un plan pentru a-l corija.

— Doi twonky, am răspuns, întrebându-mă dacă acela era pluralul corect.

— Şi că tu ai putea fi responsabilă pentru unul dintre ei?

Phoenix a ridicat o sprânceană masivă. Aproape c-am putut auzi scripetele scârţâind.

— Este posibil. Sunt pregătită să vă accept judecata în această privinţă, ca şi pedeapsa.

— Raportează, atunci.

Le-am povestit evenimentele din ziua dezastruoasă în care îşi pierduseră viaţa Pinky, Ralph şi, probabil, Lilly. Am relatat episodul cu teroristul pe cât de precis am putut, enumerând toate circumstanţele despre care credeam că

ar fi putut avea o relevanţă pentru caz. De la moartea lui Pinky trecuseră aproximativ patruzeci şi opt de ore, timp local. După conversaţia mea cu Coventry, petrecusem ultimele douăzeci şi patru de ore, holbându-mă într-o cuvă de scanare temporală, ajungând să-l cunosc pe domnul Bill Smith mai bine decât îl cunoscuse probabil fosta lui soţie. El era cel despre care voiam să vorbesc Consiliului, dar mi-am spus că era mai bine să ajung acolo treptat.

De aceea am rezumat prelegerea ţinută de Coventry cu o zi în urmă, povestindu-le istoria primului twonky, cel pentru care nu eram răspunzătoare – decât sub forma responsabilităţii transferate de a fi şeful cuiva care a comis o greşeală. Le-am spus că nu găsisem nicio urmă a lui şi că exista o probabilitate de aproape sută la sută ca individul care-l găsise în ultimele cinci sute de secole să nu fi făcut cu el nimic care să-i fi modificat în vreun fel viaţa.

— În sfârşit şi nişte veşti bune, a opinat Nancy Yokohama.

Vrei şi mai multe, măreaţă dezgustătoare? Păi, tocmai am eliberat un banc de piranha în acvariul ăla în care-ţi înoată materia cenu…

Mă tem că mi-am oprit brusc gândul acela. Până şi ireverenţa mea cunoaşte limite.

— Da, nu-i aşa? am radiat fericită. Şi-acum, eterna compensare. Vestea rea este că am localizat cealaltă armă.

Va fi tare al dracului s-o recuperăm. Pot avea acces la cuvă, vă rog?

O cuvă de scanare temporală s-a ridicat din podea lângă mine şi am urmărit în succesiune rapidă rezultatele a treizeci de ore de scanare efectuată de aproape o mie de operatori.

Prima scenă era locul prăbuşirii lui DC-10. Cuva era aproape neagră, punctată de flăcărui minuscule, minunat de drăgălaşe. Punctul de vedere a transfocat până ce

majoritatea cuvei a fost umplută de un lucrător cu aspect ameţit, care târa după el un sac din plastic. S-a aplecat, a ridicat un obiect şi a dat să-l pună în sac. Imaginea a încremenit şi noi am transfocat şi mai mult, pentru a vedea ce ţinea în mână. Era paralizatorul lui Ralph, arătând destul de jalnic. În interiorul lui strălucea o luminiţă roşie.

— Acesta este primul contact uman cu twonky. După câte puteţi vedea, nu s-a întâmplat nimic serios. Lucrătorul nu ştie despre ce-i vorba. Anionii nu i-au fost alteraţi suficient pentru a produce modificare în fluxul temporal. Twonky este dus în această clădire, care a fost amenajată pentru colectarea fragmentelor nonorganice generate de prăbuşire.

I-am lăsat să studieze interiorul clădirii, aşa cum era afişat în cuvă. Pe furiş mi-am şters palmele de coapse.

— Fragmentele nonorganice generate de…

Situaţia începuse să mă afecteze. Stătusem prea mult în preajma lui Martin Coventry şi, ca să înrăutăţească lucrurile, mare parte din ferestrele temporale în care puteam privi pentru a-l cerceta pe Bill Smith fuseseră consumate în şedinţe nesfârşite. După care, brusc, eu însămi să bolborosesc în tehnolimbaj, jargonul acela uman universal ininteligibil conceput de „experţi“ pentru a-i copleşi pe fraieri. Probabil că începuse cam pe vremea toporului din cremene şi de atunci devenise tot mai dens şi mai impenetrabil de uimitor.

Nu mă puteam abţine. Vreme de douăzeci şi patru de ore observasem maeştri ai jargonului autodepăşindu-se în şedinţele, audierile şi conferinţele de presă generate de prăbuşire.

Trebuise totuşi să le privesc. Până să-mi dau seama, aveam să vorbesc acelaşi limbaj cu birocraţii, iar de acolo mai era doar o treaptă mică în jos spre nadirul limbajului care, în secolul XX, purta denumirea Legislaţie.

— Nu-l putem urmări aici, am continuat. Ne împiedică faptul că între momentul în care Poarta a fost decuplată la sfârşitul răpirii şi momentul critic, de după patruzeci şi opt de ore, când situaţia paradoxului temporal a devenit inerentă, există nu mai puţin de patru pete albe. Bineînţeles, nu putem şti scopurile pentru care Poarta a fost utilizată în acele patru perioade. Pe de altă parte ştim totuşi că niciuna dintre petele albe nu este rezultatul unor operaţiuni desfăşurate de noi anterior.

— Ergo, a spus Ali Teheran, ele vor fi cauzate de călătorii în trecut care n-au fost încă întreprinse.

Astea sunt observaţiile sclipitoare pentru care trebuie să privesc cu veneraţie Consiliul? Deh, ce să-i faci! Am încuviinţat din cap şi am urmat:

— Trecând deocamdată peste asta… recuperarea paralizatorului apare doar ca termeni probabilistici.

Afirmaţia aceea a produs o reacţie similară celei de mai devreme, când fusese rostită de Martin Coventry; ba chiar am auzit pe cineva icnind, deşi acum eram sigură că nu fusesem eu. Cred că fusese Nenumitul.

— În clipa de faţă totul pare să atârne de acţiunile acestui bărbat. William „Bill“ Smith, patruzeci şi ceva de ani, investigator-şef pe teren pentru Comisia Naţională de Siguranţă în Transporturi.

În cuvă se vedea imaginea unui individ înalt, şaten, neîngrijit, uşor adus de umeri, pe care ajunsesem să-l cunosc prea bine în ultimele ore. Am menţinut-o acolo, în timp ce Consiliul l-a studiat pe cel care devenise brusc pivotul istoriei aşa cum ne era cunoscută. N-am putut să nu-l privesc eu însămi. Nu era cel pe care l-aş fi cerut impresariatului pentru a-l distribui în rolul Omului pentru Eternitate.

În mod straniu aducea puţin cu Robert Redford, pasiunea mea hollywoodiană. Dacă Redford ar fi fost un

băutor înveterat, apăsat de cincisprezece ani de disperare solitară şi împovărat de un nefericit rictus permanent al gurii, de doi ochi uşor defocalizaţi aflaţi de o parte şi de cealaltă a unui nas deviat spre stânga… dacă Redford ar fi fost un beţiv şi un perdant, atunci ar fi fost Bill Smith.

Era ca şi cum două persoane construiseră acelaşi model utilizând piese identice, însă una urmase instrucţiunile, pe când cealaltă lipise, pur şi simplu, componentele laolaltă şi lăsase adezivul să se prelingă din îmbinări.

Am continuat:

— Acţiunile lui Smith de după ultima pată albă sunt cruciale. Am stabilit că el a intrat în hangarul în care se aflau resturile avioanelor la patruzeci şi opt de ore după accident. Când a ieşit, nu mai era definit în fluxul temporal.

Am lăsat secvenţa respectivă să se deruleze în cuvă. Obosisem să vorbesc.

L-am văzut ieşind, dar nu mai era silueta micuţă, perfectă şi clar distinctă a bărbatului care intrase. Conturul îi era înceţoşat. Părea un film prost focalizat, un videoecran reglat incorect sau, mai precis, o expunere fotografică cvintuplă.

— Din acest punct de plecare, sau de inflexiune, dacă doriţi, am identificat cinci linii principale de acţiune. În două dintre ele, Smith iese din hangar cu paralizatorul – cel puţin aşa credem noi, pentru că el însuşi este foarte greu de desluşit. În una dintre acestea, arma nu constituie o forţă suficient de distrugătoare pentru viaţa lui, şi Smith reintră până la urmă în linia vieţii predestinată. În cealaltă, găsirea paralizatorului îi modifică viaţa pentru totdeauna, cu consecinţe pentru noi pe care nu trebuie să le detaliez. În celelalte trei scenarii, Smith nu are arma asupra lui când iese. În două dintre ele, se reintegrează în făgaşul

istoriei. Cu toate acestea, în al cincilea şi ultim scenariu, Smith se abate din nou radical.

— În ciuda faptului că nu are paralizatorul, a spus Peter Phoenix.

— Exact. Nu cunoaştem motivul.

— Ceva i s-a întâmplat acolo, înăuntru, a zis Yokohama.

— Da. Evident, am încercat să aflăm ce a fost, dar, întrucât evenimentul s-a petrecut într-o perioadă de cenzură temporală, este improbabil că vom afla vreodată.

Presupuneam că nu trebuia să le explic fenomenul acela, însă poate că nişte explicaţii suplimentare ar fi binevenite, deoarece acum mă pregăteam să-i izbesc cu planul meu, iar acela se baza pe legile cenzurii.

Pe lângă cenzura temporală, există şi cenzura proximităţii. Prezenţa Porţii este cel mai bun exemplu al celei dintâi; când Poarta operează, când s-a materializat realmente într-un moment bine definit, noi nu mai putem vedea niciodată momentul acela şi nici nu mai putem acţiona în el.

Efectul de Proximitate este oarecum diferit, iar călătoria mea recentă în New Yorkul anului 1983 reprezintă un exemplu adecvat. Poarta a apărut, eu am expediat-o pe Mary Sondergard prin ea în viitor, după care Poarta a dispărut. Poarta n-a mai revenit în 1983 decât în ziua următoare. Totuşi eu trăisem în trecut aproape douăzeci şi patru de ore. Devenisem un fel de twonky. Dacă aş fi încercat să privesc acele douăzeci şi patru de ore în New York, n-aş fi văzut decât paraziţi; fusesem un factor de subminare în fluxul temporal. Un twonky anorganic şi inert avea acelaşi efect, dar într-o măsură mult mai mică.

Nu te poţi întâlni cu tine însuţi. Din câte ştim, aceasta este o regulă absolut inflexibilă a călătoriei în timp, care se extinde până la a te vedea pe tine însuţi, ba mai mult, până la a fi văzut de cineva care să-ţi spună că te-a văzut. Ca

atare, Martin Coventry nu se putea uita în camera de motel în care îmi petrecusem noaptea, pentru că nu vedea decât paraziţi şi de altfel n-o putea face nimeni din epoca mea. Intervalul acela temporal era sigilat pentru noi.

Mai precis, prezenţa mea în încăperea respectivă crease o zonă de cenzură care îngloba mare parte din ţărmul atlantic. Puteam continua să scanăm în California în decursul nopţii respective, însă n-am fi avut pic de noroc să vedem ce se petrecea în Baltimore.

Din acelaşi motiv, nu-l mai puteam urmări pe Smith cu foarte multă acurateţe după ce ajungea în California ca să-şi înceapă investigaţia – şi acesta avea să fie fundamentul propunerii pe care aveam s-o supun atenţiei Consiliului. Pe lângă ferestrele de cenzură absolută care ne anunţau când va fi utilizată Poarta – când ar putea fi utilizată –, se vedea şi un efect masiv de proximitate.

Asta însemna probabil că unul dintre noi fusese implicat în evenimentele din hangar. Însemna, cel puţin pentru Coventry şi pentru mine, că o persoană din epoca noastră avea să opereze în anul 1983, cu rezultatul că cenzura temporală ne împiedica să aflăm orice ar fi fost util în planificarea acţiunilor pe care urma să le facem… pe care le făcusem.

Dacă nu înţelegeţi asta, luaţi cincizeci de aspirine şi sunaţi-mă mâine dimineaţă.

— Înţeleg că eşti în favoarea unei misiuni care să repare situaţia asta, a rostit Phoenix, anticipându-mă.

— Da, aşa este. Din două considerente. Dacă nu întreprindem nimic, efectele cumulative ale incidentului acestuia se vor propaga în susul cronoliniei. Mi s-a spus că viteza de apropiere a acestui… unul dintre ingineri l-a numit „seism temporal“… este de ordinul a două sute de ani pe oră, dacă puteţi înţelege ceva din valoarea respectivă. Eu…

— Suntem familiarizaţi cu conceptul, m-a tachinat Teheran. Când seismul temporal va ajunge aici, adică în locul de origine al perturbării, reajustarea realităţii se va produce în sus şi în jos prin cronolinie.

— Iar noi vom fi eliminaţi din ea, i-am terminat eu fraza. Noi şi toate efectele muncii noastre. O sută de mii de oameni salvaţi vor reapărea în avioane care se prăbuşesc, în nave care se scufundă, în fabrici care explodează, pe câmpuri de bătălie şi în fundul carierelor miniere. Proiectul Poarta se va termina. Bănuiesc că nu va conta pentru noi, fiindcă nu vom mai exista pentru a fi martori. Vom fi niciodată-născuţi.

— Există şi alte teorii, a spus Nenumitul.

— Sunt conştientă de asta, totuşi, în cinci sute de ani de răpiri, nimeni n-a sugerat să ne bazăm pe vreuna dintre ele. Acum câteva ore am lăsat o fată să moară, tocmai pentru că mi s-a repetat insistent şi apăsat că trebuie să tratăm teoria aceasta ca şi cum ar fi un fapt dovedit. Acum îmi spuneţi să schimbăm teoriile?

Haide, obscenitate imposibilă, fă-o; spune-mi asta şi-o să te găsesc eu, şi-o să găsesc şi-o cale prin care să te fac să suferi!

— Nu, a răspuns el. Continuăm cu ea. Ai precizat că există două considerente pentru derularea acestui proiect.

— Care, în opinia mea, a intervenit Teheran, ar putea foarte bine să producă exact catastrofa temporală pe care încercăm s-o evităm.

— În privinţa asta va trebui să mă supun judecăţii voastre, am spus. Eu una bănuiesc că ar putea avea succes. Totuşi… Al doilea considerent este legat de mesajul din capsula temporală, pe care l-am deschis şi l-am citit acum două zile.

Asta i-a făcut să tresară. Cine zice că noi, indivizii foarte evoluaţi din viitor, nu suntem superstiţioşi? Mesajul acela

era scris de propria-mi mână. Asta însemna că aveam să-l scriu când eram ceva mai în vârstă şi, speram, ceva mai înţeleaptă.

Însă la fel de cinică. Mesajul spusese: „Nu ştiu dacă este [vitală], dar spune-le oricum“.

Nu fusese nevoie ca ea/eu să adauge: „Nu arăta nimănui mesajul ăsta“. Trucul n-ar fi funcţionat oricum dacă mesajul ar mai fi fost văzut şi de altcineva cu excepţia mea.

Aşa că am rostit:

— Mesajul spunea că misiunea aceasta este vitală pentru succesul Proiectului Poarta.

Apoi am tăcut, fără să insist.

Bineînţeles, în douăzeci de minute am avut autorizaţia necesară.

8. „EU ŞI CU MINE ÎNSĂMI“

Erau patru zile de luat în seamă: din 1o până în 13 decembrie. În decursul acelor patru zile, Poarta apăruse/avea să apară de şase ori în momente diferite.

Prima materializare fusese intrarea mea, pe 10 decembrie, în motelul din New York.

A doua era compusă de fapt din mai multe materializări ale Porţii, atent intercalate, începând din după-amiaza zilei de 11 decembrie şi continuând cu seara şi începutul nopţii, în timpul zborului celor două avioane. Ambele perioade erau acum închise pentru noi. Era practic lipsit de importanţă, deoarece amândouă fuseseră înainte de pierderea paralizatorului.

Avioanele se prăbuşiseră la ora 21:11, Pacific Standard Time. Următoarea pată albă temporală era între orele 8 şi 9 a doua zi, pe 12 decembrie. Am decis s-o numim Fereastra A, deoarece era prima perioadă despre care ştiam că deocamdată nu fusese vizitată de noi – ceea ce însemna că urma s-o facem într-o bună zi.

A doua fereastră – pe care am numit-o, cu minunată lipsă de imaginaţie, B – era în decursul aceleiaşi zile între orele 14 şi 16.

Fereastra C era lungă. Începea la ora 21:00 în ziua de 12 decembrie şi continua până a doua zi la ora 10:00.

Iar Fereastra D era cea a paradoxului temporal: coincidea cu vizita făcută de Smith în hangar în seara de 13 decembrie.

Fiecare fereastră prezenta avantaje şi dezavantaje.

Fereastra A se afla destul de departe, în josul timpului faţă de paradox, pentru ca Smith să nu fie probabil foarte atent la orice detaliu din jur. Cercetările ne arătaseră că, la momentul Ferestrei A, resturile ambelor avioane se aflau, în mare parte, deja în hangar. Dacă am fi utilizat fereastra aceea, ar fi fost pentru a găsi paralizatorul în rămăşiţele nesortate şi a-l aduce înapoi. Dacă reuşeam asta, toate problemele noastre luau sfârşit.

Fereastra B părea cel mai puţin promiţătoare. Probabil că atunci avusese loc prima audiere a benzii din carlinga lui 747. Mi-am spus că voi recurge la ea dacă, şi când, prima mea opţiune dădea greş, deoarece continua să implice interferenţele cele mai reduse.

Cât despre Fereastra C…

Eram singura care citise mesajul conţinut în capsula temporală şi căpătasem o teamă faţă de C chiar din faza aceasta incipientă a pregătirilor. Nu vă pot spune motivul. Ştiu doar că mă simţeam foarte tulburată la gândul de a mă întoarce şi petrece o noapte în Oakland. De a-i spune lui despre copil.

Ea nu-i decât o momâie.

Nu, mulţumesc!

Coventry susţinea Fereastra D. Aprecia că trebuia să luăm taurul de coarne. M-am întrebat dacă nu cumva începuse să se considere un fel de Lars Retezătorul-de-capete – un bărbat de acţiune cum n-a mai fost altul –, iar nu un istoric. M-am întrebat cum ar fi apreciat, dacă ar fi trebuit să se întoarcă el însuşi în trecut şi să meargă la locul unui paradox temporal.

Din nou, nu, mulţumesc!

Eu am fost pentru Fereastra A şi, susţinând-o foarte apăsat şi pe cât de des am putut, mi-am impus până la urmă punctul de vedere. Am decis în plus ca expediţia să fie cât mai restrânsă posibil; mai precis, să fie formată

dintr-o singură persoană. Coventry a fost silit să admită înţelepciunea ideii. Când umbli prin fluxul temporal, împingi cât mai blând cu putinţă.

Iar când vrei să te asiguri că o trebuşoară va fi făcută ca la carte, există o singură persoană pe care o poţi trimite.

○ ○ ○

Ţinând seama de viteza de două sute de ani pe oră, dispuneam de ceva mai mult de opt zile pentru rezolvarea problemei. Nu însemna prea mult. Pe de altă parte, era suficient pentru a-mi folosi toate avantajele. Aşa că, în loc să m-arunc prin Poartă spre dimineaţa de 12 decembrie şi să răscolesc, pur şi simplu, prin rămăşiţele aduse de la locul prăbuşirii, am decis să profit şi să mă educ.

Am petrecut zece ore cu folos.

Am recurs practic la o descărcare masivă de date în cele trei memorii cibernetice temporare care-mi fuseseră implantate în creier. BC a luat toate informaţiile stocate despre secolul XX până la începutul anilor 1980 şi le-a trimis în microprocesoarele mele cerebrale.

N-ar fi trebuit să iau peste picior capacităţile mentale ale nativilor din secolul XX. Exploataseră la maximum mijloacele disponibile. Creierul uman evoluase în cinci sute de secole – în vreo două zile, eu puteam învăţa o limbă nouă în modul tradiţional –, însă schimbările calitative nu erau foarte mari. O comparaţie potrivită ar putea fi recordul la alergare pe distanţa de 1500 de metri. Timpul de patru minute păruse cândva de neatins. Ulterior a fost la îndemâna majorităţii semifondiştilor şi recordul a coborât până la trei minute şi jumătate. Totuşi nimeni nu visa să alerge distanţa aceea în două secunde.

Pe de altă parte, parcurgerea unui kilometru şi jumătate într-o secundă nu reprezintă o problemă dacă eşti ajutat de un motor cu reacţie.

În mod similar, învăţarea limbii swahili într-un minut sau absorbirea conţinutului unei biblioteci într-o oră nu este cine ştie ce ispravă, dacă dispui de stocarea de date adecvate şi ai încorporate în cap facilităţi de sortare şi accesare.

Este un instrument minunat. Înveţi să vorbeşti idiomatic orice limbaj, ca un nativ, şi capeţi în acelaşi timp contextul cultural în care să te exprimi.

Cele trei memorii cristaline micuţe au absorbit cu aceeaşi uşurinţă enciclopedii, ştiri, filme, emisiuni TV, mode, fantezii şi iluzii. Când am terminat, aveam cunoştinţele unui secol la vârful degetelor. Mă simţeam ca la mine acasă în anii 1980.

Ca orice instrument, ciberamplificarea are neajunsurile ei. Este mai bună la limbaj şi date decât la identificarea de şabloane. Eu tot n-aveam să fiu în stare să mă uit la o rochie şi să ştiu instantaneu, aşa cum ar fi ştiut o nativă, dacă provenea din anul 1968 sau din 1978. Mă puteam totuşi deplasa cu destulă siguranţă prin secolul XX. Dacă aş fi stat acolo foarte mult, aş fi comis cu certitudine vreo gafă anacronică.

Dar ce s-ar fi putut întâmpla în numai o oră?

Era oribil. Plouase toată noaptea şi singurul lucru bun în privinţa zilei era că ploaia se oprise până la urmă. Însă odată cu ea dispăruse plafonul de nori şi, cel mai rău, precipitaţiile spălaseră majoritatea aromelor din aer. Cerul era albastru, gigantic, izbitor, extraterestru, aflat parcă la un miliard de kilometri depărtare. Soarele strălucea atât de intens, încât nu-l puteam privi fără să-mi risc vătămarea retinelor. Şi aşa era groaznic că mă bombarda cu radiaţii nesănătoase; oare cum puteau oamenii aceştia să trăiască

cu o asemenea greutate oprimantă atârnată deasupra lor? Iar văzduhul era atât de curat şi clar, încât puteam zări districtul Marin.

Cuvintele sunt foarte interesante. Îmi dau seama că tocmai am descris o dimineaţă care pentru un dodec era, cu siguranţă, frumoasă. Aer răcoros, curat şi înviorător; mult soare luminos şi sănătos; atât de limpede, încât puteai vedea în depărtare până la orizont.

Aşa că eu stăteam locului, icnind să-mi trag răsuflarea, simţindu-mă expusă şi vulnerabilă sub cerul înfiorător.

Gâfâielile erau cauzate în proporţie de nouăzeci la sută de anxietate. M-am simţit însă mult mai bine după câteva inspiraţii din inhalatorul Vicks pe care-l adusesem cu mine. Dacă altcineva l-ar fi mirosit fie doar şi superficial, ar fi fost surprins în mod dezagreabil. Substanţele chimice din interior ar fi omorât gândacii şi ar fi pătat oţelul inoxidabil.

Poarta mă lăsase lângă latura estică a uriaşului hangar din oţel utilizat pentru depozitarea resturilor celor două avioane. Cel puţin aşa afirmase teoria. Când am ocolit clădirea spre uşile din faţă, le-am găsit deschise. Înăuntru erau două aparate PSA 727 şi o mulţime de mecanici.

Asta nu mi-a plăcut deloc. Însemna o dislocare a cronoliniei. Privind în jur şi orientându-mă, am zărit hangarul pe care-l căutam la vreo jumătate de kilometru depărtare.

Dacă o abatere de asemenea mărime ar fi fost în direcţia opusă, m-aş fi trezit în Golful San Francisco. Şi, bineînţeles, nu trebuia să uităm cealaltă direcţie spaţială. M-aş fi putut materializa la o jumătate de kilometru deasupra aeroportului…

Au fost cinci sute de metri nesfârşiţi. M-am simţit ca un gândac pe mijlocul tăbliei unei mese pentru douăsprezece persoane. În jurul meu nu era decât întinderea nesfârşită de beton, încă ud de la ploaia din timpul nopţii, şi cerul

infinit şi oribil. Aţi fi crezut că după cinci sute de secole am fi putut inventa o pilulă pentru agorafobie…

○ ○ ○

Aproape imediat după ce am intrat în hangar am zărit două femei îmbrăcate exact ca mine. Asta a fost liniştitor; m-a readus pe teren familiar. Petrecusem foarte mult timp, contopindu-mă cu alte femei în uniforme. Le-am observat şi s-a dovedit că făceau ceva minunat de prozaic. Lucrătorii din echipele de recuperare munciseră toată noaptea, majoritatea fără să fi avut timp pentru o pauză în care să mănânce ceva. De aceea United trimisese nişte angajate să le servească gogoşi şi cafea. Nimic n-ar fi putut fi mai potrivit cu experienţa mea.

Răpirea unui avion plin cu pasageri înseamnă nouăzeci şi nouă la sută servire de cafele şi unu la sută răpire.

Am găsit masa unde fusese instalată cafetiera şi am schimbat câteva glume cu fata care o mânuia. A fost perfect dispusă să mă accepte drept ceea ce păream a fi. Am luat o tavă, am pus pe ea o duzină de pahare de unică folosinţă, le-am umplut cu cafea, am înhăţat o mână din pliculeţe cu zahăr şi frişcă lipsită de orice moleculă de lapte şi am pornit să servesc.

Sau, cel puţin, să las impresia că aş servi. Am văzut repede că o singură femeie s-ar fi putut descurca lesne cu sarcina pentru care United trimisese trei angajate. Nu m-a mirat – încă dinainte ca oamenii să-şi fi desprins dosurile de noroaie, regula fusese că întotdeauna sunt necesari minimum trei pentru a face o treabă: unul să muncească propriu-zis, unul să supravegheze şi unul să ofere sugestii utile. Am văzut-o la vânătorile de mamuţi din anul 40 000 î.Hr. şi am văzut-o în navele spaţiale interstelare. Probabil că aş fi avut necazuri aici, dacă n-ar fi existat altă

trăsătură universală a omenirii. Dacă arăţi preocupat şi pari să ştii ce faci, nimeni nu te va deranja.

Aşa că nu am stat locului şi am arătat foarte eficientă. În primele douăzeci de minute am dat un pahar cu cafea şi am fost cât pe-aici să dau şi o gogoaşă, dar individul s-a răzgândit în ultima clipă. După cele văzute pe timpul nopţii, se întreba, cu siguranţă, dacă va mai mânca vreodată.

De câte ori aveam prilejul, trăgeam cu ochiul la ceasul de pe încheietură. De data aceasta era un Seiko digital, la fel de puţin autentic ca şi bancnotele verzui din poşeta mea. Conţinea un detector ce ar fi trebuit să semnaleze scurgerea de energie pe care o văzusem sub forma unei luminiţe roşii în paralizatorul avariat.

Între maldărele de resturi fuseseră lăsate culoare, unele îndeajuns de mari pentru a trece cu camionul pe acolo; de altfel, tot timpul cât am fost acolo a sosit un flux literalmente necontenit de camioane de la Livermore iar cincizeci-şaizeci de bărbaţi le descărcau întruna. Doi-trei direcţionau distribuirea fragmentelor, care erau clasificate în câteva categorii mari: carcasă, motoare, sisteme electronice, sisteme hidraulice şi aşa mai departe. O zonă fusese destinată mobilierului de la bord, care consta în mare parte din bucăţi de fotolii carbonizate.

Am văzut, de asemenea, o sumedenie de petice de hârtie viu colorată şi de staniol, majoritatea cu marginile arse. A trebuit să-mi consult amintirile implantate cibernetic înainte de a pricepe ce erau: ambalajele cadourilor de Crăciun. Am văzut haine noi, unele încă în folia originală din plastic, şi alte obiecte despre care am fost aproape sigură că erau cadouri. Un morman de fragmente puteau fi doar jucării. Toate fuseseră aproape în întregime mistuite de foc.

În altă zonă, de departe cea mai mare, fusese depozitată o categorie de rămăşiţe ce fuseseră etichetate ca,,?“.

Părea că are suprafaţa de o jumătate de hectar şi Seiko-ul meu spunea că paralizatorul se afla acolo.

Fragmentele de la locul accidentului se aflau în saci mari din plastic. Unii saci se răsturnaseră şi-şi revărsaseră conţinutul şi mi-ar fi fost într-adevăr tare greu să determin provenienţa. Era foarte posibil ca pe-acolo să fie şi bucăţele de pasageri. În mod evident, echipele de lucrători trecuseră prin sită locul prăbuşirii şi ridicaseră tot ce nu păruse că ar fi avut ce căuta pe o păşune, iar dacă ceva nu putuse fi identificat, fusese trimis aici pentru ca altcineva să-l examineze ulterior.

Am numărat o sută de saci şi nu ajunsesem încă măcar la un sfert din totalul lor.

Am încercat să mă gândesc la un motiv plauzibil pentru care să intru printre ei, să-i deschid şi să le vărs conţinutul pe podeaua din beton, pentru ca apoi să-i scotocesc. Nu mi-a venit în minte niciun motiv logic. Nu-mi vine nici acum. Dacă aş fi beneficiat de zece oameni şi de cinci-şase ore, probabil că aş fi găsit paralizatorul. Dispuneam însă de treizeci de minute, doar eu şi cu mine însămi, şi de o sută cincizeci de oameni care să-mi asigure un public interesat. („Da' ce cauţi tu, păpuşă?“ Suvenire? Degete purtând inele cu diamante? Obiectul cel mai important din univers?)

— Mi-ar prinde bine şi mie o cafea.

Cafea? Ah, da, mă aflam aici ca să dau cafele, nu? M-am răsucit, cu un surâs atent calculat pe chip, iar el era în faţa mea.

Bill Smith. Vedeta show-ului.

Timpul constituie materia primă a meseriei mele. De acum n-ar trebui să fiu surprinsă de trucurile pe care le poate juca. Dar momentul acela semăna foarte mult cu un

altul, nu cu multă vreme în urmă, când glonţul unui terorist mă lovise în umăr. Scurgerea timpului a încetinit şi o clipă a devenit o eternitate.

Îmi amintesc frica. Eram o actriţă, jucam un rol pe scenă în faţa celui mai important public cu care aveam să mă confrunt vreodată şi nu-mi puteam aminti replicile. Eram o impostoare: toţi puteau vedea asta instantaneu, nu puteam scăpa de demascare. Eram o anomalie jalnică, ascunsă într-un costum-piele mincinos, un monstru dintr-un viitor inimaginabil. Întreaga lume atârna de bărbatul acesta şi de ce urma să-i fac eu sau să fac împreună cu el, dar nu mă aşteptasem să-i vorbesc, să-i ofer o ceaşcă de cafea, ca şi cum ar fi fost un muritor obişnuit.

În acelaşi timp însă exact asta şi era. Îl cunoşteam pe Bill Smith: divorţul, ulcerul incipient, problemele cu alcoolul şi toate celelalte. Îi citisem biografia, începând de la copilăria în statul Ohio, şcoala de pilotaj a marinei, portavioanele militare, cursele aeriene de pasageri şi slujba de la Boeing, ascensiunea prin Comisia de Siguranţă, pensionarea prematură şi accidentul maritim care avea să-l ucidă.

Iar asta durea. Ştiam cum va muri bărbatul acesta. Dacă eu reuşeam în proiectul meu, dacă puteam readuce cursul evenimentelor la ceea ce putea tolera fluxul temporal, la predestinare, el avea să-şi continue declinul lent. Avea să se autoconsume, până ce moartea avea să sosească precum o izbăvire.

Pentru prima dată, un berbec căpătase un nume şi un trecut personal. Şi un surâs strâmb, obosit.

○ ○ ○

M-am răsucit, după ce-l privisem în ochi doar o secundă şi am pornit în direcţia opusă.

— Hei! Ce se-aude cu cafeaua?

Am iuţit pasul. În scurtă vreme, aproape că alergam.

○ ○ ○

De-a lungul carierei mele cu Poarta am comis şi alte greşeli. Am făcut prost şi alte lucruri. După ce am căpătat funcţia din vârf, greşelile tuturor au devenit greşelile mele, dintr-un punct de vedere. De exemplu, voi purta întotdeauna povara erorii lui Pinky. Însemnase că n-o instruisem suficient de bine.

O vinovăţie specială este ataşată însă zilei aceleia, prima de călătorii în trecut pentru corectarea paradoxului, fiindcă nu ştiu de ce am făcut ceea ce am făcut.

Am ieşit fugind din hangar şi am alergat jumătate de kilometru până în locul în care mă lăsase Poarta. Am stat acolo, ghemuită sub cerul plin de ură, până ce Poarta a reapărut la ora fixată şi am trecut prin ea.

„Predestinare“ este cuvântul cel mai urât în toate graiurile oamenilor.

Acea primă întâlnire fusese unica şansă pe care urma s-o am vreodată pentru a tăia nodul paradoxului chiar la sursă, iar eu o făcusem harcea-parcea. Oare menţionez predestinarea pentru a-mi scuza eşecul sau destinul inexorabil m-a prins cu adevărat ca pe o marionetă şi m-a purtat cu forţa prin etapele unui ritual cosmic? Uneori îmi doresc să nu mă fi născut niciodată.

○ ○ ○

Pe de altă parte, însă, ar trebui să fii deja născut pentru a-ţi dori aşa ceva. Iar dacă gafam din nou la fel de rău pe cât o făcusem prima dată, atunci cu asta urma să ne confruntăm toţi. Nu ne-am fi născut niciodată, n-am fi trăit

niciodată, n-am fi gustat niciodată succesul sau eşecul. Oricât de rea ar fi, viaţa mea îmi aparţine şi o accept fără rezerve.

Am revenit cu determinarea intactă. Nu ne aşteptasem nicio clipă ca această primă călătorie să dea cine ştie ce rezultate; era pur şi simplu abordarea directă şi singura care ar fi putut stopa complet paradoxul temporal. Acum urma să încercăm căi mai subtile. Acum urma să începem războiul restricționării. Telul nostru era să încadrăm paradoxul între limite pe care universul le putea suporta: să-l izolăm, să-l încapsulăm, să întoarcem evenimentele cu blândeţe spre ceea ce ar fi trebuit să fi fost şi, deşi cronolinia ar fi putut vibra precum ciupirea unei corzi de chitară lungă de opt miliarde de ani, să ne rugăm ca elasticitatea ei fundamentală să prevaleze în cele din urmă.

— E ca şi cum ai îndesa neutronii înapoi într-o masă critică de uraniu, a spus Martin Coventry.

— Grozav! am zis eu. Ai un aparat care va face asta, nu? Haide să-ncepem să-i îndesăm.

— Cred că vorbea în termenii secolului XX, a spus Sherman.

Exact! Sherman!

M-am încruntat la el. Se părea că n-avusesem parte de suficiente ciudăţenii în viaţă. Acum propriul meu robot începuse să se comporte straniu.

Mă aşteptase când revenisem prin Poartă, surâzând şi părând uşor vinovat.

Ambele expresii pe care le-am pomenit sunt greu de arătat fără o faţă, aşa că-şi afişase una pentru ocazia respectivă. Şi aşa simpla lui prezenţă acolo era suficient de neplăcută. Din câte ştiam, nu părăsise niciodată apartamentul din clipa în care îl dezambalasem. Totuşi faţa aceea era pur şi simplu imposibilă.

Noi trei ne aflam acum într-o cameră de lângă sala Operaţiunilor şi discutam despre eşecul primei călătorii. Lawrence era prezent printr-o legătură duplex şi bănuiesc că şi cineva din Consiliu asculta prin intermediul lui BC.

Noi trei! Asta arată cât de mult mă zguduise Sherman. Anterior nu l-aş fi pus la socoteală, tot aşa cum n-aş fi făcut-o cu un scaun ori cu o masă.

— Cred că Louise are dreptate, a spus Lawrence şi i-am privit imaginea din videoecran. N-ar trebui să acordăm eşecului prea multă atenţie, ci să trecem la etapa următoare.

— Mă tem că s-au comis deja prea multe prejudicii, a zis Martin.

Arăta realmente speriat. Părea că se destrămase faza de om de acţiune şi redevenise istoricul prudent – mai rău încă, un istoric pragmatic, cu capacitatea terifiantă de a-şi scrie propria istorie.

— Ce prejudicii? am dorit să ştiu. Bun, n-am obţinut lucrul pentru care m-am întors. Nici chiar înainte de plecare nu estimasem că aş fi avut şanse foarte bune.

— De acord, a spus Sherman.

Am aşteptat ca Martin sau Lawrence să protesteze faţă de idioţenia de a lăsa un dildo animat să se pronunţe în dezbaterile acestea, dar niciunul dintre ei nici măcar n-a clipit. S-au întors către Sherman pentru a-l asculta, aşa că i-am imitat.

— Pentru a rezuma cele întâmplate, a urmat el, Smith a văzut-o, ea l-a privit, apoi a fugit. Este corect, Louise? Nu-ţi dezveli aşa dinţii; nu-i atractiv.

— Aşteaptă până te-aduc acasă, c-o şurubelniţă şi-un ciocan de lipit.

— Mai avem până acolo. Deocamdată vorbim despre recentul tău eşec. Este corect felul în care ţi-am rezumat eşecul?

— Dacă n-o să-ţi jupoi eu faţa aia ipocrită de pe căpăţână, fir-ai…

— Răspunsul nu este relevant la întrebarea referitoare la eşe…

— Încetează să mai foloseşti cuvântul ăla!

— … cul tău. Aşază-te, Louise. Respiră regulat; ameţeala va trece.

L-am ascultat şi a trecut.

Sherman s-a aplecat spre mine şi a rostit cu glas şoptit astfel încât sunt sigură că nu l-au putut auzi şi ceilalţi:

— Am întreprins o serie de acţiuni pe care le-am considerat cuvenite. Chipul nou este una dintre ele. Catharsisul indus a fost alta. Dacă eşti îndeajuns de calmă pentru a continua şi dacă-mi vei accepta dreptul de a fi aici, la conferinţa aceasta, putem continua şi vom discuta despre doleanţele tale când vom fi singuri.

Am înghiţit un nod dureros şi am încuviinţat din cap. Nu mă încredeam în mine suficient pentru a vorbi.

— Aşadar, el te-a văzut şi tu ai fugit. Ar fi un rezumat corect?

Am încuviinţat iarăşi.

— Atunci nu cred că daunele sunt mari. Nu se pune problema ca el să-ţi fi sesizat impostura.

— Exact, a spus Lawrence. Să privim situaţia din punctul lui de vedere. Smith a văzut o femeie în uniformă United Airlines, care a fugit de el.

— O reacţie ciudată, a zis Martin.

— De acord, însă ea o poate explica data viitoare când îl va întâlni. Ne putem gândi la vreo poveste pe care…

— Stai aşa! Ce-a fost asta cu „data viitoare când îl voi întâlni“?

— Aceea a fost ideea mea, a rostit Sherman.

Mi-am mutat încet privirea de la unul la altul.

— N-ai sugerat-o de când sunt eu aici, am spus în cele din urmă, aşadar voi trei aţi discutat în timpul cât am lipsit.

— Exact, a aprobat Lawrence. Sherman a sosit tocmai când noi primeam noile informaţii.

— Care „noi informaţii“?

— Lawrence nu s-a exprimat tocmai corect, a spus Sherman. Eu am sosit şi, după ce am avut multe probleme să mă fac auzit, am izbutit să comunic echipei de operaţiuni că ştiam ce era pe punctul de a descoperi. La scurt timp după aceea, a şi descoperit.

— Încă nu suntem siguri în privinţa secvenţei temporale, a bătut în retragere Lawrence.

— Eu sunt sigur, a replicat Sherman.

— Vrea cineva să-mi explice? am întrebat. De la început la sfârşit, aşa cum se petrec lucrurile în timpul real?

Cei trei au schimbat priviri şi, mă jur!, Martin şi Lawrence erau cei nesiguri, pe când Sherman era tare ca o stâncă.

— Ar fi mai bine să spună el, a acceptat Lawrence.

— Foarte bine, a zis Sherman. Cu treizeci de secunde înainte ca tu să treci prin Poartă, am fost la Poştă, unde mă chemase Big Computer. Am citit mesajul care mă aştepta, exact când tu ai trecut dincolo. În conformitate cu instrucţiunea din mesaj, am venit aici.

○ ○ ○

Nu ştiusem că exista un mesaj care-l aştepta pe Sherman. Nu ştiusem că vreun robot primise vreodată o capsulă temporală.

Motivul neştiinţei mele era perfect întemeiat. Mesajul nu era unul obişnuit. Pe exterior se specifica faptul că niciun om nu trebuia anunţat asupra identităţii destinatarului şi

nici asupra datei deschiderii mesajului. Aşa cum am spus, BC urmează instrucţiunile acestea literalmente. Practic, Consiliul Programatorilor îl instruise pe BC să urmeze direcţiunile referitoare la capsulele temporale, dar mă întreb ce ar fi făcut BC dacă instrucţiunile Consiliului ar fi fost contrariul.

Ei bine, „ar fi făcut“ nu-i altceva decât o formă rarefiată a verbului „a face“. Şi încă una foarte nepotrivită.

Mesajul l-a anunţat pe Sherman – printre altele, şi vom ajunge şi acolo – să se ducă la Operaţiunile Porţii şi să-i spună lui Lawrence că eu mă voi întâlni faţă în faţă cu Bill Smith şi că misiunea mea se va solda cu un eşec. Din nou cuvântul ăla.

Sherman s-a conformat sau a încercat s-o facă. A fost greu să le atragă atenţia, din două motive: echipa de operaţiuni continua să examineze epoca prin cuvele de scanare temporală şi situaţia se mai limpezise o idee, şi… ce s-o mai lungesc, el era totuşi un robot. Majoritatea oamenilor rămăseseră uluiţi de simpla lui prezenţă acolo. Era ca şi cum frigiderul meu ar fi intrat în Operaţiuni, dansând step şi cântând muzică tradiţională Suwannee, purtând un panou-reclamă care anunţa sfârşitul lumii.

A izbutit totuşi să le spună. Simultan, sau peste câteva secunde, în funcţie de cel căruia îi dai crezare, un operativ l-a descoperit pe Bill Smith într-un elicopter care revenea de la locul prăbuşirii lui 747, iar altcineva a găsit acelaşi elicopter pe platforma din exteriorul hangarului în care intrasem. Deducţie: Smith şi cu mine ne puteam întâlni în hangar.

Atunci au început să-l asculte pe Sherman. În numai câteva secunde s-a confirmat că primise într-adevăr o capsulă temporală şi, din momentul acela, acţiunile i-au crescut spectaculos. Recent şi eu simţisem acelaşi efect.

Oamenii au tendinţa de a asculta cu atenţie pe cineva care tocmai a primit un mesaj din viitor.

Desigur, acela a fost momentul în care Sherman a început să devină sibilic.

○ ○ ○

— Mesajul era destul de clar, a spus el. Sunt unele informaţii pe care vi le pot divulga, şi altele pe care trebuie să le păstrez secrete.

— Haide, haide, am zis. Nu minţi o mincinoa…

Doar până aici am ajuns şi am regretat că nu-mi ţinusem gura cu şapte silabe mai devreme. Mi-am reamintit suspiciunea că discuţiile noastre ar fi putut fi ascultate şi Consiliul ar fi putut face legătura cu recentul spectacol inspirat de capsula temporală pe care îl oferisem pentru a autoriza operaţiunea aceasta.

— Mai sunt câteva informaţii pe care le pot divulga, a zis Sherman. Prima este că mesajul meu l-a confirmat pe al tău, Louise. Operaţiunea aceasta este vitală pentru Proiectul Poarta.

S-a uitat la mine şi am regretat că n-aveam mai multă experienţă în a-i citi căutătura, însă nu poţi citi ceva ce nu există. Noii lui ochi erau falşi, desigur, dar arătau foarte natural. Gura era doar o schiţă. Transmitea expresivitate în acelaşi fel în care o poate face o caricatură. Nu se sinchisise să-şi pună un nas.

— A doua informaţie se referă la etapa următoare, deoarece noi toţi am căzut de acord că întoarcerea la Fereastra A a fost inutilă.

Revenisem aşadar la subiectul ferestrelor. Le mai aveam pe B, C şi D. Eu consideram că D era prea periculoasă, că B era improbabil să producă rezultate, iar C…

Spune-i despre copil. Ea nu-i decât o momâie.

Nimeni nu ştia, doar eu, însă n-aveam să mă-ntorc la Fereastra C. Am inspirat adânc şi m-am pregătit să fac ceva laş, şi anume să insist pentru o întoarcere la Fereastra B. Eram aproape sigură că Martin va vota de partea mea şi mă gândeam că l-aş putea convinge pe Lawrence. Singurul lucru în privinţa căruia eram perfect sigură era că nimeni nu va alege D. Fereastra D era locul paradoxului temporal, cu certitudine prea periculos pentru a fi vizitat.

— Al treilea lucru pe care vi-l pot spune acum, a urmat Sherman, este că următoarea expediţie trebuie să fie în seara de 13 decembrie la ora 23:00, timpul local. Aceea este fereastra la care v-aţi referit ca D. Iar Louise trebuie să conducă operaţiunea.

9. FATA DIN UMBRĂ

Depoziţia lui Bill Smith

Nu departe de sala de conferinţe se afla un bufet expres, numai cu mese, fără scaune. Am intrat acolo pentru că nu credeam că vom avea timp pentru altceva. Văzusem astfel de localuri în toate aeroporturile, de la Los Angeles la Orly, şi mă întrebasem mereu de ce ar fi dorit oamenii să stea în picioare ca să mănânce hotdogii reîncălziţi. Cred că răspunsul era evident: se grăbeau, la fel ca noi.

Am căpătat ceva despre care se pretindea că ar fi friptură la grătar, după care am petrecut o grămadă de timp pentru a deschide şi stoarce pliculeţele cu muştar, ketchup şi un sos alb de neidentificat, care să omoare gustul de adeziv al cărnii. Tom a căpătat un chili dog pe care a trebuit să-l mănânce cu o furculiţă din plastic.

— Ai mai auzit povestea asta? l-am întrebat.

— O parte din ea. Mă gândisem că asta va zice.

— Ce părere ai?

Tom nu s-a grăbit cu răspunsul. Eram interesat, pentru că specialitatea lui era controlul de la sol şi ştia multe despre electronică în general – un domeniu în care voi recunoaşte că nu-s expert. El absolvise informatica la MIT, Pe când eu făceam parte din ultima generaţie care văzuse 0 riglă de calcul. În meseria mea trebuie să ştii câte ceva despre computere şi eu ştiam, dar nu ajunsesem niciodată să le iubesc.

— S-ar fi putut întâmpla, a răspuns în cele din urmă.

— Dar crezi că s-a-ntâmplat?

— L-am crezut pe el, dacă asta mă-ntrebi. S-ar putea chiar să obţinem confirmarea de la computer. Asta va dura însă.

Am rumegat informaţia.

— Bun. Presupunând c-ar fi spus adevărul, cui crezi că-i vom lua capul?

— Ce-i asta, îmi ceri să ghicesc?

— De ce nu?

— Ce dracu', nu ştiu dacă putem lua capul cuiva, indiferent cine ar fi. Este prea devreme, înţelegi? Poate că există ceva ce putem descoperi, care va…

— Neoficial, Tom.

A încuviinţat din cap.

— Exact. Este perfect posibil să nu putem găsi pe nimeni pe care să dăm vina.

— Ascultă, Tom. Dacă o tornadă ar izbucni din senin şi ar face praf un avion, aş fi de acord că n-a fost vina nimănui. Dacă un meteor ar cădea pe un avion, probabil că n-am fi putut face nimic. Dacă…

— Scuteşte-mă de discurs, m-a oprit el. L-am mai auzit. Şi dacă se dovedeşte că noi suntem vinovaţii? Tu, eu şi Comisia?

— Eu am mai fost şi voi mai fi.

N-am continuat, pentru că el ştia despre ce vorbeam.

Uneori nu putem afla cu exactitate cauza unui accident, dar n-o să ştim niciodată dacă motivul nu-i pur şi simplu faptul că n-am căutat destul de atent. Pe de altă parte, alteori găsim cauza, o consemnăm în raport, le spunem celor care ar trebui să acţioneze pentru a nu se mai repeta, iar ei nu acţionează. Îi batem la cap pentru a face ceva în privinţa aceea, dar n-o să ştim niciodată dacă am fost suficient de insistenţi. Chiar am dat cu pumnul în masă şi a meritat să ne riscăm slujba pentru… şi aşa mai departe. Până acum nu existase niciun caz clar de accident

aviatic din cauza neglijenţei mele, cu atât mai puţin a lipsei unei acţiuni obligatorii. Existau în acelaşi timp unele accidente care mă făceau să mă întreb dacă n-ar fi fost bine să fiu mai insistent…

— Eli a zis c-a mai văzut aşa ceva, a continuat Tom.

— A menţionat în raport?

Cum să zic, Eli îmi era prieten, totuşi există limite.

— Zice că da. A mai văzut o singură dată aşa ceva, dar a auzit că s-ar mai fi întâmplat de două-trei ori. Este o chestie atât de măruntă, încât nimeni n-a ajuns să facă ceva. Înţelegi, problema computerelor vechi cântăreşte de obicei mai mult decât hiba asta specifică. În Washington există un dosar despre ea.

— Tu l-ai citit?

— Da. Ba chiar am încercat să găsesc o soluţie, însă nu ştiu dacă ar fi funcţionat. Doar dacă s-ar monta aparatură nouă.

— Ce-nseamnă asta?

— E o chestie de unu la un milion. Se poate întâmpla când două avioane se găsesc în aceeaşi secţiune a cerului şi la aceeaşi distanţă de antena radar. Staţia de la sol interoghează transponderele de la bord, ele răspund şi semnalele ajung la sol în acelaşi timp. Trebuie să fie foarte apropiate: de ordinul miimilor de secundă. Uneori, în asemenea cazuri, computerul nu poate face faţă, confundă semnalele Şi le etichetează greşit pe display. Gunoi bagi, gunoi scoţi.

Ştiam la ce se referea, dar nu eram sigur că avea dreptate. Contrar poate celor ce aţi auzit, computerele nu sunt inteligente. Ele sunt, pur şi simplu, rapide. Pot fi programate să se comporte inteligent, însă programatorul este de fapt cel inteligent, nu computerul. Dacă-i lăsaţi unui computer timp suficient de mult să lucreze la o problemă, de obicei o va rezolva. Şi fiindcă timp suficient

de mult înseamnă pentru un computer cam o milionime de secundă, ele creează iluzia că ar fi inteligente.

— Bine, am spus. Prin urmare, informaţia căpătată de computer a fost gunoi sau, cel puţin, a indus în eroare. Un computer de la controlul traficului aerian n-ar trebui să accepte informaţii care sunt gunoaie evidente.

— Dar cât de evidente erau? Şi nu uita că tocmai fusese reiniţializat. Poate că nu avea date pe baza cărora să lucreze. Poate că pornise de la zero şi că părea perfect rezonabil ca două avioane să-şi fi schimbat poziţiile.

— Ar fi trebuit să fi fost evident.

— Ei bine, a oftat el, ar fi fost evident pentru computerele noi, care, în primul rând, nu s-ar fi defectat.

L-am privit pentru o vreme şi tot pentru o vreme el a continuat să-şi mestece hotdogul, care părea mai consistent decât ar avea dreptul vreun hotdog să fie.

— Computerele noi ar fi putut face faţă situaţiei?

— Bineînţeles că da, ce naiba! O fac zilnic. Cele pe care le-am impus până acum. Ce dracu', acum şapte-opt ani existau computere care n-ar fi intrat în mizeria în care a intrat ăsta.

— Ar fi trebuit să fi insistat mai tare.

— Cât de tare poţi să insişti?

Se referea la o şedinţă petrecută cu şase luni în urmă. Din cauza unei supraîncărcări a computerului, în zona Boston apăruse o situaţie care ne fusese adusă atenţiei. În cazul respectiv avioanele nu loviseră solul, ci parcă piloţii se întrecuseră pentru a vedea care era mai curajos, până ce unul dintre ei redresase la timp. Aşa că, o dată în plus, am readus chestiunea înlocuirii computerelor.

Majoritatea computerelor AFA fuseseră achiziţionate şi instalate în 1968. Cineva avusese o idee care pe atunci păruse bună, şi anume de a cumpăra hardware-ul, nu de a-l închiria.

Astfel că guvernul SUA a deţinut în scurt timp computere în valoare de multe milioane de dolari, pe care le-a operat şi întreţinut personal.

Au trecut anii…

Dacă aveţi habar despre computere, atunci ştiţi că unul construit acum zece ani poate să provină la fel de bine din epoca de piatră. Nu contează c-a fost întreţinut perfect şi că funcţionează minunat pentru scopul în care a fost proiectat: nu mai are absolut nicio valoare.

Dacă îl puteţi vinde la fiare vechi, înseamnă că aţi avut noroc, pentru că altfel cine şi-ar dori să cumpere un computer *mainframe* mare, care nu poate executa nici jumătate din operaţiunile ce pot fi făcute mai bine în prezent de unul de o sută de ori mai mic? Computerele AFA erau acum elefanţi albi. Funcţionau… dar se apropiau de limitele încărcărilor pentru care fuseseră concepute şi de aceea aveau timpi uriaşi de indisponibilitate. Începusem procesul înlocuirii lor, însă costa şi bugetele erau reduse. Avea să dureze o vreme.

Şi ce dracu'? În domeniul ăsta, până ce le-ai scos husele antistatice şi le-ai băgat în priză, cineva a ieşit pe piaţă cu ceva de două ori mai bun şi la jumătate de preţ. Ne trezim mereu privind spre ce va fi disponibil la anul şi întrebându-ne dacă n-ar fi logic să mai aşteptăm niţel.

Eu mă opusesem programului lent de înlocuire. Doream ca toate computerele să fie schimbate într-un an, şi la naiba cu modelele de la anul! În acelaşi timp, însă, nu era tocmai un motiv pentru care să-ţi pierzi slujba.

Dacă vei căuta destul de atent, vei găsi persoana responsabilă.

Când ne-am întors, era pregătită de rulare banda RVC-ului din 747.

Ne-am strâns iarăşi toţi – eram mai mulţi acum; nu ştiu cum se întâmplă, dar o investigaţie atrage oamenii la fel cum un câine atrage puricii – şi s-a pornit banda.

Un şuierat păcătos apărea şi dispărea întruna, totuşi am izbutit să auzim majoritatea dialogurilor.

În carlinga aceasta erau patru indivizi. Erau relaxaţi, flecăreau între ei, glumeau.

Gil Crain, pilotul, era glasul pe care-l recunoşteam cel mai uşor. Îl cunoscusem şi în plus avea un accent sudist pronunţat. Un accent autentic, apropo. Jumătate dintre piloţii zborurilor de pasageri folosesc pe undele radio un accent tărăgănat ca în Virginia de Vest, prefăcându-se că sunt Chuck Yeager, eroul piloţilor americani din anii 1950. Restul folosesc un stil legănat şi plictisit pe care începusem să-l numesc „pilotul de jet vietnamez“; uneori parcă ai asculta nişte camionagii interstatali pe unde scurte. Însă Gil Crain se născuse şi crescuse pe sol Confederat. În scurt timp avea să fie îngropat în solul acela. În general vorbea despre copiii lui şi nu era uşor de ascultat, ţinând seama de ce urma să i se întâmple. Mi-am reamintit banda din carlinga PSA-ului de la San Diego. Discutau despre asigurările pe viaţă, neştiind cât de mult vor avea nevoie de ele în câteva minute.

Cel care chicotea era Lloyd Whitmore, inginerul de bord. John Sianis, copilotul, avea un accent uşor străin – mi se părea de undeva din Orientul Mijlociu – şi un fel de a pronunţa cuvintele foarte precis şi distinct.

Ultimul de acolo era Wayne DeLisle. Era etichetat ca observator, dar ar fi fost mai corect să-l numim „blatist“. Era un pilot al Pan Am, care făcea autostopul într-un fotoliu din carlingă. Ar fi trebuit ca a doua zi să piloteze un avion din San Francisco spre Hong Kong. Nu stătuse prea aproape de microfon şi vocea nu-i era foarte clară, însă era

atât de guraliv, încât în scurt timp n-am avut greutăţi în a-l deosebi de ceilalţi.

Necazurile au început cam la fel. Căpitanul Crain a încercat să protesteze faţă de instrucţiunea primită de la Janz, deoarece i se părea lipsită de logică, dar ştiam că n-ar fi ezitat mult. Trebuia să presupună că un controlor de la sol care-şi privea displayul radar ştia mai multe decât el, Crain, care zbura printr-un strat de nori, fără să vadă altceva decât ceaţa de dincolo de parbriz.

Carlinga a devenit brusc tăcută şi preocupată.

Crain a zis:

— Mă-ntreb ce are de gând?

A început să spună altceva şi s-a oprit. Brusc s-a auzit zgomotul asurzitor al coliziunii avioanelor. Se părea că cei din carlingă nici măcar nu apucaseră să întrezărească celălalt avion sau, cel puţin, n-au menţionat că l-ar fi văzut.

Cineva a strigat ceva, apoi au început să se ocupe de pilotarea avionului avariat.

I-am ascultat cu atenţie când s-au apucat de treabă. Totul era după litera manualului. Crain testa să vadă ce-i mai rămăsese funcţional şi raporta tot ce făcea, şi treptat începuse să sune optimist. Aparatul cobora, totuşi el lupta să-i ridice botul şi aprecia că-i rămăsese încă destul control pentru a-l îndrepta. I-am dat dreptate, din ceea ce spunea, dar în acelaşi timp ştiam ceva ce el n-avea habar, şi anume că direcţia nu mai răspundea deloc la comenzi şi că jos îl aştepta un munte pe care nu-l putea ocoli. L-am auzit după aceea pe DeLisle zicând ceva.

— Daţi înapoi un minut, am cerut. Ce a spus?

— Parcă ar fi fost „văd de pasageri“, a sugerat cineva.

Banda a pornit din nou şi l-am auzit pe Gil vorbind despre funcţionarea direcţiei. M-am aplecat înainte pentru a auzi următoarele cuvinte, care aveau să fie ale lui DeLisle, când un glas a rostit chiar lângă urechea mea:

— Doriţi o cafea, domnule Smith?

Iar ratasem cuvintele. M-am răsucit, furios, gata să răcnesc s-o dea afară pe tâmpita asta… şi m-am trezit în faţa stewardesei/vedetă de cinema din hangar. Avea un zâmbet frumos, pur şi nevinovat ca al unei sfinte. Mi s-a părut uşor bizar după ce fugise ca un hoţ ultima dată când o văzusem, cu doar câteva ore în urmă.

— Ce cauţi…

— A zis „mă duc să văd de pasageri“, mi-a vorbit Jerry în cealaltă ureche. De ce l-ar fi… Bill? M-asculţi?

O parte din mine îl ascultase, însă restul se pierduse în femeie. Eram sfâşiat în două. M-am uitat la Jerry, apoi spre stewardesa care deja se îndepărta cu tava de cafele.

— De ce crezi c-ar fi zis asta? a repetat Jerry. Situaţia trebuie să fi fost destul de dură acolo.

— În mod normal trebuia să-i fie frică să-şi desfacă centura, a zis altcineva.

Atenţia mi-a revenit la problemă.

— Nu cred că are rost să ne-ntrebăm de ce a plecat, am spus. Nu avea nicio sarcină în carlingă, aşa că nu-l putem învinui pentru asta. Era balast, dar poate că s-a gândit că le-ar putea ajuta pe însoţitoarele de bord cu liniştirea pasagerilor.

— Mă miră doar că s-a gândit aşa curând la asta, a spus Craig.

— Pe mine nu mă miră, a zis Carole. Gândiţi-vă puţin. El este pilot, se află în carlingă şi se simte inutil. Toată instruirea pe care a primit-o îi cere să acţioneze cumva, dar asta-i treaba căpitanului. A fost totuşi instruit să salveze pasagerii, aşa încât iese din carlingă, unde nu poate fi de folos, şi merge în compartimentul pasagerilor, unde poate fi de folos.

Am încuviinţat spre ea. Părea raţional. Şi Tom a crezut la fel.

— În felul acesta s-ar explica, a spus el. Dar din punctul de vedere al operaţiunilor, nu făcea parte din echipaj şi ar fi trebuit să acţioneze aşa cum îi cerea echipajul, nu să plece din proprie iniţiativă. Ar fi trebuit să fi aşteptat ordinele lui Crain.

— Crain era destul de ocupat pentru a fi deranjat cu sugestii.

Problema a mai fost dezbătută o vreme, până când i-am oprit.

— Derulează mai departe.

Înregistrarea aceasta a durat mai mult decât cealaltă. Dintr-un punct de vedere a fost mai neplăcută. Îţi puteai da seama că Gil credea că adevărat că se salvase. Anunţa citirile de pe altimetru, care arătau într-adevăr mai bine. Unghiul lui de atac se îmbunătăţea. I-a cerut copilotului să apeleze turnul de control şi să se intereseze de locuri în care ar fi putut ateriza forţat, întrebându-se dacă ar fi fost în stare să ajungă pe terenurile joase ale Golfului sau ale râului Sacramento, sau altundeva, au discutat despre ogoare şi drumuri de ţară… când brusc a început să urle sirena de apropiere de sol. Apoi a apărut muntele.

Ar fi fost greu de evitat, chiar dacă direcţia ar fi fost funcţională. A încercat tot ce avea la dispoziţie, toate suprafeţele de comandă, eleroane, flapsuri, profundoare, străduindu-se să vireze cât de puţin pe lângă matahală.

Discuţiile din carlingă au devenit mai rapide, totuşi au rămas disciplinate, în timp ce Crain şi echipajul lui lucrau pentru o soluţie.

A decis să ridice botul, să coboare flapsurile, să reducă motoarele şi să încerce să aterizeze forţat pe versantul acela, cu speranţa că nu va derapa prea departe. De acum sfârşise cu opţiunile fericite şi părea să gândească în termenii minimizării violenţei.

După care am auzit un sunet cu totul surprinzător. Cineva urla în carlingă. Am fost absolut sigur că era un bărbat şi părea de-a dreptul în pragul isteriei.

Cuvintele se rostogoleau aproape prea repede ca să poată fi înţelese. M-am trezit pe marginea scaunului, cu ochii mijiţi, aproape închişi, în efortul de a auzi ce spunea vocea. Identificasem deja vocea ca aparţinându-i lui DeLisle. Revenise în carlingă.

Dar de ce? Şi ce spunea? În clipa aceea banda s-a oprit brusc şi ceva greu m-a izbit din lateral. Am tresărit surprins, am deschis ochii şi mi-am privit poala. Acolo stătea un pahar de unică folosinţă, răsturnat. Un lichid cafeniu şi cald îmi îmbiba pantalonii.

— Îmi pare atât de rău… oh, Doamne… staţi… daţi-mi voie să v-ajut! Ce proastă sunt… nu-i de mirare că nu m-au vrut ca stewardesă.

A continuat aşa o vreme, ghemuindu-se lângă mine şi tamponându-mi pantalonii cu o batistă minusculă.

Pentru o vreme am rămas amuţit. Fusesem smuls din concentrarea totală asupra bărbaţilor acelora morţi din carlingă, pentru ca apoi totul să-mi cadă, literalmente, în poală. Ea stătea la câţiva centimetri de mine, privea în sus către chipul meu cu o expresie ciudată şi-mi atingea coapsele cu o batistă deja udă. N-am putut face absolut nimic, doar să mă holbez la ea.

— E-n regulă, am spus până la urmă. Se mai întâmplă şi accidente.

— Dar întotdeauna numai mie, s-a tânguit ea.

○ ○ ○

Fusese cu adevărat un accident serios.

Ea se împiedicase în prelungitorul de pe podea, şi de aceea se oprise şi magnetofonul ce reda înregistrarea din

carlingă. Tava cu pahare de cafea zburase într-o parte, iar ea, ţinând un pahar în mână, zburase în direcţia opusă. Sfârşise pe podea lângă mine, iar tava se răsturnă peste magnetofon.

Am mers acolo ca să evaluez stricăciunile.

— Va trebui să fac rost de alt aparat, a spus tehnicianul. Dobitoaca dracului! Scula asta costă cinci mii de dolari şi cafeaua n-o să…

— Ce-i cu banda?

Mă fulgerase un gând care-mi îngheţase sângele în vine. Odată ascultasem banda originală a RVC-ului înainte s-o fi trimis la laboratorul din Washington. Eram al naibii de norocos că asta nu era decât o copie. Nimeni din Comisie n-ar fi fost amuzat dacă o bandă ar fi supravieţuit unei prăbuşiri, pentru ca apoi să fie distrusă de cafeaua vărsată peste ea.

— Ar trebui să fie-n regulă. O s-o pun pe o rolă şi s-o usuc manual. Şi-a privit ceasul: lăsaţi-mă o jumătate de oră.

Am încuviinţat şi m-am întors s-o caut pe fată, dar dispăruse.

10. „BĂRBATUL CARE-A VENIT PREA DEVREME“

Depoziţia Louisei Baltimore

Am simţit pe propria-mi piele prin ce trebuie să fi trecut Consiliul. Le spusesem celor nouă genii jalnice că misiunea mea era vitală pentru succesul Proiectului Poarta şi ele înghiţiseră nada pe nemestecate.

Acum Sherman proceda la fel ca mine. Suspectam că autoritatea îi era tot atât de falsă pe cât fusese a mea, dar n-am cutezat s-o spun… s-ar fi putut totuşi să aibă dreptate. Şi eu simţeam aceeaşi spaimă superstiţioasă de a nu mă supune unui mesaj sosit din viitor.

În privinţa asta aveam un interes personal foarte sănătos – unii l-ar putea numi teamă – care mă îmboldea să mă-mpotrivesc propunerii. Lawrence şi Martin n-aveau nici măcar aşa ceva. Pentru ei era perfect dacă eu conduceam un raid de comando în hangarul acela fatidic în noaptea aceea fatidică, presupunând că tot trebuia s-o facă cineva. Ei puteau să stea în siguranţă în susul timpului şi să aibă marea plăcere de a mă critica atunci când reveneam cu alt eşec.

Aveam o premoniţie foarte neştiinţifică, foarte primitivă. Urma să eşuez din nou. Cred că Sherman o ştia.

○ ○ ○

S-a desfăşurat foarte rapid. Trebuiau puse la punct nişte detalii.

Lawrence a fost oripilat când a aflat cât de departe mă lăsase de obiectivul meu. Şi-a pus echipele să lucreze la soluţionarea problemei şi în scurt timp m-a putut asigura că mă putea aduce la douăzeci şi cinci de centimetri de destinaţia intenţionată. Nu l-am crezut, dar de ce să i-o fi spus? Din partea mea, detaliile practice erau mult mai puţin complicate. Avea să fie un raid de comando. Am ales să fiu însoţită de trei dintre cei mai buni agenţi operativi ai mei: Mandy Djakarta, Tony Louisville şi Minora Hanoi. De data asta n-avea să mai existe nicio deghizare. Urma să ne întoarcem sub forma unor hoţi în noapte. Obiectivul nostru era de a intra în hangarul acela, de a găsi paralizatorul şi de a ieşi fără să fim observaţi.

L-am pus pe Tony să se ocupe de echipamente şi planificare.

Cred că Tony fusese supus aceleiaşi descărcări de date ca mine. Sau cel puţin vizionase aceleaşi filme. Uniformele pe care ni le-a ales n-ar fi fost nelalocul lor într-o peliculă despre al Doilea Război Mondial. Eram îmbrăcaţi complet în negru, cu mănuşi şi tenişi negri, ba ne-a adus până şi funingine ca să ne mânjim feţele – cu excepţia lui Mandy, care n-avea nevoie de aşa ceva.

Aveam centuri pentru echipamente, însă nu purtam la ele decât instrumente de detecţie, despre care speram că ne vor ajuta să localizăm paralizatorul. În călătoria aceasta nu aveau să existe arme. Paralizarea cuiva n-ar fi făcut decât să ne amplifice problemele.

Martin Coventry se învârtea pe lângă noi, agitat ca mama unui actor copil-minune gata să intre pe platoul de filmare, pe când aşteptam înşiruiţi sincronizarea Porţii. Avea o sumedenie de recomandări de ultima clipă.

— Veţi fi acolo de la ora 23:00 până la miezul nopţii, a spus el. L-am văzut pe Smith sosind la 23:30 şi ieşind după

o oră. Aşadar, pentru o jumătate de oră veţi fi împreună cu el în hangar şi…

— O să umblăm în vârful picioarelor, i-a terminat fraza Minoru. Martin, am mai discutat astea. Vrei să vii şi tu, ca să ne ţii de mână?

— Nu strică niciodată să trecem prin toate.

— Am trecut, Martin, l-am asigurat. Este un hangar mare. Există un milion de locuri în care ne putem ascunde şi nu va nici iluminat foarte bine.

— Pe mine mă îngrijorează mai mult partea voastră, a spus Tony. Dacă va fi s-o ştergem de acolo în timp ce Smith este tot înăuntru, ar fi bine s-aduceţi Poarta aia cât mai încetişor.

— Nu-mi place deloc, s-a strâmbat Mandy. De ce n-aducem Poarta în exteriorul hangarului şi intrăm pe uşă?

Martin a părut îndurerat.

— Pentru că uşa a fost păzită în noaptea aceea.

— Asta nu-mi place, s-a încruntat Tony.

— N-avem alternativă. Trebuie să aveţi încredere în noi. Lawrence şi cu mine vom utiliza toţi supresorii. Poarta se va materializa acolo unde am planificat şi o va race fără cel mai mic zgomot.

○ ○ ○

Poate că aşa intenţionaseră, dar Poarta n-a sosit deloc silenţios.

Când am păşit prin ea, am putut auzi ecourile reverberând prin hangarul pustiu. Nu m-am îngrijorat, deoarece ştiam că eram singuri şi zgomotul nu era îndeajuns de puternic ca să fie auzit din exterior. Îmi amintesc totuşi că am gândit că ar fi fost bine ca Lawrence să facă o treabă mai bună la întoarcere.

— La fix! a şoptit Mandy, arătând podeaua din beton.

Avea dreptate. Scurta mea excursie prin clădire cu câteva ore în urmă – sau cu vreo treizeci şi nouă de ore în urmă, în funcţie de felul în care priviţi lucrurile – fusese utilă în selectarea unui punct de sosire şi plecare pentru Poartă. Alesesem colţul din nord-vest al hangarului, înapoia resturilor din secţiunea cozii lui 747 şi a câtorva alte bucăţi mari din fuzelajul Boeingului. Locul era întunecos şi am fost nevoiţi să ne scoatem mini-lanternele pentru câteva priviri iuţi în jur, altfel ne-am fi putut împiedica de cine ştie ce.

După ce mi-am stabilit reperele de orientare, am semnalat în tăcere membrilor echipei să se răspândească şi să înceapă căutarea. Mi-am scos apoi detectorul şi am pornit spre zona unde se aflase paralizatorul ultima dată când fusesem în hangar.

Toţi sacii cu fragmente mici fuseseră mutaţi. Era firesc. Avuseseră la dispoziţie aproape două zile ca să le sorteze şi progresaseră vizibil. Aşa că am început să caut, furişându-mă silenţios ca o pisică printre mormanele coşmareşti de rămăşiţe.

După cincisprezece minute continuam să mă furişez şi indicatorul nu se clintise nici măcar jumătate de milimetru.

Am fluierat încetişor şi în scurt timp camarazii mi s-au materializat din beznă şi ne-am strâns capetele laolaltă.

— Nu recepţionez nimic, am spus.

— Nici eu, a zis Tony.

— Nimic.

Minoru s-a mulţumit să strângă din umeri şi a clătinat din cap.

— Aveţi vreo idee?

— Detectoarele noastre localizează sursa energetică. Poate că s-a descărcat.

— Sau l-a scos cineva din hangar.

— Improbabil. (Mi-am dat seama că-mi rodeam o unghie.) Smith va fi aici în cincisprezece minute. Să zicem că mai dispunem de zece minute, ca să ne lăsăm o marjă de siguranţă. Stingeţi-vă lanternele şi uitaţi-vă peste tot unde puteţi, fără să vă faceţi griji în privinţa zgomotului. Dacă nu-l găsim, ne ascundem sub coada Boeingului şi aşteptăm Poarta.

— A fost degeaba, nu-i aşa? a spus Mandy.

— Nu mai fi atât de pesimistă!

— Toţi călătorii în timp sunt pesimişti.

○ ○ ○

Aceea a fost contribuţia lui Minoru la conversaţie. Eu nu ştiu dacă m-am născut pesimistă sau dacă pesimismul mi-a intrat ulterior în fire. Ştiu doar că am avut suficiente motive ca să îmbrăţişez filosofia respectivă. Iată un exemplu concret.

Răscolisem de trei-patru minute prin sfărâmături când l-am auzit pe Tony scoţând uguitul slab asupra căruia convenisem în anticamera de plecare. Furasem semnalul de la nişte Cherokee dintr-un film din anii 1930 şi ar fi trebuit să semnifice: „L-am găsit!“

Aşa şi era. Ne-am repezit spre el. Inima îmi bubuia. Aveam realmente să scăpăm din toată nebunia asta. Apoi l-am văzut pe Tony semnalându-i lui Mandy să se oprească. Ea s-a conformat, derapând silenţios, şi s-a ghemuit la douăzeci de metri depărtare. Am procedat la fel şi m-am uitat cum Tony i-a făcut semn să se apropie. Minoru a apărut fără zgomot înapoia mea şi am înaintat tiptil pe ultimii treizeci de metri.

Iluminatul era foarte slab. A durat o vreme până să distingem ceva. Primul lucru pe care l-am identificat a fost paralizatorul, care se găsea la trei metri de un şir de mese

pliante, acoperite cu maldăre de fragmente. La un metru de paralizator, chiar în faţa meselor, se zărea o formă lunguiaţă, situată în penumbră. Treptat, ochii mi-au confirmat prima reacţie instinctivă. Era un corp omenesc.

— Cine-i? a şoptit Mandy.

— Tu cine crezi? am întrebat cu amărăciune.

Ne-am apropiat. Am setat raza lanternei pe intensitate minimă. Era Bill Smith.

— Răsuflă?

— Nu sunt sigură.

— Da, răsuflă. A fost doar ameţit.

— Atunci probabil că ne poate auzi.

Mandy şi Tony au dat să se tragă îndărăt.

— Rahat! am strigat. Am continuat apoi pe ton mai scăzut: Dacă ne poate auzi, atunci am belit-o deja.

— Nu-i nevoie să-nrăutăţim lucrurile şi mai mult, a sugerat Mandy.

Am bănuit că avea dreptate. Ne-am retras toţi şi ne-am apropiat capetele, ghemuindu-ne.

— Avea ochii deschişi sau închişi? am întrebat.

— Deschişi, a zis Tony. Sunt sigur că m-a văzut.

— Ce credeţi că s-a-ntâmplat?

Am privit cu toţii scena de natură moartă a dezastrului şi în scurt timp scenariul a devenit clar.

Smith zăcea pe spate, cu un picior uşor îndoit şi prins sub celălalt; probabil că avea să-i amorţească în poziţia aceea şi să-l doară ca naiba când avea să se poată mişca din nou. Paralizatorul era la un metru de mâna lui stângă, întinsă. La câţiva centimetri de mâna dreaptă se afla un briceag elveţian, cu lama lungă deschisă.

Minoru a sintetizat cele întâmplate.

— Smith a venit aici înainte de sosirea noastră. A găsit paralizatorul. Pe scanările temporale, am văzut o lumină roşie dinspre el. Scurgere energetică. Probabil că şi el a

văzut-o. A scos briceagul, a început să zgândărească prin interior şi a scurtcircuitat ceva.

— Fusese deja destul de avariat pentru ca raza paralizantă să nu mai fie focalizată.

— A avut mare noroc că era setat pe ameţire. Altfel ne-am fi putut uita la un mort.

— Nu mai vreau să aud despre ce „am fi putut“, am rostit. Smith ar fi trebuit să vină aici la timpul cuvenit, adică la 23:30. Ce dracu' caută în hangar? De ce-a intrat aici înainte de sosirea noastră?

— Asta o să lămurim când ne vom întoarce.

— Şi-acum ce facem? Ar trebui să luăm paralizatorul?

Am căzut pe gânduri. Ştiam că răul fusese deja comis dar ne întorsesem pentru a recupera paralizatorul, aşa că l-am ridicat. I-am deschis carcasa şi am confirmat că sursa se descărcase şi de aceea nu-l putusem detecta.

— O să-l luăm. Mi-am privit ceasul: rahat! Am stat aici cincisprezece minute numai ca să pălăvrăgim. Poarta trebuie s-apară în douăzeci de minute. S-o ştergem.

— Smith transpiră cam mult.

Am trecut raza lanternei peste el. Tony avea dreptate. În scurt timp domnul Smith avea să zacă într-o băltoacă. Am încercat să-mi imaginez cum percepuse el episodul acesta. Nu putuse zări decât imagini fugare ale noastre, totuşi ar fi fost îndeajuns ca să-l sperie serios. Auzise nişte schimburi de cuvinte. Nu ştiam cu exactitate cât prinsese din replicile noastre.

Oricum ai fi privit însă situaţia, trebuie să fi arătat al naibii de ameninţători.

Şi ce-aş fi putut face în privinţa asta? Nimic. Am făcut semn echipei să se retragă spre colţul nord-vestic al hangarului.

Am pornit după ei şi am mers vreo douăzeci de metri.

Apoi m-am pomenit stând pe loc. Nu-mi amintesc să mă fi oprit. Era ca şi cum aerul ar fi devenit atât de dens, încât nu mai puteam înainta. Doream să continui, dar nu puteam. M-am întors şi m-am grăbit către Smith.

Nu se clintise. Am îngenuncheat lângă el şi m-am aplecat, până am fost sigură că mă putea zări. Îmi amintisem că eram mânjită cu funingine pe faţă; în niciun caz nu m-ar fi putut recunoaşte după scurta noastră întâlnire de acum aproape două zile.

— Smith, am rostit. Nu mă cunoşti. Nu-ţi pot spune cine sunt. Dar n-o să păţeşti nimic. Eşti doar ameţit. Ţi-ai băgat nasu-n ceva în care…

Stop, Louise, mi-am zis. Spui prea multe. Totuşi cât de mult însemna suficient şi la urma urmelor de ce oare vorbeam cu el? De acum transpiram la fel de mult ca bărbatul.

— Voiam… Smith, periclitezi un proiect mai mare decât îţi poţi imagina. Dă totul uitării.

Hristoase! Cum putea să uite? Eu aş fi putut uita? Sau voi?

— Dacă te mai amesteci, va urma un paradox.

Brusc m-am simţit cuprinsă de un fior. Ştiam ce gândea el.

— Ah, nu! Nu noi am provocat accidentul. Crezi că noi am provocat coliziunea avioanelor, dar nu-i aşa, îţi jur, erau oricum…

Rahat! Deja spusesem prea multe. Mi s-a părut că un colţ al gurii i-a zvâcnit, însă poate să fi fost doar imaginaţia mea. Nu vedeam decât ridicarea şi coborârea lentă a pieptului lui şi pârâiaşele de sudoare.

Tot ce atingeam părea să se transforme în rahat. Credeţi-mă sau nu, până recent fusesem un agent operativ excelent.

M-am ridicat, m-am răsucit pe călcâie şi m-am grăbit la echipa mea.

La momentul stabilit Poarta a apărut şi noi patru am trecut prin ea.

○ ○ ○

Au urmat incriminări. Am irosit în mod neprofitabil o mulţime de timp, zbierând la Lawrence şi Martin despre puterea fascinantă a predicţiilor lor. Ţin minte că am spus că m-aş fi putut descurca mai bine cu un glob de cristal şi zaţ de cafea. Pe bună dreptate mă puteam simţi îndreptăţită în privinţa asta; nu eu o dădusem acum în bară. Ni se spusese că Smith nu va apărea până la 23:30. N-am mai menţionat scurtul meu monolog în prezenţa lui Smith şi, de altfel, n-a făcut-o nimeni din echipa mea. Desigur, ei nu ştiau ce-i zisesem, dar le-ar fi fost imposibil să nu vadă că mă întorsesem şi că spusesem ceva.

Incriminările n-au adus nimic bun, decât dacă un sentiment nevrednic de izbăvire poate fi privit ca „bun“. Ştiam la fel de bine ca ei că citirile făcute înainte de plecarea noastră fuseseră invalidate de starea haotică a fluxului temporal. Toţi ar fi trebuit să înţelegem că de acum nu ne mai puteam baza pe cuvele temporale pentru informaţii ferme.

Iar în decursul scurtei mele absenţe se petrecuseră din nou schimbări.

Aparent, multe se limpeziseră în cuvele temporale, imediat după ce noi trecuserăm prin Poartă. Unele restricţii de cenzură dispăruseră şi operatorii au putut vedea momente care anterior fuseseră înceţoşate. Unul dintre primele pe care le-au văzut a fost intrarea lui Smith în hangar la ora 22:30. Au putut chiar să-l vadă cum găsise paralizatorul, cum îl ridicase şi, ca un idiot, începuse să

meşterească prin el. Totul se petrecuse cam cum descrisese Minoru. Şi, bineînţeles, până ce văzuseră asta, fusese prea târziu ca să ne mai recheme.

Martin clocotea de nervi, încercând să înţeleagă de ce se anula cenzura temporală. În tot cazul, eu nu puteam contribui cu nimic; nu fusesem niciodată o teoreticiană. Dacă aveam vreo opinie în privinţa asta, era, pur şi simplu, că Dumnezeu se distra pe seama noastră cu fel de fel de glumiţe.

Liber-arbitru, ce să-ţi zic!

Cealaltă schimbare importantă era Sherman. Gura lui era acum o creaţie mult mai realistă.

La celelalte trăsături faciale, adăugase un nas. Tot era improbabil să poată fi confundat cu un om, chiar şi în noaptea cea mai întunecoasă, dar cel puţin devenise un umanoid interesant.

M-am uitat întruna la gura lui. În cele din urmă, m-am convins că de fapt nu exista absolut nicio asemănare. Doar un zombi foarte speriat, obsedat, vlăguit emoţional şi circumspect ar fi putut găsi un surâs strâmb pe chipul din plastic.

○ ○ ○

Eram singura care măcar se gândea la Fereastra B. Deocamdată nu destăinuisem nimănui că exclusesem Fereastra C, de aceea îmi venea destul de greu să-mi argumentez poziţia. Toţi îl priveau pe Sherman, aşteptând indicaţii. El a rămas tăcut.

Am fost după aceea convocată din nou înaintea Consiliului, aşa încât decizia a fost amânată. Martin şi Lawrence au admis că salutau întârzierea, deoarece voiau să ruleze o serie de teste pe echipamentele lor temporale. Intenţionau să creeze un univers statistic care să aibă

unele aspecte comune cu universul „real“, indiferent ce ar fi însemnat acesta în prezent. Ştiau că de acum nu mai Puteau să privească în trecut şi să fie siguri că vedeau realitate sau probabilitate, dar sperau să fie în stare măcar să exprime totul în procentaje. M-am gândit că ar fi fost drăguţ, mai ales dacă intenţionau să mă trimită iarăşi în trecut. Deocamdată avusesem parte de o eroare de o jumătate de kilometru într-o dimensiune spaţială şi de o eroare de o oră în dimensiunea temporală. Martin îmi spusese cândva că operarea Porţii implica douăsprezece dimensiuni. Nu doream să ratez vreuna dintre celelalte zece.

○ ○ ○

Întrunirea Consiliului a urmat cam aceeaşi direcţie generală. Mi-am oferit demisia de două ori şi cred că a doua oară au fost pe punctul s-o accepte. Le-am spus o dată în plus că misiunea aceasta era vitală pentru succesul Proiectului Poarta, dar bănuiesc că argumentul începuse să se rarefieze.

N-am putut urmări mare parte din discuţii. În general, erau de natură tehnică şi mă depăşeau cu mult. Restul a părut înglodat în politica internă a Consiliului. Existau cel puţin trei facţiuni – o împărţire destul de bună pentru un grup de mărimea aceea –, cu una oscilând între celelalte două. Până la urmă am primit autorizarea pentru altă călătorie.

Martin îşi învinsese neplăcerea faţă de Sala Consiliului şi m-a însoţit la a doua întrunire. A spus Consiliului că pentru minimum alte zece ore nu se putea face absolut nimic. Am rostit în gând o rugăciune către toate divinităţile care pot exista. Nu mă odihnisem de aproape două zile.

Şi trebuia să discut cu Sherman.

11. IATĂ OMUL

— Spune-mi Iisus, a zis Sherman.

Am aruncat cu ţigara în el, pur şi simplu fiindcă nu aveam niciun obiect mai greu la îndemână.

Chiştocul nu l-a atins. În colţul camerei mele există un minilaser, echipat cu un miniradar şi un minicreier electronic; a urmărit chiştocul şi l-a transformat în plasmă înainte să fi parcurs jumătate de metru. Ştiu, ştiu că veţi zice, Doamne, cu ce prostii se ocupă ştiinţa modernă!, dar este de departe mai grozav decât orice scrumieră.

— Ba o să-ţi spun c-o să chem ambulanţa.

— Louise, există unele informaţii pe care, realmente, nu ţi le pot divulga.

— Şi atunci care sunt alea pe care mi le poţi divulga?

A părut să cadă pe gânduri.

— Mesajul tău spunea cu adevărat că nu poţi divulga nimănui conţinutul lui? i-am oferit un ajutor.

— Da. Cu unele excepţii.

— De pildă?

— De pildă, tu. Am voie să-ţi divulg unele informaţii. În anumite momente.

— Ca să mă manipulezi.

— Da.

L-am privit sec şi mi-a răspuns în acelaşi fel. Trebuie s-o recunosc, nu părea defel îngâmfat.

— Atât de multe niveluri…, am rostit.

— Da.

— Vreau să spun că tu însuţi recunoşti faţă de mine că-mi poţi divulga unele informaţii în anumite momente, în scopul manipulării… păi, asta în sine este o manipulare.

— Da.

— Mă face să mă simt foarte… responsabilă! Ştiu că mă manipulezi şi trebuie să presupun c-o faci din motive perfect întemeiate, aşa c-ar trebui să fac ceea ce vrei să fac… dar cum să ştiu eu despre ce-i vorba?

— Trebuie să te porţi, pur şi simplu, firesc. Fă ceea ce ai fi făcut în mod normal.

— Însă ceea ce tocmai mi-ai spus modifică ecuaţia. Acum, când ştiu că mă manipulezi – oricât de subtil ai proceda –, ştiinţa respectivă mă va-mpinge să acţionez altfel decât…

M-am oprit. El a continuat să mă privească inocent.

— Ca atare, va trebui să presupun că nivelurile astea de confuzie fac parte chiar din planul tău, indiferent care ar fi el…

Nici aşa nu ajungeam nicăieri.

— Du-te-n mă-ta, i-am spus.

— Minunat, a rostit el şi a bătut din palme. Eşti înapoi pe făgaş.

Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc.

— O să te topesc, o să fac din metalul ăla o cutie de conserve şi-o să-i dau un şut.

— Aşa, grozav, continuă, scoate totul din tine.

— Mă-ta a fost un automat de cafea şi tac-tu o pompă de vidanjare.

— Oho-ho, se pare că banda cu informaţii din secolul XX a făcut minuni. Ai la vârful degetelor cele mai mici detalii ale vieţii cotidiene.

I-am mai azvârlit fără mare chef câteva insulte în jargonul modern, dar au fost la fel de inutile.

Nu te poţi certa cu Sherman. Este frustrant până şi să încerci, iar frustrarea era ultimul lucru de care aveam nevoie.

Ca atare, am încercat să-mi şterg totul din minte şi s-o iau de la zero.

— Bun. Eşti Iisus. Îmi spui ce vrei să zici prin asta?

— Da. Iisus Hristos a fost o figură mitică prevalentă în secolul XX, Fiul Fiinţei Supreme, adulat de o sectă ale cărei fetişuri principale erau o cruce, o cupă sau potir, şi…

— Rahat, ştiu toate astea. Marea lor lozincă era: „El a murit pentru păcatele noastre“. L-am privit plină de speranţă: asta intenţionezi?

— Nu tocmai. Aveam în minte rolul lui Iisus de mântuitor al omenirii.

L-am fixat cu privirea. Nu uitaţi că, în etapa aceasta, faţa lui era o simplă caricatură, atât de inept desenată, încât Walt Disney trebuie să se fi zvârcolit în fluidul lui de crio-suspendare. Părţi ale corpului lui erau preluate direct din *Vrăjitorul din Oz.* N-aş zice că zăngănea când păşea, dar ajungea să-i arunci o privire ca să înţelegi imediat că descindea în linie directă dintr-un videojoc ieftin. Asta era entitatea care mi se prezenta ca mântuitor al omenirii.

— Spune-mi Necredincioasa, am rostit.

— Cu toate acestea este adevărat. Mesajul din capsula mea temporală era destul de lung. Descria evenimentele din ultimele zile în detalii amănunţite, apoi continua prin zugrăvirea următoarelor… şase zile. După ce l-am citit, am înţeles imediat ce trebuia să fac, şi când anume, pentru a mântui rasa umană. Reflectând asupra acţiunilor respective, m-a izbit paralela cu istoria biblică a lui Iisus. Poate că este hybris din partea mea, şi nu intenţionez să insist prea mult, totuşi, dacă îl distribui pe Big Computer în rolul lui Dumnezeu, n-ar fi deloc nerezonabil să mă vezi

pe mine – unicul robot care a primit vreodată un mesaj în capsulă temporală – ca pe fiul Său cel Unul-născut.

— Tu eşti cel care ar fi trebuit să mă psihanalizeze pe mine? am comentat. Tu te auzi ce spui? Nu eşti cu nimic mai unic decât un produs fabricat în masă. Eşti un mântuitor cu număr de serie.

— Big Computer, toate sunt Ţie cu putinţă. „Depărtează paharul acesta de la mine. Totuşi, facă-se nu voia mea, ci a Ta.“

De data asta am regretat că n-aveam o scrumieră; n-am aruncat însă cu ţigara în el, era doar pe jumătate fumată şi este un păcat să iroseşti tutun de calitate.

— Louise, a urmat Sherman, eu nu am cerut capsula temporală tot aşa cum nici tu nu ai cerut-o pe-a ta. Tu ai jucat cărţile pe care le-ai primit, iar eu trebuie să fac la fel.

Am fumat în tăcere pentru o vreme, străduindu-mă din răsputeri să citesc ceva în travestiul acela pe care-l folosea drept faţă. Şi mă jur, după un timp a început să pară aproape uman. Am început să simt părere de rău pentru el. Dacă măcar jumătate din cuvintele lui erau adevărate, atunci căpătase o povară mult mai grea decât mine.

— Poţi dovedi ceva din toate astea? am întrebat.

— Cu uşurinţă. Deşi nu garantez că le voi dovedi pe toate. Vei rămâne prea necredincioasă pentru ele. Îţi pot spune ce era în capsula ta temporală.

Şi a făcut-o, cuvânt cu cuvânt. L-am lăsat să spună totul, chiar şi partea despre copil, şi chestia că nu trebuie să mi-o trag cu el, decât dacă vreau.

— O să mi-o…

— Aceea este una dintre informaţiile pe care nu ţi le pot divulga.

— Dar o ştii.

— Da. O ştiu.

L-am mai privit, şi m-am mai gândit. Ar fi inutil să menţionez labirinturile de probabilităţi, minciuni şi amăgiri prin care mi-a navigat mintea în timp ce-l priveam, pentru că în cele din urmă am ajuns înapoi de unde plecasem.

— Big Computer ţi-ar fi putut spune ce era în capsula mea temporală.

— Crezi c-ar fi făcut-o? Când a primit instrucţiuni stricte din partea Consiliului să n-o facă?

— Ştiu c-o poate face, aşa că-i posibil s-o fi făcut.

— Minunat, a spus Sherman şi a părut cu adevărat încântat. Mintea ta suspicioasă te va sluji bine în zilele următoare, la fel cum a făcut-o în trecut.

— Ceea ce-nseamnă că nu-mi va face niciun bine, dar mă va ţine alertă.

— Exact.

S-a aplecat înainte şi m-a privit cu aproximarea rezonabilă a unei expresii oneste:

— Louise, eu nu-ţi cer să-ţi placă situaţia asta. Nu-mi place nici mie.

— Ţie? Sau lui Big Computer?

— Uneori este inutil să discutăm despre existenţa unor deosebiri. Eu am însă sentimente. Nu trebuie să-mi placă ceea ce trebuie să fac şi în acelaşi timp ştiu că este unicul meu curs. Ne aşteaptă vremuri rele. Ne îndreptăm către un dezastru inevitabil, imposibil de ocolit. În acelaşi timp, însă, există o cale de ieşire. Nu putem ajunge la ea până nu se va desfăşura întregul spectacol jalnic, dar până la urmă voi conduce omenirea pe pământul făgăduit.

— Omenire… Un termen frumos şi cuprinzător. Eu am lucrat toată viaţa ca să salvez omenirea. (Mi-am strivit ţigara.) Dar cum rămâne cu mine?

Nu eram chiar sigură că voiam să aud răspunsul la întrebarea aceea, totuşi trebuia s-o pun.

— Pe tine, Louise, te aşteaptă nişte momente foarte grele. Nu pot preciza mai multe. În cele din urmă va fi un sfârşit fericit.

— Pentru mine?

Nu puteam să cred. Ultimul lucru pe care-l anticipam era un sfârşit fericit.

— Mai fericit decât te-ai fi aşteptat vreodată. Este de ajuns?

Pentru o pesimistă neclintită, cu vechi state de serviciu, care nu ştia ce-nseamnă compromisul, cred că era de ajuns. Cel puţin m-am trezit simţindu-mă incomparabil mai bine, deşi n-am crezut nicio clipă că propriul meu sfârşit va fi mai bun decât dulce-amărui. Chestia bună la pesimişti este că dulce-amăreala reprezintă o îmbunătăţire.

— Bine, am spus. Dar ai încurcat referirile biblice. Ai zis că vei conduce omenirea pe pământul făgăduit. Nu Iisus a făcut asta.

Sherman a părut surprins ca un papă infailibil care priveşte un bilet perdant la cursa de cai. Asta mi-a încântat latura perversă; poate că varianta lui despre istoria viitorului nu conţinuse replica asta.

— Spune-mi Moise, a rostit el.

○ ○ ○

Aşadar, avea să urmeze Fereastra B. Decizia aceea a fost luată aşa cum sunt luate atât de multe în organizaţia noastră mai degrabă neprotocolară: prin consens.

În secolul XX a existat o naţiune care s-a autodefinit Republica Populară Chineză. Era o dictatură a proletariatului – o combinaţie care m-a şocat ca fiind mai rea decât oricare dintre componente –, iar deciziile se luau prin procese precum critica şi autocritica, analiza dialectică şi alţi termeni din aceeaşi categorie. Teoretic,

răspunsul obţinut exprima voinţa maselor. Practic, răspunsul Corect Politic se dovedea întotdeauna a fi cel al preşedintelui ţării, indiferent care ar fi fost el la momentul respectiv.

La începutul carierei mele în Proiectul Poarta, am observat că, neprotocolar sau nu, acţiunile se îndeplineau într-un fel sau altul. Asociind la observaţia aceea cunoştinţele despre Republica Populară Chineză în secolul XX care-mi fuseseră introduse în minte, am învăţat câte ceva despre cum să ajungi la un consens: tragi şuturi în fund până ce toţi decid să facă treaba aşa cum vrei tu să fie făcută.

Unele funduri au primit şuturi. N-a fost nevoie să spun nimănui că ştersesem definitiv de pe listă întoarcerea la Fereastra C. După ce s-au potolit însă apele, cursul evident pentru toată lumea a fost o expediţie la Fereastra B.

Recunosc că Sherman mi-a fost de ajutor când n-a obiectat faţă de B. Am văzut, de asemenea, că s-ar putea să apară o problemă dacă expediţia aceasta nu avea succes şi noi rămâneam cu o singură opţiune, dar, aşa cum spunem în Compania Călătoriilor în Timp, ziua de mâine poate avea şi singură grijă de sine.

○ ○ ○

Luni, 12 decembrie, aeroportul internaţional Oakland.

Mai fusesem în ziua aceasta, între orele 8 şi 9 dimineaţa, dar pentru mine se întâmplase cu aproape două zile în urmă. Trebuia să ţin minte că pentru Bill Smith nu trecuseră decât cinci ore. Probabil că avea să mă recunoască, dacă avea memoria feţelor. Presupuneam că aşa va fi, pentru că faţa şi corpul meu sunt destul de memorabile.

Poarta m-a lăsat într-un loc puţin folosit din clădirea terminalului. Purtasem discuţii încinse în privinţa respectivă, întrebându-mă dacă ei recalibraseră într-adevăr Poarta pe atât de precis pe cât susţinuseră.

Până la urmă, însă, l-am lăsat pe Lawrence să facă după cum voia, deoarece el era expertul. La un moment dat trebuie să te bazezi pe părerea experţilor. Nu mi se părea că acesta ar fi fost un punct atât de important, încât să impun un „consens“.

S-a dovedit că avusese dreptate. Am ajuns la cincisprezece centimetri de locul pe care-l ţintise, iar Poarta sosise silenţios, după cum garantase. Am privit iute în jur, ca să mă asigur că nu fusesem observat, şi am pornit pe coridor spre sala pe care Comisia Naţională de Siguranţă în Transporturi o căpătase pentru întrunirile private.

Am străbătut partea principală a terminalului, care era ticsit. În zilele următoare avea să fie şi mai rău. Ne găseam în mijlocul festivalului cunoscut sub denumirea Crăciun, care părea să dureze toată luna decembrie. Un copac înalt era împodobit cu lumini şi pe toate clădirile atârnau decoraţiuni. Crăciunul era o perioadă în care să cheltuieşti bani, să călătoreşti şi să te îmbeţi. Iniţial, celebrase naşterea lui Iisus Hristos, dar până în anii 1980 Iisus fusese în general uitat, fiind înlocuit de un totem nou în costum roşu şi cu barbă falsă.

Toţi din jurul meu arătau destul de înfriguraţi, în nota anotimpului. Cei mai înfriguraţi dintre toţi erau strânşi în jurul unui ghişeu care vindea poliţe de asigurare pentru accidente aviatice. Puţini erau călătorii din terminal care să nu se gândească la recenta coliziune din văzduh. Mulţi deciseseră să cumpere o poliţă de asigurare – care de fapt nu te asigura cu nimic, ci era un pariu pe care-l făceai cu o companie mare în privinţa supravieţuirii tale. Ca să câştigi

pariul, trebuia să mori. Poate că ar fi fost mai raţional pentru mine dacă m-aş fi aşteptat să am urmaşi.

N-a fost greu să ajung la întrunire. A trebuit să trec prin câteva uşi etichetate ACCES INTERZIS. DOAR PENTRU PERSONALUL AUTORIZAT, iar la un moment dat am avut de-a face cu un paznic care avea rolul de a opri reprezentanţii presei şi alţi nepoftiţi. Eram însă înarmată cu tot felul de legitimaţii, purtam uniforma corectă şi ştiam toate numele cuvenite pe care să le menţionez. Cercetasem investigaţia în mod amănunţit şi ştiam cine avea destulă greutate ca să poată încălca regulile. Aşa că doar am fulgerat un ecuson ID şi vreo optsprezece dinţi perfecţi către paznic, i-am spus că domnul Smith mă aştepta înăuntru şi am fost lăsată să intru.

La scurt timp după aceea, am ieşit.

Rochiţa mea frumoasă era îmbibată de cafea, dar eram încântată de mine însămi.

Stan şi Bran nu s-ar fi putut descurca mai bine. Fusese una dintre cele mai grozave scene de comedie bufă din toate timpurile. Tava zburase exact acolo unde ţintisem. Nimeni n-avea să mai asculte banda aia pentru o vreme.

Sentimentul de satisfacţie n-a durat însă mult timp.

Aceasta fusese călătoria cea mai nebunească dintre toate. Anterior, în ambele rânduri, sperasem să mă pot întoarce cu twonky şi să rezolv paradoxul temporal. De data aceasta nu încercasem decât o diversiune, şi probabil destul de inutilă. Pe banda aia existau chestii la care noi nu doream să se gândească domnul Smith. Ajunsesem la concluzia că, cu cât le va auzi mai târziu în timpul zilei, cu atât va fi mai puţin alert şi cu atât va fi mai puţin probabil să le atribuie vreo importanţă.

Suna al naibii de şubred, chiar şi pentru mine. Exista până şi bănuiala că purtarea mea scandaloasă i-ar fi atras atenţia asupra cuvintelor lui DeLisle, în loc să i-o distragă.

O dată în plus, unica mea consolare era că nu dispuneam de altceva. Nu mai rămăsese decât Fereastra C.

Iar în privinţa ei exista ceva ce nu-mi plăcea.

Simţisem foarte acut firele acelea acolo, în acea cameră: firele ţinute de păpuşarul temporal, Domnul Predestinare, Doctorul Destin, Karma, Vrăjitoarea Albă sau oricum vreţi să-i spuneţi. Oricine sau orice ar fi fost, aveam senzaţia că eram smucită de colo-colo.

Fusese momentul acela aparte…

Ghemuită pe podea lângă el, în timp ce mă privea de deasupra în felul lui perplex…

Ce dracu' fac aici? mă întrebasem. Şi de ce arată aşa ochii lui? Eram manipulată. Nu puteam ocoli inevitabilul. Era imposibil să privesc călătoria aceasta altfel decât ca pe o pregătire pentru o călătorie la Fereastra C. *Nu trebuie să ţi-o tragi cu el, decât dacă vrei. Şi spune-i despre copil. Ea nu-i decât o momâie.*

Maestrul păpuşar smucea foarte tare. Iar numele lui era Sherman.

○ ○ ○

Schimbarea înfăţişării lui Sherman nu m-a mai luat prin surprindere. Am trecut prin Poartă şi el mă aştepta. Faţa nu-i mai era ca o caricatură, deşi se găsea încă departe de un chip omenesc. Pe jumătate mă aşteptasem să arate ca Bill Smith – îi întrezărisem spectrul în întruparea anterioară a lui Sherman –, dar nu fusese aşa. Era doar un android, însă acum arăta ca unul care trebuia luat foarte în serios.

Toţi îl tratau ca atare. S-au ferit din calea lui când m-a condus într-o cameră unde puteam discuta între patru ochi.

— Cum a mers? m-a întrebat.

— De ce nu-mi spui tu?

— Foarte bine. Ai reuşit să-l distragi la prima ascultare a cuvintelor lui DeLisle. Te-a văzut de aproape şi te-a recunoscut. Faţa ta îi este acum ferm întipărită în minte. Va continua să-şi spună că DeLisle s-a exprimat ciudat la revenirea în carlingă, totuşi amănuntul acela n-a fost niciodată foarte important. Îi va fi uşor să-l treacă cu vederea, pentru că toţi ceilalţi îl vor ajuta s-o facă. Tom Stanley va rezista cel mai mult, dar până la urmă va decide şi el, alături de restul, că DeLisle înnebunise pur şi simplu.

— N-o s-o fac, Sherman.

A continuat de parcă nici nu vorbisem:

— Noul membru al Comisiei, domnul Petcher – sau Gordy, cum preferă să fie numit –, nu va ajunge în California în seara de 12 decembrie. Oricât de mult ar detesta-o, Bill Smith va fi nevoit să susţină o conferinţă de presă în seara aceea. Va fi obişnuitul exerciţiu de inutilitate: Smith nu are nimic ce să le poată spune ziariştilor, iar ei îl vor asedia cu speculaţii. Îşi va petrece seara rostind: „Nu am nimic de comentat“.

— N-o s-o fac, Sherman.

— La această conferinţă de presă, Smith va da ochii pentru prima dată cu domnul Arnold Mayer, fizicianul mistic, cunoscutul excentric. Întrebările sale i se vor părea stupide lui Smith, dar numele şi chipul îi vor rămâne în minte. N-ar fi rău dacă în noaptea aceea ar fi impresionat încă şi mai mult de alt nume şi alt chip. Ne descurcăm mai bine, Louise, totuşi suntem departe de a fi scăpat de necazuri.

— N-o s-o fac.

M-a privit mult timp, în tăcere. În cele din urmă şi-a apropiat vârfurile degetelor de la ambele mâini într-un

gest foarte omenesc, le-a ridicat sub bărbie şi s-a legănat înainte şi înapoi. A oftat, dacă puteţi crede aşa ceva.

— Spune-i despre copil, Louise, a rostit după aceea. Ea nu-i decât o momâie.

M-am sculat, decisă să mă duc la el şi să-l fac piese de schimb, însă cred că ridicatul în picioare a fost o greşeală.

Am leşinat.

12. PRODUCŢIILE TIMPULUI

Depoziţia lui Bill Smith

S-a auzit aşa:

— … morţi! Toţi sunt morţi, toţi! Sunt arşi, Gil, sunt morţi şi arşi şi făcuţi bucăţele, toţi sunt morţi…

Apoi avionul s-a izbit de munte şi Wayne DeLisle n-a mai avut nimic de spus.

○ ○ ○

Se înserase binişor când banda fusese curăţată până la urmă şi procesată suficient pentru a auzi clar cuvintele acelea. După ce operatorul şi-a oprit aparatul, am rămas toţi înmărmuriţi o vreme.

N-aş putea descrie sub nicio formă oroarea pură din glasul lui DeLisle. Răzbătuse limpede, în ciuda calităţii tehnice îndoielnice a înregistrării.

Ar fi un eufemism să spun că am fost şocaţi. Nimeni dintre noi nu mai auzise vreodată aşa ceva dintr-un RVC. Teamă, încordare… sigur că da. Oamenii care pilotează avioane nu sunt roboţi. Ei încearcă să-şi ascundă emoţiile în asemenea momente – bănuiesc că-i un act reflex –, totuşi emoţiile reale răzbat.

Nu! Pur şi simplu, era lipsit de sens. Când ascultam o bandă de RVC, ajunsesem să mă aştept la comportament eroic, sau cel puţin la stoicism, deşi nici panica nu m-ar fi surprins foarte mult. Piloţii sunt practic la fel ca toţi oamenii. Şi ei suferă de probleme mentale, de probleme

alcoolice, de probleme conjugale. Şi ei o iau razna, însă rareori, aproape niciodată, ca urmare a unei situaţii de urgenţă petrecute în văzduh.

N-au timp pentru aşa ceva. Nici chiar pasagerii nu pot înnebuni atât de brusc. Contrar celor ce aţi văzut în filme ca *Aeroportul,* câţiva oameni vor ţipa şi poate vor sări în sus în mod reflex în primele momente după un impact, dar în general se vor calma destul de repede. Reacţia dominantă după aceea este să rămână înmărmuriţi în fotolii, destul de mult timp.

Ei nu ştiu ce să facă. Într-un avion, răspunsul uzual la aşa ceva este să nu faci nimic. Pasagerii devin maleabili, dispuşi să execute ce le spun însoţitorii de bord. Trebuie să fii cu ochii-n patru după ei doar dacă situaţia de urgenţă se prelungeşte şi au timp să-şi formeze propriile idei creţe.

Wayne DeLisle n-ar fi trebuit realmente s-o ia razna atât de repede.

În treizeci şi trei de secunde el se transformase dintr-un pilot competent, un individ care preluase iniţiativa, care nu ezitase să se ridice din siguranţa fotoliului şi să se deplaseze printr-un avion care se zguduia şi se zgâlţâia ca un bolovan ce se rostogolea la vale, pentru a putea încerca să-i ajute pe pasageri, se transformase, aşadar, într-un…, ei bine, într-un laş care se bâlbâia şi ţipa că toţi erau morţi. Morţi şi arşi.

Am petrecut o vreme, discutând reacţia aceea.

Jerry:

— Poate că erau într-adevăr morţi. Există indicaţii că fuzelajul putea să fi fost perforat. Am găsit corpuri şi sfărâmături la distanţă mare de locul principal al prăbuşirii.

Verdictul în privinţa aceea a sosit destul de repede; nici chiar Jerry n-a insistat mult. Dacă ar fi existat o depresurizare a compartimentului pentru pasageri, atunci

ar fi smuls uşa carlingii şi pe DeLisle odată cu ea. Unii pasageri ar fi fost traşi afară din avion, însă restul n-ar fi fost afectaţi. Se aflau la numai o mie cinci sute de metri altitudine, aşa încât decompresia n-ar fi reprezentat o problemă, şi nici lipsa de oxigen.

Craig:

— A spus că pasagerii erau arşi. Poate că acolo izbucnise un incendiu, înainte să fi intrat el.

Eli:

— La clasa întâi? Nu pot fi convins de aşa ceva. După tot ce-am văzut, se pare că incendiul a fost limitat la motoare… poate la aripi, dar în niciun caz mai departe. Cel puţin până s-a ciocnit, când totul s-a amplificat. Un incendiu al aripii nu se poate extinde atât de repede şi atât de mult spre înainte.

Craig:

— Poate că perforarea fuzelajului a fost jos. Poate că DeLisle s-a dus la clasa turist.

Tom:

— Într-un 747? Uitaţi care-i treaba, am convenit deja că fuzelajul n-a fost perforat, altfel s-ar fi auzit pe bandă. Face un zgomot al dracului de tare.

Jerry:

— Dacă gaura ar fi fost mai spre spate, este posibil să nu-l fi auzit.

Tom:

— De acord, totuşi cum a ajuns DeLisle acolo? Să treacă prin clasa întâi, apoi să coboare scara, să treacă prin clasa turist şi să se întoarcă pe acelaşi drum în carlingă în treizeci şi trei de secunde? Imposibil, ţinând seama de starea avionului. Ar fi fost un miracol dacă ar fi coborât scara fără să-şi rupă gâtul.

Eram de acord. Ar fi fost mai uşor să stea în picioare într-un *montagne russe.*

— Aşadar, am rostit, putem postula că n-a ajuns cu mult dincolo de scară. Nu pare rezonabil să fi văzut altceva decât nişte pasageri speriaţi.

Carole ne-a întrerupt după ce continuasem aşa destulă vreme.

— Oameni buni, a zis ea, va trebui să acceptaţi evidenţa.

— Şi care-i aia? a vrut Jerry să ştie.

— Că s-a ţicnit, pur şi simplu.

— Crezusem că vouă, psihologilor, nu vă place cuvântul ăsta.

Carole a strâns din umeri.

— N-am prejudecăţi împotriva lui, când este cel mai simplu care se potriveşte. Dar l-am folosit mai mult ca să vă aduc cu picioarele pe pământ. Ştiu că nu vreţi să credeţi că un pilot o poate lua razna în felul acesta şi voi recunoaşte că este o raritate. Însă toţi aţi demonstrat foarte convingător că, atunci când a intrat în compartimentul pasagerilor, nu ar fi putut vedea decât nişte oameni speriaţi, nu cadavre arse.

Tom a dat să protesteze:

— Totuşi a zis c-a văzut…

— N-a zis c-a văzut nimic. Nu trataţi episodul ca fiind relatarea unui martor ocular demn de crezare. Trataţi-l ca fiind ultima revelaţie a unui om împins dincolo de propriile lui limite. DeLisle a spus că toţi erau morţi şi arşi. Era un individ instruit să piloteze avioane, dar n-o putea face, pentru că nu era avionul lui. El ştia mai multe decât pasagerii şi avea mai multe motive să intre în panică, pentru că ştia că toţi erau sortiţi pieririi. El putea privi realitatea pe care Gil Crain şi ceilalţi continuau s-o refuze, pentru că mai aveau încă proceduri de executat. El a cedat pur şi simplu şi a spus ce ştia că se va întâmpla – că vor muri toţi. Şi a avut dreptate.

Nimănui nu i-au plăcut cuvintele ei, însă asta a pus capăt discuţiei, cel puţin pentru moment. Carole era experta în factori umani. Gândindu-mă retrospectiv, trebuie să recunosc că motivul principal pentru care ezitasem să-i accept explicaţia era exact cel amintit de ea: nu doream să cred că un pilot îşi putea pierde minţile atât de rapid. Dar probabil că DeLisle şi le pierduse.

Am ţinut şedinţa de seară – cea dintâi dintre multe – la scurt timp după prima ascultare a benzii din 747.

Abia am reuşit să-i înghesuim pe toţi în cea mai mică dintre cele două săli puse la dispoziţie de aeroport.

Înăuntru trebuie să fi fost peste o sută de persoane autorizate. Mă tem că am moţăit în mare parte, totuşi pot să moţăi cu ochii deschişi, aşa că nimeni n-a observat. Sper…

Şedinţele de seară sunt un punct de referinţă în orice investigaţie. Toţi cei care lucrează la accident se întâlnesc şi-şi împărtăşesc observaţiile. Se iau decizii asupra direcţiilor ce trebuie urmate.

Am căzut de acord asupra necesităţii examinării computerului de la Fremont – locul Centrului de Control de Trafic Aerian Regional Oakland – de către o echipă de experţi.

Tom se gândise deja la nişte persoane pentru treaba asta. În rest, a fost vorba mai degrabă de a confirma acţiunile deja întreprinse şi de a le repeta tuturor să continue. Majoritatea etapelor fizice ale unei investigaţii durează destul de mult.

După aceea şedinţa ar fi putut ţine alte zece ore. Orice şedinţă merge pe acest făgaş, dacă îi îngădui. Am constatat însă că în etapele iniţiale este multă vorbărie goală. Ulterior unele şedinţe mai lungi aveau să fie benefice, dar, când mi-am privit ceasul şi am văzut că trecuseră deja două ore, i-am pus capăt şi le-am cerut

tuturor celor a căror muncă nu se desfăşura în hangar să se ducă la culcare.

Unora nu le-a convenit, însă nu puteau face nimic în privinţa asta. Eu conduceam investigaţia. Poate că pe hârtie scria că o conducea C. Gordon Petcher, dar de fapt eu eram şeful. Şi apropo de bunul şi dragul de Gordy…

Pe când toţi evacuau sala, Briley s-a apropiat de mine având pe chip o expresie care anunţa veşti proaste. L-am luat din scurt:

— Ştiu deja, i-am spus. Gordy n-a prins cursa de seară. O să vină mâine-dimineaţă. Am auzit c-a ţinut o conferinţă de presă în Washington.

— Aşa am fost înştiinţat.

— Trebuie să fi fost una simpatică. N-am vorbit cu el, aşa că mă-ntreb ce le-o fi spus?

— Cred că le-a spus că situaţia este sub control. La fel cum veţi face şi dumneavoastră peste vreo douăzeci de minute.

Am pufnit, însă eram deja resemnat. Presei i se promisese o conferinţă. După felul în care vedeam eu lucrurile, n-avea să fie decât ceea cei ei numeau o „oportunitate foto“. Imagini cu mine pe care să le dea la ştirile de noapte. În tot cazul n-aveam aproape nimic să le spun.

○ ○ ○

Urăsc ineficienţa. Ar trebui să căutaţi mult, mult de tot până să găsiţi un exemplu de ineficienţă care să depăşească o conferinţă de presă.

Simpla duplicare a eforturilor este suficientă ca să-ţi pierzi cumpătul şi să izbucneşti în plâns. Chiar este nevoie ca postul Eyewash din Kankakee, statul Illinois, să trimită un cameraman pentru a prezenta un dezastru aviatic din

California? Şi nu-i vorba doar despre televiziune, deşi toate posturile importante din cele şapte state înconjurătoare aveau echipe aici. Erau prezente şi toate ziarele. Reporteri din India, Japonia, Anglia, ba poate chiar şi din Bali, Insulele Maldive şi Kampuchia. Reporteri de reviste şi editorialişti. O sută cred că erau numai de la publicaţiile aviatice. Oameni de ştiinţă de la toate universităţile din statul California. Autorii de nonficţiune specializaţi în cărţi publicate rapid pentru a exploata o noutate, ca şi conceptualii care au misiunea de a se învârti pe lângă Patty Hearst sau Gary Gilmore, sau oricine şi orice care captivează atenţia ţării pentru câteva zile, şi de a pune autori anonimi să scrie cărţi care să aducă bani repede şi producători anonimi să toarne filme pentru televiziune care să aducă bani repede. Ei sunt cei care ambalează frumos dezastrele. În două luni urma să le vedem rezultatele eforturilor: „Ultimele secunde ale cursei 35“, „Coliziune!“ „Mount Diablo“ şi „Ciocnirea coloşilor“.

M-am întrebat pe cine vor distribui în rolul lui Bill Smith.

Aş fi fost încântat dacă n-ar fi vrut nimic altceva decât să stea în faţa epavei, în toiul nopţii, afundaţi până la genunchi în noroi, cu microfoanele ridicate în dreptul feţelor şi privind solemn.

Dar ei voiau să vorbească cu mine, iar eu nu înţelegeam de ce. N-aveau să capete nimic din partea mea. O ştiau la fel de bine ca mine, însă trebuiau oricum să-şi ţină circul.

Aşa că am stat acolo în faţa unei păduri de microfoane, am mijit ochii în lumina reflectoarelor şi l-am blestemat pe C. Gordon Petcher, care ar fi trebuit să se ocupe de asta. Dacă nu era bun pentru aşa ceva, atunci la ce era bun? Am început cu declaraţia standard că nu voi comenta nimic despre investigaţiile aflate în curs de desfăşurare. După aceea le-am spus datele pe care le ştiam şi pe care ei le

ştiau deja. Am citit, pur şi simplu, sec informaţii ca aeroporturile de decolare ale avioanelor, destinaţiile lor, ora impactului, locurile prăbuşirilor. Le-am spus câţi pasageri şi membri de echipaj fuseseră în fiecare avion (căpătasem finalmente cifrele respective, iar totalul se ridica la 637), că fuseseră raportate zece persoane dispărute la sol, probabil moarte, şi şapte rănite, toate în zona prăbuşirii lui DC-10. Numele victimelor erau confidenţiale şi se aştepta notificarea rudelor. În sfârşit… puteţi completa şi singuri. Auziţi toate astea la ştirile de seară.

Cauzele accidentului continuau să fie investigate.

Are cineva întrebări? Dumnezeule, dar nu toţi odată!

— Domnule Smith, au murit toţi membrii echipei de baschet?

Era prima dată că auzeam despre o echipă de baschet. S-a dovedit că în 747 se aflase echipa de baschet a unui colegiu. I-am spus reporterului că, dacă fuseseră în avion, atunci erau morţi cu certitudine, deoarece nu existaseră – repet, nu existaseră – supravieţuitori. De câte ori trebuia să spun asta?

— Ce ştiţi despre senatorul Gray?

— Era în unul dintre avioane?

— Aceasta este informaţia pe care o avem.

— Nu pot confirma sau nega informaţia. Dacă a fost în unul dintre avioane, este mort.

— Mă refeream la senatorul statal Eleanor Gray.

— Perfect. Nu este departamentul meu. Lista va fi făcută publică după confirmarea identităţilor. Următoarea întrebare.

M-au întrebat despre controlul traficului de la sol şi despre erori de pilotaj. Nu am nimic de comentat. Au dorit să ştie despre transponderele radar. Nu am nimic de comentat. Aţi discutat cu un anume *Donald Janz?* Nu am

nimic de comentat. A fost vorba despre o eroare de computer? Nu ştim. Nu am nimic de comentat. Nu deţin date suficiente. Se investighează. Studiem problema. Nu, după ştiinţa mea. Investigaţiile continuă.

Practic au izbutit să mă transforme în unul dintre oficialii aceia publici care se foiesc, pe care-i vedeţi la ştiri sau în emisiunea „60 de minute“, care nu riscă nici măcar să declare că suntem sau nu în luna decembrie. Tipii ăia mă enervează la fel de mult pe cât vă enervează şi pe voi şi nu-mi place să fiu făcut să semăn cu ei. Ştiţi însă prea bine că, uneori, când la o întrebare se răspunde prin „Chestiunea este încă în litigiu“ sau altă expresie similară, nu se tăinuieşte, de fapt, nimic. Persoana care a răspuns nu poate vorbi. N-ar fi cuvenit. Orice afirmaţie publică pe care aş fi făcut-o la conferinţa aceea de presă ar fi putut afecta terţi inocenţi. Am valsat aşa aproape o oră.

Un singur lucru despre conferinţă ar merita amintit S-a petrecut spre sfârşit, când majoritatea reporterilor serioşi cedaseră şi rămăseseră numai ţicniţii. Camerele TV plecaseră, bineînţeles, după ce se asiguraseră că aveau cinci minute de material filmat.

Un individ s-a ridicat în picioare şi mi-am dat seama imediat că se credea un apărător al drepturilor cetăţeanului.

— Domnule Smith, reprezint Organizaţia Pasagerilor Aviatici.

Nu m-am putut abţine.

— Hopa! Tu eşti cel de la OPA?

M-am ales cu câteva râsete sincere. Mai mult chiar, cred că am fost responsabil pentru schimbarea denumirii grupării respective.

A pus întrebarea, congestionat la faţă, iar eu am respins-o sec. Cu siguranţă trebuiau să mai existe câţiva pe care-i

puteam insulta fără să mă tem de represalii. Am privit în jur, sperând să-l depistez pe cel de la *National Enquirer.*

În locul lui m-am ales cu un gentleman demn, cu păr alb, uşor pântecos şi cu vestimentaţie oarecum demodată. Avea părul zburlit, dar aceea era singura lui trăsătură neglijentă. Ieşea în evidenţă printre ceilalţi.

— Domnule Smith, mă numesc Arnold Mayer. Întrebarea mea nu are nicio legătură cu computere supraîncărcate sau controlori de trafic aerian neglijenţi.

— Asta ar fi cu adevărat o uşurare.

— Mă îndoiesc. Aş dori să ştiu ce elemente neobişnuite aţi întâlnit până acum în investigaţia dumneavoastră.

— Mă tem că nu pot comenta despre…

M-am oprit, gândindu-mă la toate ceasurile acelea. Nu pentru că aş fi intenţionat să-i pomenesc despre ele.

— Domnule Mayer, aceasta este una dintre întrebările cu spectrul cel mai larg pe care le-am auzit vreodată.

Bătrânul gentleman mi-a aruncat un surâs ironic şi a ridicat scurt din umeri. Decisesem deja că aceasta va fi ultima întrebare a serii şi îmi spuneam dacă n-aş putea să termin astfel încât să nu fiu considerat un ticălos absolut.

— Puteţi fi ceva mai specific? i-am sugerat.

A strâns din nou din umeri.

— Dacă aş şti cum să le descriu, elementele n-ar mai fi neobişnuite. Aţi găsit vreun obiect neobişnuit asociat coliziunii? Au existat observaţii neexplicate? Există vreo indicaţie că acest accident ar fi fost provocat de ceva mai puţin evident decât supraîncărcarea unui computer?

— Fără să subscriu în niciun fel la ipoteza computerului supraîncărcat, pot spune că nu – până în prezent n-a existat nimic neexplicat. (Aşa! Minte, tu, minunat funcţionar public!) Bineînţeles, fiecare accident este unic în felul lui şi totuşi…

— … toate au factori comuni. În orice accident există lucruri pe care vă aşteptaţi să le găsiţi, dar pot fi şi altele la care nu v-aţi fi aşteptat. Am auzit, de exemplu, că înregistrarea vocilor din carlingă – RVC, cum îi spuneţi dumneavoastră – conţine ceva mai puţin obişnuit.

Aşadar, avusese loc o scurgere de informaţii. Nu pot spune că am fost surprins. Aşa ceva se întâmplă mereu. M-a surprins mai degrabă că informaţiile acelea ajunseseră la moşul ăsta, şi nu la CBS ori la revista *Time.*

— Nu pot să comentez în această privinţă, deoarece datele din RVC nu au fost deocamdată procesate şi analizate. Se pare că procedurile noastre vă sunt familiare, aşa încât ştiţi că procesarea şi analizarea vor dura aproximativ două săptămâni. După aceea porţiunile relevante vor fi făcute publice şi le veţi putea asculta personal.

A intervenit iarăşi, rapid, înainte să fi avut timp să pun capăt conferinţei de presă.

— Perfect, totuşi există altceva straniu? Ceva care în sine poate părea lipsit de importanţă? Orice fel de discrepanţe în derularea secvenţială a accidentelor? Orice obiecte inexplicabile găsite printre sfărâmături? Mai explicit, orice care să aibă vreo legătură cu timpul?

O dată în plus m-am gândit la ceasuri, dar am fost distras de o criză de tuse din fundul sălii. Era o femeie care stătea cu spatele la mine. Cineva o prinsese îngrijorat de braţ, deoarece se frânsese practic din mijloc, însă ea i-a făcut semn că nu avea nevoie de ajutor.

— Tot nu-nţeleg la ce faceţi aluzie, i-am zis lui Mayer.

— Nu pot să fiu mai explicit fără să par un idiot, a rostit el amuzat. Caut pur şi simplu inexplicabilul. De obicei îl găsesc.

— Nu-l veţi găsi aici, am replicat. Peste câteva zile sau săptămâni, voi fi în stare să vă spun exact ce s-a întâmplat în urmă cu o noapte. Nu încape nicio îndoială. Există…

Femeia din fundul sălii îşi revenise în cele din urmă, şi era ea. Cea care nu voise să-mi dea cafea în hangar, pentru ca apoi, după numai câteva ore, să mi-o pună literalmente în poală. Se îndrepta spre ieşire.

— Domnule Mayer, în domeniul meu de activitate nu există nimic inexplicabil. Iar acesta este sfârşitul conferinţei de presă, doamnelor şi domnilor.

Am coborât de pe podium şi m-am grăbit către fundul sălii.

Ea nu era pe coridor. Am mers câţiva metri, până în locul în care coridorul cotea în unghi drept, şi m-am uitat după colţ. Câţiva reporteri se îndepărtau pe acolo, dar ea nu se număra printre ei. La capătul coridorului se găsea uşa spre partea publică a terminalului. N-avea niciun rost s-o caut acolo.

— Unde te grăbeşti aşa?

Am întors capul înspre Tom. Arăta la fel de obosit pe cât mă simţeam eu. Am rămas amândoi lângă peretele coridorului, în timp ce prin faţa noastră au trecut şi restul reporterilor, inclusiv Mayer, care cred că mi-a făcut cu ochiul.

— Am văzut-o din nou. Mi s-a părut c-a ieşit pe-aici.

— Pe cine? Ah, femeia ta misterioasă. Crezi că o ceaşcă de cafea vărsată pe pantaloni este o introducere suficientă?

— La dracu', nu ştiu. Voiam doar să vorbesc cu ea.

— Sigur că da. A scuturat din cap, neîncrezător: Nu ştiu cum mai rezişti. Eu sunt pe jumătate mort, iar tu cauţi să-ţi faci de cap.

— Nu-i aşa. Chestia e…

Mi-am dat seama că nu ştiam de ce voiam să vorbesc cu ea. Dar voiam. M-am gândit să sun la United, ca să văd dacă nu i-aş putea da de urmă, după care am decis să amân până mâine.

— Asta-i tot pentru azi, şefule? a întrebat Tom.

Mi-am privit ceasul de la mână.

— Ajunge, dă-o naibii. Echipa de noapte a fost instruită?

— Da. Vrei să mergem şi să mâncăm undeva?

— Nu, mulţumesc. O să mă-ntorc în camera aia de motel despre care-am auzit nişte zvonuri acum şapte-opt zile. Să văd dacă reuşesc s-ajung în pat.

— Pariez doi la unu că nu te culci singur.

13. „PE MĂSURĂ CE TRECE TIMPUL“

Nimic mai deprimant decât să fii singur în mulţime şi să asculţi colinde de Crăciun.

Mi-am târşâit picioarele prin terminal, simţindu-mă de parcă aveam nouăzeci de ani. Era ora 21:30. Numai bine pentru trei-patru păhărele în barul motelului şi apoi să m-arunc în pat.

Nu-mi puneam mare încredere în şansele pe care ar fi pariat Tom. Chiar dacă ar fi avut dreptate, nu eram sigur că aş fi ştiut ce să fac cu norocul respectiv în starea mea actuală. Cel mai mult mă irită la Tom convingerea lui că aş duce un soi de viaţă nebunească de burlac.

Ce dracu', în Kensington, statul Maryland? Nu zic că nu mă gândisem să-mi fi luat un apartament în oraş. Washington este şi a fost mereu binecuvântat cu o mulţime de funcţionare guvernamentale tinere şi drăguţe. Destule sunt dispuse să se culce cu tine pentru două cocteiluri şi un tur pe ringul de dans. După care se trezesc dimineaţa, te sărută pe obraz şi nu le mai vezi niciodată. Scurt, uşor şi plăcut, fără legături remanente. Ştiu despre ce vorbesc; am încercat-o de câteva ori, la scurt timp după divorţ.

Chestia este că fusese bine, plăcere sportivă peste noapte, însă după aceea mă simţisem întotdeauna ca un rahat. Doream să cunosc fata, doream – folosind un cuvânt devalorizat – o relaţie. Nu insistam în privinţa căsătoriei. Nu eram chiar atât de demodat. Dar mă gândeam că ar fi trebuit să ne cunoaştem reciproc.

Soţia mea ar fi râs de s-ar fi prăpădit, auzind asta.

Frecventam un salon de masaj de pe Strada Q. Mergeam doar o dată la două-trei săptămâni; cerinţele mele sexuale nu păreau să mai fie ce fuseseră cândva. Îmi plăcea mult însă atmosfera directă şi pragmatică. Era rapid şi eficient şi, deşi mă simţeam pustiit când plecam, nu eram la fel de pustiit ca după aventurile de o noapte.

Aceea era viaţa sălbatică şi liberă de burlac la care părea să se gândească cu atâta încântare Tom Stanley, un bărbat însurat şi fericit. Asta se întâmplase cu pilotul de jet lipsit de griji, prea tânăr pentru Coreea şi trecut în rezervă până să înceapă Vietnamul, dar care ştiuse atât de-al dracului de multe *Chestii Necesare*[4], încât ar fi putut scrie el însuşi nenorocita aia de carte. Cumva, nu-şi mai amintea exact cum anume, sfârşise înapoia unui birou. Pentru o perioadă destul de lungă se îmbătase şi se culcase cu târfe.

În starea aceea mentală, abia dacă am observat încotro mergeam. Cu ochii aţintiţi asupra pantofilor, am păşit pe o scară rulantă care cobora, iar o pereche de pantofi maro decupaţi adânc a păşit alături de mine. Am alunecat privirea în sus pe ciorapii din nailon, până la fustă, apoi repede spre faţa ei.

— Ne cam tot lovim unul de celălalt, nu-i aşa? a surâs ea.

○ ○ ○

Continuam să mă holbez la ea, când am simţit o zguduitură. Ţineam o mână pe balustrada din cauciuc; cu cealaltă am prins-o de braţ. Pentru o clipă de panică, am gândit: cutremur! După aceea am privit în jur şi mi-am dat seama că escalatorul se oprise.

[4] *The Right Stuff* (aproximativ *Chestiile Necesare*), carte scrisă de Tom Wolfe despre programul spaţial american, după care a fost realizat filmul *Cursa spaţială. (N.t.)*

— Poate c-ar fi mai bine să facem cunoştinţă, a vorbit tot ea. Am putea rămâne blocaţi aici câteva ore.

Am izbucnit în râs.

— Ai un avantaj faţă de mine, i-am spus. Tu-mi cunoşti numele, însă eu n-am avut niciodată timp să ţi-l cer.

— Louise Ba…

Şi-a dus palma la gură şi a tuşit. În cealaltă mână ţinea o ţigară.

— Louise Ball.

M-a privit cu un surâs nesigur, de parcă ar fi vrut să ştie dacă mă deranja că se numea Louise Ball. Să fiu sincer nu prea mai întâlneşti Louise în ziua de azi, dar era mai bine decât Lucy, sau Lori, sau multe dintre numele drăgălaşe pe care mămicile le dau fetelor acum.

I-am zâmbit la rândul meu şi mi-a oferit surâsul ei în varianta extinsă. L-ai fi putut folosi cu succes la aprinderea lumânărilor. Mi-am dat seama că o ţineam în continuare de cot, aşa că i l-am eliberat.

— Vreo legătură cu faimoasa roşcată[5]? am întrebat.

A părut inexpresivă pentru o clipă şi m-am gândit că poate mă declarasem eu însumi demodat printr-o referire din istoria antică, dar apoi s-a prins de aluzie. Abia ulterior mi s-a părut bizar să rateze o referire la *I Love Lucy.* Cu un nume ca al ei, isteţii ca mine probabil că făcuseră remarca aceea de sute de ori.

— Nicio legătură. Sper că nu te-ai supărat. Fac mereu chestii de-astea.

Am crezut că vorbeam tot despre Lucille Ball, după care am înţeles că se referea la cafeaua pe care mi-o vărsase în poală. Părea un fleac prin comparaţie cu privilegiul de a împărţi cu ea aceeaşi treaptă de escalator.

— Nicio problemă.

---

[5] Lucille Desiree Ball (1911-1989) actriţă americană, starul serialului TV *I Love Lucy. (N.t.)*

Cei din faţa noastră au început să se mişte şi i-am urmat, coborând treptele nefireşti de înalte.

M-am gândit şi am respins câteva fraze pe care să i le spun. Mă atrăgea într-un fel în care nu mă mai atrăsese de mult o femeie. Doream să vorbesc cu ea. Doream să dansez toată noaptea cu ea, s-o iau în braţe, să râd cu ea, să plâng cu ea, să-i spun cuvinte inteligente, spirituale, vesele. Perfect, nu m-ar fi deranjat nici să mă culc cu ea. Pentru a reuşi însă orice dintre astea, ar fi trebuit să încep s-o farmec, s-o fascinez cu inteligenţa mea, să plasez unele dintre replicile acelea superbe pe care starurile cinematografice le aruncă cu atâta uşurinţă în comediile trăsnite.

— Locuieşti pe-aici? am întrebat.

Scânteietoarea replică de deschidere numărul 192. Am un milion de-astea.

— Da. În Menlo Park.

— Nu ştiu zona. Am mai fost aici numai de două ori şi aproape că n-am părăsit aeroportul.

Nu vrei să-mi arăţi tu oraşul? Nu m-am putut totuşi convinge s-o întreb asta. Ne opriserăm într-un locşor liniştit de lângă fluxul grăbit de omenire. Aproape că trebuia să strigăm pentru a ne face auziţi.

— E dincolo de Golful San Francisco. Pe peninsulă. Merg cu metroul la muncă.

— Cu Bart?

Din nou pauza aceea scurtă şi bizară; a părut că privea în gol, de parcă platane de computer i se roteau în cap, pentru ca apoi – bingo!

— Da, sigur că da, sistemul de transport Bay Area Rapid Transit.

O tăcere stânjenitoare începuse să coboare peste noi. Aveam sentimentul mohorât că ea va pleca în clipa

următoare, dacă vreun Cary Grant nu-mi sărea în ajutor cu o replică bună.

— Atunci probabil că nu cunoşti foarte bine East Bay.

— De ce-ntrebi asta?

— Eram curios dacă ştii vreun restaurant bun. Eu nu le cunosc decât pe cele din jurul aeroportului.

— Mi s-a spus că în Piaţa Jack London ar fi câteva drăguţe.

După care a rămas locului, surâzându-mi. Am şovăit iarăşi, sincer; întotdeauna mă comport stângaci cu persoanele abia cunoscute, cu excepţia cazului în care am făcut cunoştinţă în interes de serviciu. În mod clar însă ea nu se grăbea să ajungă nicăieri, aşa că, ce dracu'?

— Te-aş putea invita la cină, atunci?

— Crezusem că n-o să mai întrebi niciodată.

○ ○ ○

Zâmbetul ei era mai bun decât amfetaminele, dar mai rău decât heroina. Vreau să spun că mă simţisem de parcă tocmai fusesem călcat de un elefant, dar apoi o întâlnisem şi, pe neaşteptate, parcă aveam doar douăzeci de ani şi mă trezisem după un somn reconfortant.

Pe de altă parte, simţeam ca şi cum mi-aş fi putut dezvolta o dependenţă, iar asta mă dezorienta ca naiba.

De acum traversam parcarea publică prin bura fină, iar eu pălăvrăgeam ca un drogat care tocmai a prizat o doză, înainte de a-mi reaminti că aveam eu însumi un automobil, care mă aştepta în parcarea de la Hertz. I-am spus asta, iar ea a ridicat ochii spre cer. Ploaia începuse să se înteţească.

— De ce să nu-l luăm pe al meu? a spus. Te pot aduce aici, după aceea.

A părut o idee bună, până i-am văzut maşina.

Era incredibilă. Am privit-o, apoi m-am uitat la Louise. Mi-a surâs inocent, aşa încât am revenit cu ochii la maşină.

Nu sunt sigur nici măcar asupra modelului, însă era italienească, părea că fusese construită peste vreo douăzeci-treizeci de ani, era înaltă de o jumătate de metru şi lungă de nouă metri, şi parcă gonea cu o sută la oră când stătea pe loc. M-am gândit că trebuia să fi costat optzeci sau nouăzeci de miare.

Perfect! Este maşina prietenului ei. Sau mai are un job, cu adevărat lucrativ. Poate că tocmai îi murise un unchi bogat, sau poate că părinţii ei erau nababi. Era imposibil să poată cumpăra aşa ceva din salariul unei funcţionare care vindea bilete la o companie aeriană.

Să fiu sincer, începusem s-o privesc bănuitor. Mici detalii se cumulau într-o direcţie dubioasă. De pildă, avea scula asta în garaj şi mai mergea cu „metroul“ la muncă? Şi haideţi să fiu brutal de sincer. Cu un chip şi un corp ca ale ei, ardea de nerăbdare să iasă cu unul ca mine? Am început să mă tem că putea fi o pasionată de dezastre. Există şi aşa ceva, deşi în general pasionaţii de felul acela sunt bărbaţi.

Însă, când sunt femei, ele pot fi tare stranii. Brusc mi-am amintit dimineaţa aceea în hangar, când fugise de mine. Privise cu foarte multă atenţie sacii din plastic cu resturi. O excita oare aşa ceva? În aeroport păruse un vis intangibil. De aceea, când înţelesesem în cele din urmă că încerca să mă ajute, că de fapt dorea să cineze cu mine şi se străduia din răsputeri să mă facă s-o invit, nu-mi pusesem norocul sub semnul întrebării. Totuşi ce dorea de fapt de la mine? Mă îndoiam că trăsăturile-mi chipeşe şi conversaţia cuceritoare.

Aproape că aş fi avut nevoie de un încălţător ca să mă strecor pe scaunul de lângă şofer, iar Louise a băgat în marşarier, cu bomba nucleară de import de sub capotă

torcând ca o felină mare. Maşina a alunecat spre poarta parcării şi ne-am instalat la coadă. Louise m-a privit.

— A fost o zi foarte grea azi? a întrebat.

Asta era! Începem! Trebuia să scot poveştile de groază pentru doamne.

— Teribilă.

— Atunci haide s-o dăm uitării. Să interzicem orice discuţii despre accidente. Să nu mai vorbim nici măcar despre avioane.

Altă ipoteză care zbura pe fereastră. Pur şi simplu nu-mi puteam da seama cum s-o descifrez pe Louise. Pe când ne apropiam de bariera cu plată, am studiat-o din nou în strălucirea albastră a luminilor parcării.

Altceva mă nedumerise.

Hainele ei! Îi stătea excelent în ele, însă erau demodate. Nu purta uniforma United, ci îmbrăcăminte „civilă“ şi nu mai văzusem aşa ceva de zece ani. Nu pretind că aş fi specialist în modă, dar până şi eu îmi puteam da seama că nu se potriveau. Fusta nu era din aceeaşi generaţie cu bluza. Fusta era prea scurtă. Bluza era îndeajuns de transparentă ca să observ că purta sutien.

Încă reflectam la asta, când ea a plătit parcarea, trântind un pumn de monede în palma casierului şi lăsându-l să-şi aleagă ce-i trebuia. Mi-am reamintit că şi eu procedasem cam la fel în aeroportul din Calcutta.

A intrat apoi cu maşina aerodinamică şi agresivă pe drumul de acces şi am decolat fără să mai aşteptăm permisiunea turnului de control. Parcă aş fi fost într-o reclamă în care se încearcă să se demonstreze că un automobil este mai potrivit pentru pistele aviatice decât pentru şoselele banale. Am ajuns întregi la autostradă, după care Louise s-a dezlănţuit cu adevărat. S-a strecurat în spaţii libere pe care nici măcar nu le vedeam, ca şi cum celelalte maşini ar fi fost obstacole staţionare.

După primul val de frică, am încetat să mai calc frâna care nu exista, m-am lăsat pe spate şi am admirat reprezentaţia.

Să dea dracii, femeia asta ştia să şofeze!

○ ○ ○

M-a dus la Piaţa Jack London. Auzisem de ea, dar n-o văzusem niciodată. Părea mai degrabă o capcană pentru turişti, însă nu sunt tocmai expert gastronomic.

A parcat, iar eu mi-am desprins degetele de pe marginile scaunului şi am reuşit un fel de rostogolire afară, uimit că mai eram în stare să respir, mulţumind că rămăsesem în viaţă. Ea m-a privit ca şi cum n-ar fi putut înţelege ce se întâmplase. Brusc m-am simţit foarte bătrân. Am decis că probabil nu gonise chiar atât de tare, ci că mă transformam pur şi simplu într-o fosilă. Sunt sigur că şi eu şofasem la fel de rapid în zilele automobilelor mele sport, cât despre unele cascadorii pe care le făceam cu avioanele de reacţie ale marinei…

Am mers într-un local numit Antoine's, care era ticsit. Evident, nu aveam rezervare. Şeful de sală mi-a spus că o masă se va elibera peste patruzeci şi cinci de minute. Am băgat mâna după portofel, gândindu-mă să-l ung cu ceva, când s-a întâmplat ceva magic. A privit-o pe Louise.

Cred că n-a putut suporta ideea s-o vadă aşteptând în picioare în hol. N-am văzut-o schiţând niciun gest, aşa că poate că-l hipnotizase. Indiferent ce ar fi fost, o masă s-a eliberat pe neaşteptate lângă fereastra cu vedere la ocean.

Se vedeau o mulţime de ambarcaţiuni micuţe, legănându-se la ancoră şi ude leoarcă sub ploaie. Era minunat. Am comandat un scotch dublu cu gheaţă şi Louise a cerut la fel. Asta mi-a plăcut. N-am înţeles

niciodată motivul pentru care oamenii vor băuturi cu gust de bomboane şi care au în ele umbreluţe din hârtie.

Meniul era în franceză. Şi ştiţi ceva? Ea l-a citit de parcă ar fi fost limba ei natală. Am lăsat-o să comande, sperând să nu mă nenorocească cu melci, ţipari sau altceva de felul ăla.

Paharele ne-au sosit cu o viteză destul de apropiată de a luminii. În ochii chelnerului am putut vedea că Louise mai făcuse o cucerire.

Cineva a început să cânte la pian. Louise a tăcut puţin şi i-am zărit din nou expresia pierdută. Îşi consulta toate cotloanele memoriei, totuşi n-ar fi trebuit să se căznească atâta pentru cântecul acesta.

— „Pe măsură ce trece timpul“, a rostit.

— În sănătatea ta, puştoaico[6], am zis şi am ridicat paharul.

Ea şi l-a golit până la fund. Probabil că m-am holbat.

— Aveam nevoie de asta, a spus.

I-am făcut semn chelnerului şi, sigur că da, şi el o privise pe Louise, iar o parte din farmecul ei mi se transmisese, fiindcă a apărut foarte rapid cu alt pahar.

— Aşa se pare.

Şi eu aveam nevoie, dar m-am mulţumit să sorb din al meu. Louise stătea aşezată cumva pe o parte, cu un braţ lăsat peste spătarul scaunului şi picioarele întinse pe lângă masă. Părea complet relaxată şi mai frumoasă ca oricând. A înclinat uşor din cap.

— Ce s-a-ntâmplat? m-a întrebat.

— Nimic. Absolut nimic. Să nu te enervezi, dar trebuie s-o spun. Eşti foarte frumoasă şi mă străduiesc din răsputeri să nu mă holbez prea tare la tine.

A făcut gropiţe în obraji şi mi-a acceptat cuvintele cu o încuviinţare amuzată.

---

[6] „Here's looking at you, kid“, replică din filmul *Casablanca. (N.t.)*

— Nici nu-mi vine să cred ce noroc am avut.

Zâmbetul i-a pălit puţin.

— Nu sunt sigură cum ar trebui să-nţeleg asta.

— Vreau să zic că toţi pot vedea ce văd eu la tine, însă îmi vine tare greu să-nţeleg ce vezi tu la mine.

S-a îndreptat puţin în scaun şi surâsul i-a pălit şi mai mult. De fapt, de acum era aproape o încruntătură.

— Cu riscul de a te lăsa să crezi că-mi părea rău pentru tine, păreai singur şi deprimat. Păreai ca şi cum ai fi avut nevoie de un prieten. Întâmplarea face ca şi eu însămi să fiu în aceeaşi situaţie şi să n-am niciun prieten Voiam să-mi iau gândurile de la ce am văzut azi şi m-am gândit că, probabil, nici ţie nu ţi-ar face vreun rău. Dar dacă…

— Stai, îmi pare rău c-am spus…

— Nu, lasă-mă, te rog, să termin. Nu-ţi fac nicio favoare. Şi nici nu vreau să obţin ceva de la tine. Nu sunt reporter. Nu sunt nici pasionată de dezastre. Nu vorbi despre mine ca şi cum aş fi „norocul“ tău. Eu sunt eu, iar, când ţi-am acceptat invitaţia, am făcut-o pentru că m-ai impresionat cum te-ai descurcat cu idioţii ăia la conferinţa de presă şi mi s-a părut c-ai muncit din greu ca să descâlceşti greşelile făcute de cei pentru care lucrez eu, şi mi-am spus că mi-ar plăcea să te cunosc.

M-a privit din cap până în picioare, aproape clinic.

— Bineînţeles, se poate să mă fi înşelat.

Până în clipa aceea nu mă gândisem că era posibil să fie reporteră. N-o cred nici acum.

Nu-mi petreceam totuşi prea mult timp, făcându-mi griji despre asta, într-un fel sau altul, pentru că tot ce puteam vedea în clipa aceea era ceva frumos ameninţat de posibilitatea de a fi distrus de suspiciunile mele.

— Regret că am spus-o, am rostit.

— Acum ai făcut-o deja. A oftat şi şi-a luat ochii de la mine: Poate că am fost prea dură cu tine.

— O meritam.

— A fost o zi dură.

Şi-a privit al doilea pahar. L-a dat peste cap. Am făcut la fel, sperând că opinia ei despre propria-i rezistenţă la băutură era apropiată de adevăr. N-ar fi fost cine ştie ce distracţie dacă se îmbăta criţă.

— Câţi ani ai? m-a întrebat.

— Eşti o tipă tare directă.

— Aşa se câştigă timp.

— Patruzeci şi patru.

— Dumnezeule! a spus ea. Te îngrijora că eram prea tânără pentru tine? Asta te neliniştea?

— Parţial.

— Eu am treizeci şi trei. Acum te simţi mai bine?

— Da, mă gândisem că ai vreo douăzeci şi şase.

Nu era tocmai adevărat. Când o văzusem prima dată, crezusem că era mult mai tânără, iar ulterior crezusem că s-ar putea să fie ceva mai bătrână. Douăzeci şi şase era undeva la mijloc.

— Aş dori să pot şterge ultimele două minute şi să o luăm de la capăt, i-am spus.

— De acord.

Şi-a aprins altă ţigară de la chiştocul celei pe care o fumase. Era singurul lucru care nu-mi plăcea la ea, dar nu poţi să le ai pe toate.

— Ai avut dreptate în privinţa mea, am zis. (N-a fost pe atât de greu pe cât crezusem.) Sunt singur şi am fost deprimat. Zic „am fost“, pentru că m-am simţit mult mai bine de când te-ai ciocnit de mine.

— Chiar şi cu cafeaua vărsată în poală?

— Mă refeream la ciocnirea ulterioară, pe escalator…

S-a întins peste masă şi mi-a atins mâna.

— Ştiu la ce te referi. Detest aeroporturile din oraşe necunoscute. Te simţi atât de anonim… Toţi oamenii aceia…

— Mai ales în perioada asta a anului.

— Ştiu. Toţi sunt încruntaţi. Este mai frumos la porţile de debarcare. Oamenii sunt mai fericiţi acolo, întâmpinându-i pe cei pe care au venit să-i aştepte. Pe de altă parte, detest să lucrez la terminalul principal. Toţi se grăbesc şi apar mereu probleme cu computerele. Rezervările se pierd… ştii cum e.

Am simţit un fior. Şi dacă era reporter?

— Când m-au luat de la ghişeul de bilete şi m-au trimis în hangar, am fost aproape uşurată, mă crezi? Asta după ce-mi promiseseră că acolo nu vor fi cadavre.

N-am comentat. Dacă dorea poveşti horror, acum ar fi fost momentul să mă întrebe despre ele.

— Am spus însă că nu vom discuta despre joburi, a urmat ea. Atât doar că aş dori să ştiu cum se poate ca un bărbat de numai patruzeci şi patru de ani s-ajungă să aibă un chip atât de trist.

— L-am asamblat de-a lungul anilor. Dar nu cred că te interesează toate alea.

Aşa că exact despre ele am vorbit: viaţa mea şi momentele grele. Am încercat să mă opresc, dar în zadar. N-am început să bocesc, slavă cerului, iar dincolo de un anumit punct şi de nişte pahare nu-mi pot reaminti exact ce am spus, decât doar că sunt sigur că n-au fost detaliile muncii mele. Cel puţin partea aceea din înţelegere am respectat-o. În majoritate i-am zis despre efectele jobului asupra mea. Despre ce se întâmplase cu căsătoria mea, despre trezirile din somn cu spaima de cădere şi visul în care înaintez printr-un tunel lung şi întunecat, în care pâlpâie lumini.

○ ○ ○

Băuturile n-au făcut niciun rău. Până a sosit cina, amândoi băusem destul şi mă simţeam pe cât de relaxat şi nepăsător puteam deveni vreodată. Încerci un sentiment minunat de eliberare când vorbeşti despre lucruri pe care le-ai ţinut prea mult ascunse în interiorul tău.

Totuşi când a sosit mâncarea, m-am calmat îndeajuns pentru a înţelege că nu se putea spune că purtam o conversaţie. Rolul Louisei fusese de a asculta şi de a comenta o dată sau de două ori cu simpatie.

— Deci cum îţi place jobul ăsta? am întrebat şi ea a izbucnit în râs. (Am privit-o în ochi pentru o clipă, dar n-am văzut niciun reproş acolo.) Scuză-mă, m-am lăsat purtat de val şi am vorbit numai eu.

— Taci şi mănâncă-ţi cina. Nu mă deranjează să ascult. Ţi-am spus, mi se păruse că arătai ca şi cum ai fi avut nevoie de un prieten.

— Iar tu ai zis acelaşi lucru despre tine. Până acum n-am fost un prieten foarte bun.

— Trebuia să te descarci într-o măsură mai mare decât mine. Sunt măgulită că m-ai ales ca om în faţa căruia să-ţi uşurezi sufletul. Probabil că am un chip onest, sau altceva.

— Sau altceva…

Aproape că uitasem cum era să mă simt bine faţă de propria-mi persoană şi-i eram recunoscător. Aşa că am întrebat-o despre ea şi mi-a spus câte ceva pe când mâncam.

Avea un tată foarte bogat. Ea absolvise artele plastice la un colegiu de pe Coasta de Est. Crescuse fără să se gândească vreodată că va trebui să muncească pentru a se întreţine. Se măritase cu bărbatul potrivit, care nu se dovedise chiar atât de potrivit. Divorţase şi încercase să se descurce pe cont propriu.

Existase un avort.

Am înţeles că nu avusese succes cu artele. Fusese şocată să descopere cât de greu era să-şi câştige existenţa, însă nu dorise să revină la părinţi. Tatăl continua să-i trimită cadouri, pe care ea nu avea puterea să le refuze, aşa cum era automobilul de afară.

A povestit totul foarte credibil şi a terminat înainte să fi sosit desertul. De fiecare dată când am întrebat-o despre un detaliu, avea răspunsul pregătit. Era fascinant, realmente, pentru că pe la jumătatea poveştii mi-am dat seama că nu credeam nici măcar un cuvinţel.

Ştiţi ceva? Puţin mi-a păsat. La momentul acela eram scăldat într-o căldură plăcută care mai avea încă mult până la ebrietate şi în care mă simţeam minunat. Louise băuse cot la cot cu mine şi, din câte îmi dădeam seama, era perfect trează.

— Ştii să pilotezi avioane? am întrebat-o.

A părut surprinsă, apoi suspicioasă.

— Ce vrei să spui?

— Nu ştiu. Mă gândisem doar că s-ar putea să ştii.

— Am pilotat avioane mici.

— Mă gândisem eu…

Abia dacă se atinsese de desert. Dacă stau să mă gândesc bine, abia dacă se atinsese de orice, deşi mâncarea era excelentă. Şi fumase non-stop. Terminase un pachet şi intrase binişor în al doilea.

Am început să mă gândesc la întoarcerea la aeroport cu Louise în bomba aceea cu motor. Şi m-am întrebat de ce mă minţise. Nu mă întrebaţi cum ştiam că mă minţise; ştiam pur şi simplu.

— Mă poţi duce acasă? am spus.

— Nu ştiu dacă o poate face cineva, Bill. O să-ncerc.

○ ○ ○

S-a descurcat perfect. Poate că-mi simţise teroarea pe drumul de venire, fiindcă a şofat considerabil mai încet.

Apoi am fost lăsat în faţa hotelului, ca o studentă în faţa căminului de dormitoare. M-am simţit cumva straniu, însă m-am gândit că n-ar trebui să-i forţez mâna. Mă aşteptam oricum s-o văd dimineaţă.

Am ajuns în cameră cuprins de o strălucire caldă care a durat până am închis uşa după mine. După aceea am fost o dată în plus într-o cameră străină de hotel, hăt departe de casă, singur. Aş fi dorit să beau ceva. Ştiam că ar fi fost lucrul cel mai rău pentru mine şi mi l-am dorit din nou. Am sunat la room-service, după care, într-o rară etalare de putere a voinţei, am închis înainte să mi se fi răspuns. Am tras draperiile şi am privit afară, la lumini. Am rămas lângă fereastră.

Sunt sigur că aş fi adormit acolo, în scaun, dar, după vreo douăzeci de minute, cineva a ciocănit la uşă. Aproape că n-am răspuns: era probabil Tom sau altcineva din echipa de investigaţie cu o problemă pe care nu mă simţeam în stare s-o rezolv.

M-am dus totuşi la uşă, iar când am deschis-o, Louise stătea în prag, ţinând în mână o pungă de hârtie şi două pahare, încercând să pară voioasă şi nereuşind prea grozav.

— M-am gândit că ţi-ar plăcea un păhărel înainte de culcare, a spus şi a izbucnit în plâns.

14. „SĂRMAN RĂZBOINIC!“

Depoziţia Louisei Baltimore

— Sherman, reglează Maşina Timpului pentru seara de doisprezece decembrie, o mie nouă sute optzeci şi nu ştiu cât…

— Sigur că da, domnule Peabody[7], a chiţăit Sherman.

Sherman… Ticălosul…

○ ○ ○

Povestea noastră până aici…

Dacă vă amintiţi, când am părăsit-o pe eroina noastră, leşinase eroic la simpla menţionare a unui avort nesemnificativ din punct de vedere istoric. Faptul că avortul s-a petrecut la doi ani după naşterea pruncului nu merita o remarcă specială; se întâmpla frecvent în epoca asta. Mai precis acum se întâmplă de fiecare dată. Eu mă bucurasem de copil pentru doi ani. Presupun că asta poate fi considerată bunăvoinţa Fortunei.

Ce este *Fortune?* O revistă. Cât costă? Zece cenţi. Dar eu n-aveam decât un bănuţ de cinci cenţi.

Asta-i bunăvoinţa Fortunei tale.

Dacă devin mai opacă de atât, o să reflect lumina. Aluzii istorice, zece cenţi la kilobyte, prin amabilitatea

[7] Domnul Peabody este un câine din serialele TV de animaţie *Rocky and His Friends* şi *The Bullwinkle Show,* care apare întotdeauna însoţit de „băiatul“ lui, Sherman, şi de Maşina Timpului (WABAC/Wayback). *(N.t.)*

furnizorului local de descărcări de date. Specialitatea noastră: anii 1980.

Capul îmi era ticsit cu atâtea informaţii despre epocă, încât nici măcar nu-mi puteam drege glasul fără să vin cu un refren muzical publicitar, un sinopsis de film, emisiune TV sau glumă răsuflată.

— Sherman, practic pilotez o târfă.

— Nu trebuie să ţi-o tragi cu el, decât dacă vrei, Louise.

— Nu vreau!

Poarta s-a deschis şi… am trecut prin ea.

○ ○ ○

Am asistat la cea mai mare parte a conferinţei de presă. Era pe atât de plictisitoare pe cât mă aşteptasem, deşi, desigur, noi nu fuseserăm în stare s-o observăm, din cauza prezenţei mele acolo, care declanşa cenzura temporală.

A existat un singur moment dificil. La sfârşitul conferinţei de presă, Mayer a început să pună cele mai ale naibii întrebări. Zicea că era în căutare de date neobişnuite. Nu ştiu care anume, dar o să le recunosc dacă o să le văd. Şi apropo, domnule Smith, aţi găsit ceva neobişnuit care să aibă vreo legătură cu timpul? Aproape că mi-am înghiţit ţigara.

Ce ştia nemernicul ăla?

L-am zărit pe Smith de cealaltă parte a terminalului aglomerat al aeroportului. N-am avut mari greutăţi în a ajunge lângă el când a păşit pe escalator, deşi vreo două persoane care nu se feriseră din calea mea nu mi-au apreciat metodele. Nu mi-a păsat. Toţi îmi erau strămoşi, însă mă săturasem de strămoşi. Îmi petrecusem toată viaţa încercând să le croiesc un viitor, şi uite unde mă adusese chestia asta!

Sherman şi cu mine lucraserăm cu multă atenţie momentul acesta.

(Asta se întâmplase mult, mult după ce-mi aruncase apă pe faţă, ori mă ciupise de lobul urechii, ori mă pălmuise, ori ce altceva îmi făcuse pentru a mă trezi. Amintirile mele despre perioada aceea sunt destul de vagi şi aş prefera să nu vorbesc despre ele, mulţumesc tare mult! Amintirile mele despre orele care au urmat, când Sherman şi cu mine discutaserăm despre copil, sunt pe cât de clare pot fi, şi aş prefera să nu vorbesc nici despre ele. Ar trebui să relatez totul, totuşi există limite.)

— Întâlnirea cu drăgălaşa, spusese Sherman.

— Ce-ar trebui să-nsemne asta?

— O expresie populară în diverse perioade ale Hollywoodului din secolul XX, care descrie primul element din tema favorită a vremii: „Un băiat cunoaşte o fată“.

— Băiatul pierde fata, băiatul câştigă fata, este?

— Exact. Nu trebuie să ne preocupăm prea mult de partea a doua. În ordinea firească a lucrurilor, Smith te va pierde fără ajutorul nostru şi, desigur, nu te poate câştiga la sfârşit.

— Ce s-a-ntâmplat cu sfârşiturile fericite? întrebasem. Nu-mi răspunde! Au murit cam pe când m-am născut eu. Bun, dă-mi atunci un exemplu de „întâlnirea cu drăgălaşa“.

— Veronica Lake în rolul femeii deziluzionate pe punctul de a pleca din Hollywood, care-şi cheltuieşte ultimul dolar cumpărându-i micul dejun lui Joel McRae, care se dovedeşte a fi un regizor faimos, îmbrăcat ca boschetar pentru a se documenta în vederea unui viitor film. *Călătoriile lui Sullivan,* de Preston Sturges, 1942.

— Te-ai uitat la multe filme, comentasem eu.

— Cam la câte te-ai uitat şi tu. Bineînţeles, capacitatea mea pentru descărcare de date este mai mare şi le accesez mai rapid.

— În direcţia asta te-ai gândit când mi-ai spus să-i vărs cafeaua în poală.

— Da. Acum el te cunoaşte. Trebuie să-i oferim o ocazie de a te cunoaşte mai bine.

— Şi care-i ideea ta?

○ ○ ○

Sherman mi-o spusese, aşa că acum păşeam pe treapta unui escalator din Oakland.

Am strecurat mâna în poşetă aproape imediat după ce m-a văzut Smith. I-am zâmbit şi am apăsat un buton, iar escalatorul s-a oprit.

— Ne cam tot lovim unul de celălalt, nu-i aşa? am spus.

Nu mă gândisem că el va fi atât de timid. A trebuit să-i smulg o invitaţie la cină. Începusem să mă întreb dacă nu cumva costumul-piele spectaculos pe care-l purtam nu era pe atât de grozav pe cât fusese de lăudat.

Gândind retrospectiv, cred că mă aşteptasem din partea lui să-şi cunoască replicile la fel de bine pe cât mi le cunoşteam eu. Bănuisem că şi el simţea sforile păpuşarului care-l manevra, la fel de intens ca şi mine. Dar de ce să fi fost aşa? La urma urmelor, eu eram păpuşarul lui şi Smith n-avea habar de asta. Eu eram cea care văzuse scenariul sau, cel puţin, propunerea pentru felul în care ar trebui să se desfăşoare seara.

Deoarece n-a propus să şofeze, am presupus că n-avea maşină. De aceea l-am dirijat spre parcare, unde pregătisem un plan de rezervă. Acolo a fost cât pe aici să dau de necaz.

Cum spuneam, descărcarea de date mă umple de informaţii, însă nu este de mare folos în identificarea şabloanelor. În parcare existau un milion de vehicule şi nu ştiam multe despre niciunul. Oh, da, cunoşteam numele

brandurilor, dar în rest trebuia să mă orientez după instinct în selectarea automobilului „meu“.

În mod logic, am gândit că ar trebui să aleg unul mic, în conformitate cu presupusul meu statut socio-economic. Dar uneori logica nu-i de ajutor. De unde să fi ştiut că automobilele mari nu costă întotdeauna mai mult, şi nici cele mai mici nu costă mai puţin.

Cel pe care l-am ales era scund şi părea inconfortabil. De îndată ce l-am arătat, am ştiut că greşisem. Smith m-a privit straniu. Era însă prea târziu să mă răzgândesc. Am băgat mâna în poşetă şi toate încuietorile portierelor s-au deschis înainte ca el să se fi putut apropia suficient ca să poată vedea ce se întâmplase. Am suit apoi în maşină şi am scanat comenzile. Păreau simple şi directe, deşi m-am gândit că un radar putea fi util. Am introdus o cheie în contact. A depistat combinaţia cuvenită şi a pornit maşina, iar eu am pus-o în mişcare.

A fost chiar mai uşor decât crezusem. Vehiculul era mult mai rapid decât toate de pe şosea. Am folosit suplimentul de viteză pentru a depăşi maşinile mai slabe, ţinând turometrul cât mai aproape de linia roşie. Am urmat indicatoarele spre Piaţa Jack London.

○ ○ ○

N-ar fi trebuit să fi recunoscut că ştiam franceza. Până mi-am dat seama că nu era în natura personajului meu, vorbisem deja cu chelnerul.

Mâncarea era destul de neplăcută. Sunt sigur că toţi ceilalţi se bucurau de ea, dar pentru mine era insipidă, de parcă aş fi mestecat carton. În alimentaţia noastră avem nevoie de alte substanţe chimice decât dodecii, inclusiv multe chestii care l-ar fi ucis cu siguranţă pe Bill Smith, sau cel puţin l-ar fi îmbolnăvit. Venisem pregătită. Aveam

câteva capsule ce conţineau toate otrăvurile de care ar fi avut vreodată nevoie o creatură care se respectă din secolul al XCIX-lea. Le-am palmat toată seara şi le-am strecurat în pahar. Aveau atuul suplimentar al neutralizării etanolului. Abia dacă am ciugulit din mâncare; scotchurile duble erau cele care mă susţineau.

El mi-a povestit o mulţime de chestii pe care le ştiam deja; la urma urmelor, Bill Smith devenise omul cel mai amănunţit cercetat din secolul XX. Îl scanasem de la naştere (prin cezariană) până la moarte.

Sosisem în secolul XX cu o doză mare de dispreţ pentru domnul Smith. Privindu-i viaţa din exterior, nu puteai să nu te întrebi din ce motiv un individ care beneficiase de atâtea atuuri nu le fructificase într-o măsură mai mare. Mi s-a părut un smiorcăit, care avea să devină în scurt timp un alcoolic. Avea o poziţie respectabilă şi se găsea pe punctul de a-i da cu piciorul. Dăduse greş în căsnicie.

Smith trăia în epoca aceea care, din punctul meu de vedere, era pe atât de apropiată de Raiul pe Pământ, pe cât ajunsese vreodată rasa umană, şi într-o ţară cu mai multă bogăţie – oricum aţi dori s-o măsuraţi – decât dobândise vreodată altă naţiune. De aici mai departe totul avea să meargă la vale, până ce rasa umană îşi atingea nadirul: zilele dragi şi familiare din viitorul îndepărtat pe care eu îl numeam „cămin“.

Era absolut firesc să mă trezesc întrebându-mă de ce dracu' se lamenta atât? În acelaşi timp secolul XX abunda în plângăcioşi. Ei îşi făceau griji despre relaţiile semnificative. Se plângeau despre costul vieţii. Aveau un întreg arsenal de cuvinte cu care să descrie tot ce-i îndurera – cuvinte ca: anxietate, existenţialism, angoasă. Luau pastile ca să se trateze de ceva numit „depresie“. Urmau cursuri pentru a învăţa cum să se împace cu

propria lor persoană. Avortau în medie cam unu din patru copii. Simţeau realmente că aveau probleme.

Şi, în acelaşi timp, dovedeau dedicaţia termitelor pentru a-şi distruge lumea. Până la urmă produseseră peste trei sute de gigatone de arme nucleare, după care pretinseseră că nu aveau să le utilizeze niciodată. Puseseră în mişcare procese ce aveau să extermine până la urmă toate speciile animale, cu excepţia lor, a câtorva insecte şi a unui milion de microbi cu mutaţii rapide, lăsându-i pe descendenţii lor, ca mine, să evolueze catastrofic spre pieire. Chiar în clipa asta făceau lucruri care urmau să mă modifice în asemenea măsură, încât niciodată nu aveam să le mai pot respira aerul sau consuma mâncarea.

Nu-i de mirare că ei au inventat disperarea existenţială.

○ ○ ○

Cu toate acestea, una este să vezi viaţa unui om în rezumat şi alta să-l asculţi povestind-o. Fusesem pregătită pentru poveste, mă aşteptasem să zâmbesc cum puteam mai bine tot timpul cât ascultam.

Dar când Smith a început să vorbească, am constatat că situaţia se schimba. Sărmanul, m-am gândit, după care m-am surprins crezând-o.

El nu s-a plâns. De fapt nici măcar nu s-a lamentat. M-am pomenit regretând că n-o făcea; ar fi fost mai uşor să simt un dispreţ sănătos faţă de el. Ceea ce mi-a spus era însă adevărul curat. Era singur şi nu ştia ce să facă în privinţa asta. Obişnuise să fie în stare să se afunde în meseria lui, dar asta nu mai avea succes. Ştia că era o prostie, însă nu putea pricepe de ce nimic nu părea să mai aibă vreun înţeles. Acţionând în calitate de propriu medic curant, prescrisese etanolul ca tratament posibil. Cura părea să funcţioneze în unele cazuri, dar încă nu fuseseră

primite toate rezultatele. Smith ştia, fără să-şi dea seama cum ajunsese să ştie, că se ridicase pe vârfuri spre ceva, nu-l atinsese şi acum cobora înapoi. N-avea să se mai înalţe niciodată.

De aceea am oscilat între a-mi părea rău pentru el şi a dori să-l smucesc de guler şi să-l pălmuiesc până-şi venea în fire. Cred că dacă m-aş fi născut în secolul XX, aş fi lucrat în asistenţa socială. De câte ori acordam mai multă atenţie unui berbec, chestia asta mă dădea peste cap. Nu puteam să nu mă pun în pielea lui.

La dracu', e mult mai simplu să-i paralizezi pe lăbari şi să le tragi un şut în cur prin Poartă!

Atunci toate lacrimile şiroiesc departe de ochii mei.

○ ○ ○

Tipul rezista la alcool. Probabil că şi el gândea la fel despre mine.

A rezistat atât de bine, încât, până a sosit mâncarea, şi-a dat seama că-şi revărsase povestea vieţii într-un monolog neîntrerupt şi a avut eleganţa de a se simţi stingherit. De aceea m-a întrebat despre mine.

În niciun caz nu venisem nepregătită. Sherman şi cu mine concepuserăm de asemenea o poveste a vieţii mele. Atât doar că nu voiam s-o spun. Mă săturasem de minciuni. Până la urmă i-am spus-o totuşi şi mi s-a părut că am făcut o treabă destul de bună. A încuviinţat în momentele corecte şi a pus întrebări compătimitoare, dar nu iscoditoare.

Continuam, simţindu-mă chiar mândră de mine, până ce mi-am dat seama că nu credea o iotă din ce ziceam.

Avea o privire ciudată. Poate că nu era decât efectul alcoolului. Mi-am spus că asta ar fi fost explicaţia, totuşi n-am crezut-o.

Nu, pur şi simplu se gândea că exista ceva despre care nu voiam să vorbesc, şi avea perfectă dreptate.

○ ○ ○

L-am lăsat la hotel, am mai şofat cale de câteva străzi, apoi am oprit şi am stat locului, tremurând.

După ce am încetat să mai tremur, mi-am privit ceasul. Trecuse cu puţin de miezul nopţii. Ştiam ce aveam de făcut. Sherman şi cu mine stabilisem metoda şi credeam că va avea succes. Atât doar că păream să nu mă pot pune în mişcare.

Nu pentru că mi-ar fi fost frică să mă culc cu Smith. Sherman şi cu mine discutaserăm despre asta şi mă mai relaxasem în privinţa sexului. De ce să-ţi fie frică să rămâi însărcinată, când mai ai doar două zile de trăit? Şi nu pentru c-aş fi fost prea înfumurată să mă culc cu un bărbat pentru binele Proiectului Poarta. Lista lucrurilor neplăcute pe care aş fi fost dispusă să le fac pentru a salva proiectul era lungă, iar sexul cu cineva care nu-mi plăcea era hăt departe de ultima ei poziţie.

Şi nici măcar pentru că nu mi-ar fi plăcut de el. Era o misiune pe care trebuia s-o îndeplinesc şi eu nu dau bir cu fugiţii înaintea misiunilor, aşa cum n-ar trebui s-o facă niciun soldat bun… dar, lăsând toate astea la o parte, chiar îmi plăcea de Smith. Şi oricum capsula temporală fusese flexibilă în privinţa asta. Nu trebuia s-o fac decât dacă doream.

Ea nu-i decât o momâie.

○ ○ ○

Nu departe de locul în care oprisem se afla un magazin de băuturi alcoolice. Am coborât din maşină, am mers pe trotuar, am intrat şi am cumpărat o sticlă de scotch.

Pe drumul de întoarcere, cineva a ieşit dintr-o intrare întunecată şi a pornit pe urmele mele. M-am întors. Era un bărbat de culoare, posibil un negru, deşi pentru ochii mei rasele sunt la fel de greu de deosebit ca şi modele vestimentare. A întins un pistol spre mine.

— Ia dă poşeta, curvo! a şuierat.

— Eşti hoţ sau violator? l-am întrebat.

După aceea i-am luat arma, l-am aruncat pe jos şi i-am pus talpa pe gât. A încercat să mă azvârle, aşa că i-am tras un şut în faţă şi i-am pus iarăşi talpa pe gât. A horcăit. Am slăbit apăsarea.

— Cred că mi-ai rupt încheietura, a zis.

— Nu, încheietura, ci fie radiusul, fie cubitusul. Oricum ar fi bine să te vadă un medic. I-am privit braţul dezgolit: Eşti drogangiu, nu-i aşa?

N-a răspuns.

Mda, n-ai prea multe de ales în privinţa strămoşilor, dar el îmi era strămoş şi de aceea nu-l puteam ucide. Exista posibilitatea să fi afectat deja în mod major fluxul temporal… însă nu-mi păsa.

Am încercat un sentiment de uşurare. Aveam să fac ceea ce doream să fac, cu condiţia să pot descoperi despre ce era vorba.

I-am scos gloanţele din armă şi i-am restituit-o. Apoi am deschis poşeta şi i-am întins un teanc de valută americană: douăzeci de mii de dolari, mai puţin cei 15,86 pe care-i cheltuisem pe scotch.

— Distracţie plăcută, i-am spus.

○ ○ ○

Liberul-arbitru se simţea ciudat. Dacă despre asta era vorba.

Mi-am lăsat mâinile să şofeze. Ele m-au adus înapoi la hotelul lui Bill şi tot ele au parcat automobilul.

Picioarele mele păreau să aibă idei similare, deşi nu au făcut o treabă la fel de bună. Pe coridorul hotelului, m-am împiedicat de o tavă de la room-service pe care erau două pahare de cocteil goale. Le-am ridicat, iar picioarele m-au dus la uşa lui şi s-au oprit acolo. Am fost pe punctul de a zgrepţăna la uşă, mi-am amintit că eram în alt timp şi alt loc, aşa că am lovit în uşă cu pumnul.

Cioc, cioc.

Cine-i acolo? Fortuna ta.

Ce este Fortuna? Întinde palma, domnule Smith. Louise ghiceşte totul.

15. „DOBÂNDĂ CUMULATIVĂ“

Depoziţia lui Bill Smith

Nu mai fumasem o ţigară de nouă ani, dar, când ea s-a sculat de pe pat şi s-a dus la baie, am înhăţat pachetul pe care-l lăsase pe noptieră şi am aprins una. Erau Virginia Slims. Am început să tuşesc după al doilea fum, iar la al patrulea mă simţeam ameţit, aşa că am strivit-o.

Ce mai seară…

Am privit ceasul. Era unu noaptea. La ora zece dimineaţa, ea avea să se transforme într-un dovleac. Fusese unul dintre multele lucruri pe care le spusese şi care avuseseră la fel de puţin sens ca toate celelalte.

Am ascultat apa curgând înapoia uşii închise. Părea că ea ar fi făcut duş.

Tot ce ştiam cu certitudine era că avusese o fetiţă, care murise. Restul nu avea noimă.

— Pot să-ţi spun ceva? rostise după ce izbutise să se oprească din plâns.

Stăteam pe marginea patului şi eu o cuprinsesem în braţe. Era poate cea mai frumoasă femeie pe care o îmbrăţişasem vreodată, totuşi sexul era foarte departe de mintea mea.

— Sigur că da. Orice.

— Este o poveste lungă, mă prevenise.

— Mă gândisem eu…

Ea râsese. Era un râs tremurat şi ameninţase să devină altceva, însă se stăpânise.

— Acolo de unde vin eu, mor toţi, îmi spusese.

Şi, jur, de-acolo a devenit şi mai nebunesc.

Depoziţia Louisei Baltimore

— Noi nu punem nume copiilor decât la a doua aniversare, i-am spus.

— De ce?

— Nu-i clar?

M-am întrebat din nou cât credea din toate astea. Cam unu la sută, am decis. Dacă intenţionam totuşi să-i spun povestea, n-o puteam exprima cum trebuie în termeni din anii 1980.

— Nu le punem nume fiindcă şansele de a trăi până la a doua aniversare sunt mai mici de unu la sută. După aceea poţi să rişti. Poate că vor reuşi.

— Şi ce-a avut fetiţa?

— Nimic. Cel puţin, aşa părea. Eu aveam doisprezece ani, înţelegi? Îmi venise primul ciclu şi se părea că eram fertilă. Genalizele n-arătaseră nicio problemă majoră.

M-am uitat la el. Câteodată adevărul nu merge şi pace bună.

— Am o problemă de fertilitate, i-am spus. Medicii mi-au zis că n-o să pot avea copii. După care am rămas oricum gravidă.

— La doisprezece ani? a rostit el.

— Dă-i dracu' de doisprezece ani! Sunt beată, da? Mi s-a făcut… cum se numeşte? Amniocenteză. Toţi au considerat că, dac-o să rămân gravidă, copilul va fi… mongoloid.

— În ziua de azi asta se numeşte sindromul Down.

— Exact. Exact! Am uitat jargonul local. Prin urmare, fetiţa s-a născut şi era perfectă. Cel mai frumos şi mai dulce prunc din toate timpurile. Cel mai perfect născut în ultima sută de ani.

Beam direct din sticlă. Fără pastile, fără nimic. S-a dovedit că etanolul nu-i un tratament chiar atât de rău pentru disperare.

— Era viaţa mea. Era tot ce-mi dorisem vreodată. Oho, au încercat să mi-o ia, au încercat s-o ducă într-un spital unde să fie permanent cu ochii pe ea. Vrei să ştii dacă era isteaţă? Era un geniu. A mers la şase luni, a vorbit la nouă luni… Era Pământul, Luna şi stelele.

— Cum ai zis c-o chema? m-a întrebat.

L-am privit din nou. În regulă, aşadar nu credea nici măcar unu la sută.

Şi de ce ar fi trebuit să creadă? Şi de ce ar fi trebuit eu să cred? Am început să plâng iarăşi.

Depoziţia lui Bill Smith

Era mult mai zdruncinată decât crezusem. M-am străduit să pun totul cap la cap, aproape ca şi cum aş fi procedat în cazul unui accident de avion.

Fetiţa avusese un soi de maladie congenitală. Nu sunt expert în genul ăsta de probleme, dar m-am gândit la vreo două lucruri. De pildă: mama avusese sifilis sau fusese dependentă de heroină în timpul sarcinii. Ce altceva îi putea conferi un asemenea sentiment de vinovăţie? De ce altfel şi-ar fi relatat povestea folosind astfel de metafore nebuneşti? Fetiţa murise înainte de a doua ei aniversare. Sau poate că nu. Exista posibilitatea să fie o legumă ţinută în viaţă de aparate.

Ba chiar, dacă situaţia ar fi fost într-adevăr aşa, era posibil ca departamentul de asistenţă socială să-i fi luat copilul. Poate că trăia cu nişte părinţi adoptivi. Era imposibil să pot spune.

Era, aşadar, limpede că Louise era nebună. Cu cât vorbea mai mult, cu atât era mai clar.

În general eu nu reacţionez bine faţă de nebuni. Prefer să n-am nimic de-a face cu ei. Era posibil ca Louise să devină violentă. Nu puteai spune ce-şi imagina, pentru ce anume putea decide să mă învinovăţească.

Da data aceasta, însă, nu m-au încercat astfel de sentimente.

Este adevărat că eram epuizat emoţional când a terminat de vorbit. Este adevărat că ceafa mă durea serios de la încuviinţările pline de înţelegere pe care i le oferisem. Nu conta însă. Continua să-mi placă de ea. Continuam să doresc să fiu cu ea.

Depoziţia Louisei Baltimore

— Nu mi-a rămas prea mult timp, am zis după ce am terminat o poveste pentru care nu exista contextul necesar s-o înţeleagă. Cred c-o să mă duc să-mi fac un duş. Mi-am privit ceasul: La urma urmelor, la zece dimineaţa o să mă transform într-un dovleac.

Mi-am cercetat faţa în oglinda băii. Aceeaşi bătrână Louise. Aceeaşi bătrână idioată.

— Vezi? mi-am spus. Atâta fandoseală pentru nimic. I-ai spus lucrul despre care nu doreai absolut deloc să vorbeşti, iar el n-a crezut o iotă. Ai putea spune c-a fost un anticlimax.

Am început să tuşesc înainte să fi terminat discursul. Mi-am găsit inhalatorul Vicks şi am băgat un jet masiv, sperând ca duhoarea – pentru nasul lui Bill – să nu împută toată baia. După aceea m-am dezbrăcat şi am intrat sub duş.

Sherman pregătise un întreg scenariu pe care să-l aplic în continuare. Era al naibii de drăgălaş, plin ochi cu replici preluate de la actriţe ca Katharine Hepburn şi Jean Arthur, care se încheia cu mine căzând în braţele lui şi – presupun – cu valuri spărgându-se pe nisip în timp ce imaginea noastră se destrăma cu bun gust în anşeneu. Necazul era că funcţionează sub forma asta numai în filme. Întâlnirea noastră fusese drăguţă; mai multă drăgălăşenie de atât nu mai puteam suporta. Era momentul să părăsesc anii 1930 şi 1940 şi să intru direct în expliciţii ani 1980.

Aşa c-am ieşit de sub duş şi am deschis uşa.

Depoziţia lui Bill Smith

A părut să-i facă plăcere. Cel puţin, dacă nu i-a plăcut, a scos toate sunetele cuvenite. Dumnezeu ştie că mie mi-a făcut plăcere. Am simţit că era cel puţin la fel de flămândă după sex ca mine, iar eu nu fusesem niciodată atât de flămând.

Când s-a terminat, s-a întins după ţigări şi asta m-a deranjat puţintel. Poate că aveam nevoie să mă plâng de ceva. Poate că prea brusc viaţa mea devenise prea bună.

— Întotdeauna fumegi după ce faci dragoste?

Şi-a plecat privirea ca şi cum ar fi verificat şi poanta a trecut între noi fără să mai fie nevoie ca ea s-o rostească. Am râs amândoi. A aprins ţigara şi a tras adânc în piept, apoi a exhalat foarte lent.

Părea pe deplin mulţumită.

— Eu fumeg după orice şi înainte de orice, Bill. Aş fuma şi în timp ce dorm, dac-aş putea găsi o cale prin care s-o fac. Doar autoreţinerea mea inumană mă face să le fumez una câte una în prezenţa ta.

— Bănuiesc că ştii cui dăunează fumatul.
— Pot să citesc şi eu ce scrie pe pachet.
— Atunci de ce fumezi?
— Pentru că-mi place gustul. Îmi reaminteşte de acasă. Şi pentru că-mbolnăvirea de cancer pulmonar ar fi ca un centimetru de zăpadă la Polul Nord.
— Ce vrei să spui?
— Vreau să spun că eu mor deja de o boală oribilă.
Am privit-o, dar ochii ei nu trădau nimic. Putea fi adevărul literal, sau alta dintre amăgirile ei stranii, sau poate, pur şi simplu, că mă lua peste picior.
Fusesem mândru de mine când decisesem, în restaurant, că mă minţea. Acum n-o puteam descifra absolut deloc.
— Toţi murim, Bill, a urmat ea. Viaţa este invariabil fatală.
— Aş zice totuşi că mai ai destul de trăit.
— Te-ai înşela.
— De ce ai fugit ieri-dimineaţă? Când ţi-am cerut o ceaşcă de cafea?
Şi-a strivit ţigara şi a aprins alta.
— Nu m-aşteptasem să te văd acolo. Căutam altceva.
— Lucrezi într-adevăr pentru United?
Mi-a surâs larg.
— Tu ce crezi?
— Cred că eşti puţin nebună.
— Ştiu asta. Adevărul nu-i mulţumeşte pur şi simplu pe unii.
Am căzut pe gânduri.
— Da. Cred că lucrezi pentru United. Mai cred că te amuză pur şi simplu să-i faci pe oameni să se simtă ridicoli. Îţi place să-i ţii în nesiguranţă.
— Dacă insişti…

— Cred c-ai fost şocată de altceva. De pildă, de jucăriile însângerate şi de cadourile de Crăciun ferfeniţite.

A oftat şi m-a privit trist.

— Mi-ai descoperit secretul cel mai ascuns. Am un suflet sensibil.

Şi-a îndepărtat ochii de la faţa mea, i-a coborât destul de mult şi a strivit o ţigară pe jumătate fumată. Din partea ei, gestul era surprinzător.

— Eşti gata s-o mai facem? m-a întrebat.

Depoziţia Louisei Baltimore

Misiunea continua să existe, deşi practic uitasem de ea. Trebuia să-mi reamintesc întruna: scopul prezenţei tale aici este de a-l schimba pe Smith, de a-l opri să revină în hangar în toiul nopţii şi de a se întâlni cu o versiune anterioară a Louisei Baltimore.

Nu mă deranja mult faptul că o parte a vieţii mele pe care o trăisem deja avea să fie anulată, n-avea să se mai fi petrecut niciodată, dacă el nu intra în hangar. Dacă universul mă anula, cel puţin aveam să dispar ca o femeie mulţumită. Era mult mai bine decât mă aşteptasem să capăt vreodată.

Când m-am uitat la ceas, era şapte dimineaţa şi noi stăteam tot în pat, în pielea goală, râzând şi vorbind, în timp ce soarele răsărea. Nu ştiu cine a sugerat să ne culcăm, dar în cele din urmă am făcut-o. Nu credeam că aş fi avut mari greutăţi să-l ţin departe de investigaţii. În primul rând, acel C. Gordon Petcher avea să sosească cu certitudine în cursul dimineţii şi să îndepărteze multă presiune de pe umerii lui Bill.

El ar fi putut pretexta că era bolnav, să-şi petreacă restul zilei în pat.

Cel puţin asta îmi repetam întruna.

Toate evenimentele Ferestrei C se dovediseră până la urmă foarte stranii. Făcusem praf măsurile de securitate în toate direcţiile. Îi spusesem adevărul literal despre multe lucruri. Şi nu fusesem crezută.

În mod ciudat, asta mi se părea un semn bun. Smith mă credea smintită, totuşi nu părea foarte deranjat de posibilitatea respectivă. Ar fi putut oare să fie atât de greu pentru smintita frumuşică, cu poveştile ei nebune, să-l vrăjească pe bărbatul acesta timp suficient pentru a-l împiedica să intre în hangar diseară? Chiar dacă ea era destinată să se transforme într-un dovleac la ora 1o Pacific Standard Time?

Depoziţia lui Bill Smith

Am râs unul în braţele celuilalt, hohotind beţi, şi am făcut dragoste din nou, mai lent. Am râs iarăşi şi am făcut dragoste iarăşi. M-am impresionat pe mine însumi. Sper că ea a apreciat asta.

Habar n-am când am adormit. N-a părut să conteze.

Dar a contat. Oho, a contat…

○ ○ ○

Am sărit din pat ca o rachetă teleghidată…

… şi m-am izbit cu nasul de perete. Am rămas zgâindu-mă prosteşte la el, în timp ce gândurile de mahmureală mi s-au aranjat într-o stare vagă de conştiinţă.

Ceasul deşteptător nu sunase. Ce caută peretele ăsta aici? Cine sunt, unde sunt, ce sunt, de ce sunt, c…

Oh…

— Bună dimineaţa, a rostit ea.

Stătea pe pat, în pielea goală, rezemată de perne, cu picioarele întinse. A tras din ţigară. Era atât de sfâşietor de frumoasă, încât m-am gândit că aş putea izbucni în plâns.

— Te rog, am croncănit. Nu mai fuma aşa zgomotos.

— Slăbuţ, slăbuţ. Azi-noapte te-ai descurcat mult mai bine.

Cu toate acestea a stins ţigara.

— Azi-noapte mă simţeam mult mai amuzant.

— Stăteam aici şi mă întrebam, a spus ea, când o să te poţi ridica în picioare? A durat ceva până ţi s-au focalizat ochii.

— Încă nu sunt focalizaţi.

— Ba da.

S-a întins şi bănuiesc că avea dreptate. Era imposibil să nu te focalizezi pe cineva atât de spectaculos.

— Acum însă mă-ntreb, ce anume te-a trezit? Eu n-am auzit nimic şi nici n-am făcut nimic. În tot cazul, ai sărit ca ars.

— Cât e ceasul?

— Opt şi jumătate.

M-am aşezat pe marginea patului şi i-am povestit despre ceasul meu deşteptător. Trebuia să presupun că tocmai prezentam o versiune a vechii fabule despre paznicul de far. El stătuse acolo de douăzeci de ani şi sirena de ceaţă îi urlase în ureche la fiecare treizeci de secunde. Într-o noapte sirena nu declanşase o singură dată şi paznicul sărise din pat urlând: „Ce-a fost asta?“

M-a ascultat solemn, s-a întins după altă ţigară, m-a privit şi a decis să renunţe.

A deschis braţele.

— Bill… Ascultă-mă. Ai dormit o oră. Domnul Petcher al tău se poate ocupa de îndatoririle tale. Treci înapoi în pat. Să te masez puţin pe spate.

M-am aşezat şi ea m-a masat într-adevăr. Nu şi-a folosit doar mâinile şi nu m-am plâns. După aceea am făcut lucrul cel mai greu din viaţa mea. M-am ridicat.

— Trebuie să mă duc la muncă, i-am spus.

A stat locului, parcă desprinsă de pe paginile centrale din *Penthouse,* complet până la vaselina de pe obiectivul foto… deşi s-ar putea să fi fost vorba pur şi simplu despre starea globilor mei oculari. Nu s-a clintit, ci s-a mulţumit să mă privească.

— Meseria asta o să te omoare, Bill.

— Da. Ştiu.

— Stai cu mine azi. O să-ţi arăt San Francisco.

— Crezusem că trebuie să pleci la ora zece.

S-a schimbat la faţă. Nu ştiam ce zisesem. Ea nu precizase unde trebuia să plece la ora zece. Poate ca să-şi viziteze fetiţa la spital.

○ ○ ○

Inelele perdelei duşului au şuierat, când ea a smucit perdeaua şi a intrat lângă mine.

S-a cutremurat când apa rece a lovit-o şi pentru o clipă ne-am strâns unul lângă celălalt ca doi copii.

Am răsucit maneta robinetului spre cald şi am îmbrăţişat-o. S-a lăsat pe spate în braţele mele. Am văzut că sfârcurile nu i se încreţiseră de frig, aşa cum se întâmplau cu ale soţiei mele când făcea un duş rece. Ciudat ce lucruri observi în asemenea momente…

— Nu-mi place să văd că te omori. Ia-ţi ziua liberă.

— Louise, nu te supăra pe mine. Am o meserie şi trebuie s-o fac.

— Atunci nu sta până târziu. Diseară la zece voi fi aici.

— Asta pot face. Voi fi şi eu aici.

Depoziţia Louisei Baltimore

El a plecat şi eu nu aveam habar ce va face diseară. Oricum, situaţia nu era deloc roz.

Putea să meargă în hangar, să se întâlnească cu mine şi să belească cronolinia.

Sau putea să nu meargă într-un loc în care eu fusesem deja, într-un loc în care, în versiunea realităţii mele, el fusese deja. Nu ştiam ce s-ar fi întâmplat cu mine dacă ar fi acţionat aşa.

În tot cazul, stând pe pat în costumul-piele ud, mi-am spus că era posibil să-mi fumez ultima ţigară. Nu m-am grăbit, ci am savurat fiecare fum canceros.

După care Poarta a apărut în baie şi am trecut prin ea. Din câte ştiam, era perfect posibil ca de partea cealaltă să nu se mai găsească nimic. Gândul respectiv nu m-a neliniştit prea mult. Măcar pentru o noapte, trăisem din plin.

16. O NOAPTE DE NEUITAT

Depoziţia lui Bill Smith

Când am trecut prin recepţie, am văzut doi poliţişti. Stăteau de vorbă cu directorul. Nu le-am băgat în seamă prezenţa, până am ieşit şi am văzut alţi doi poliţişti, două maşini de poliţie şi o camionetă de remorcare care tocmai scotea din parcare automobilul sport italienesc al Louisei. Am pornit într-acolo. Eram gata să întreb ce naiba se întâmpla, dar ceva m-a făcut să mă opresc. M-am apropiat de un gură-cască şi l-am întrebat ce se petrecuse.

— Poliţia zice c-a fost furat, mi-a răspuns bărbatul.

— Furat?

— Aşa se zice. Probabil c-a fost vreun puşti. Altfel cine dracu' ar fi aşa tâmpit să fure o maşină ca asta? Nu cred să fie mai mult de şase-şapte în toată ţara.

○ ○ ○

Am ieşit din lift şi m-am grăbit pe coridor. Tocmai căutam cheia camerei, când s-a auzit un zgomot ciudat. M-am uitat în jur, în sus şi-n jos pe coridor, dar nu i-am putut localiza sursa.

Nu eram foarte departe de aeroport şi de aceea l-am ignorat. Scosesem cheia, aşa că am dat s-o introduc în broască.

Cel puţin, am încercat.

Uşa s-a curbat, îndepărtându-se de mine, ca şi cum ar fi fost făcută din cauciuc.

Am fost cât pe-aici să cad; am ridicat mâna şi m-am rezemat de perete, care se deformase de asemenea. După care, lent, a revenit la poziţia iniţială.

Am rămas nemişcat, simţind că mă trec toate apele. M-am retras din faţa uşii, apoi am cercetat-o, atât pe ea, cât şi peretele. Tencuiala nu se fisurase nicăieri. Mi-am trecut palma peste uşă şi în jurul cadrului. Nimic nu era deformat şi nu exista nicio aşchie.

Iisuse! Mai avusesem mahmureli urâte, dar nimic de felul ăsta. Mi-am frecat faţa cu palmele şi am descuiat uşa.

Preţ de o secundă ceva a părut foarte straniu înăuntru. În capătul îndepărtat al încăperii se aflau uşile glisante din sticlă care duceau la un balcon de mărimea unui sicriu. Uşile acelea erau închise, totuşi draperiile fluturau de parcă ar fi bătut un vânt puternic. Nu simţeam însă nici cea mai vagă adiere. Şi totul din cameră părea acoperit de gheaţă.

Poate că „gheaţă“ nu-i cuvântul potrivit. Promoroacă… sau zahăr pudră…

Am clipit din ochi şi totul a dispărut. Perdelele nici măcar nu se clinteau, şi nimic nu era în neregulă cu pereţii sau cu aşternuturile mototolite.

Ea dispăruse.

○ ○ ○

Am făcut toate lucrurile la care m-am putut gândi. Nimic n-a adus-o înapoi.

Uşile balconului erau încuiate pe dinăuntru. Le-am deschis şi am ieşit afară, am privit în jur, dar n-am putut vedea cum ar fi putut coborî pe acolo de la etajul al treilea. Nu se zărea nicio frânghie din cearşafuri înnodate sau ceva de felul acela.

Nu lipsisem totuşi chiar atât de mult. Bănuiesc că putea să fi coborât cu alt lift în timp ce suiam eu, sau poate că folosise scara, însă ceva mă făcea să mă-ndoiesc în privinţa respectivă. Hainele ei continuau să fie aici. Toate – de la pantofii maro la sutienul din bumbac.

Doar poşeta dispăruse. Era posibil să fi avut haine în ea? Practic, singurele dovezi ale trecerii ei pe acolo erau aşternuturile pătate şi scrumierele ticsite cu mucuri de ţigară.

○ ○ ○

Am rămas în cameră aproape o jumătate de oră, străduindu-mă să pun totul laolaltă.

Un automobil furat. O noapte de neuitat. O poveste stranie despre un loc în care toţi mureau.

Un prunc mort, sau avortat, sau dependent de heroină.

Ah, da, şi alte două indicii! În coşul pentru gunoi din baie am găsit un inhalator Vicks şi un pachet gol de chewing-gum Clorets pentru împrospătarea respiraţiei. Am mirosit inhalatorul şi am regretat.

Indiferent ce ar fi conţinut, nu doream nici măcar un strop.

Bifeaz-o ca pe o experienţă de viaţă, mi-am spus, atât doar că îndemnul acela nu m-a ajutat deloc. Din orice experienţă ar trebui să înveţi ceva, numai că a mea se rezuma doar la întrebări.

○ ○ ○

Am decis să nu spun poliţiei nimic despre Louise, cel puţin până nu aveam ocazia să vorbesc cu ea mai întâi. Poate că avea nevoie de ajutor. Nu credeam că era periculoasă.

A trebuit să comand un taxi ca să ajung la aeroport. Când am sosit, m-am dus direct la reprezentanţa United, la biroul lui Sarah Hacker.

Arăta ca şi cum ar fi dormit la fel de mult ca mine. Poate că există şi joburi mai rele decât resursele umane şi relaţiile cu publicul într-o companie aeriană care tocmai a avut un accident aviatic, dar nu ştiu care sunt alea.

— Bună, Sarah, i-am spus. Aş dori să găsesc o Louise Ball, dacă nu-i un deranj prea mare.

— Niciun deranj, mi-a răspuns. Cu ce se ocupă şi în ce oraş?

— Lucrează chiar aici. Sau cel puţin a lucrat ieri. La ghişeul de bilete.

Sarah a clătinat din cap şi a întins mâna spre un registru. L-a răsfoit.

— În niciun caz, decât poate să fi fost angajată aseară, după ora cinci. Eu îmi cunosc toţi oamenii, Bill. Poate să fi fost angajată temporar? Stai să mă uit.

S-a uitat, dar n-a găsit nimic. A introdus numele în computerul ei şi a confirmat că nimeni cu numele Louise Ball nu lucra pentru United.

Era momentul să anunţ FBI-ul. O nebună inofensivă, obsedată de fiica moartă, este una, dar o persoană neautorizată care se implică într-o investigaţie folosind o identitate falsă era cu totul altceva.

Am intrat într-o cabină telefonică şi am format primele două cifre ale numărului pe care mi-l dăduse Freddie Powers… apoi am pus receptorul în furcă. Louise spusese că se va întoarce diseară.

Aveam să aştept şi să-i ofer şansa de a se explica.

Mi-am amintit că aveam totuşi ceva de discutat cu Freddie Powers, aşa că am revenit în cabina telefonică. L-am găsit la morga improvizată.

— Ce se mai aude cu ceasurile alea? l-am întrebat. Ai mai aflat ceva nou?

— Ar fi o chestie, mi-a zis. Mai ţii minte ceasurile digitale care mergeau invers? Acum toate funcţionează normal.

— Ai discutat cu vreun specialist?

— Da.

— Şi ce-a zis?

— Că aşa ceva nu se poate întâmpla.

Am căzut pe gânduri.

— Câţi oameni le-au văzut? Vreau să zic, câţi le-au văzut când mergeau invers?

A urmat o pauză.

— Tu şi cu mine… Stanley… şi doctorul ăla, Brindle. Poate şi vreo doi lucrători care l-au ajutat să scoată ceasurile de pe cadavre… deşi nu cred. El este cel care le-a remarcat.

— Ai făcut ceva… filme, înregistrări video, orice?

— Nu. Absolut nimic. Nu există decât cele trei declaraţii ale noastre.

— Trei?

Altă pauză.

— Nu sunt sigur că Brindle va dori să se implice.

— Să nu ne grăbim. Avem încă ceasurile care sunt decalate cu patruzeci şi cinci de minute.

— Da.

— Pe când în cazul celor digitale nu există decât ce am văzut noi, tu şi Tom şi cu mine.

A urmat o pauză şi mai lungă. Am bănuit că se gândea la poziţia lui, la cariera lui şi la felul în care o asemenea poveste i-ar fi putut afecta ascensiunea în Comisie – care dorea întotdeauna să nu rămână niciun căpeţel nedezlegat.

— Da, am văzut, a rostit el fără grabă, dar nu-nseamnă că aş crede că ar fi ceva important.

— Exact. Deocamdată să nu ne grăbim cu nimic, da? O să decid eu dacă-i important.

— Aşa-i cel mai bine, Bill.

O anomalie fusese rezolvată.

○ ○ ○

Ziua a trecut binişor, atât că eu m-am uitat întruna peste umăr, aşteptându-mă ca Louise să-mi cadă în poală.

Nu mi-a căzut.

Am început discuţiile cu Norman Tyson, de la compania producătoare a computerelor pentru controlul traficului aerian.

Tyson a susţinut apăsat că echipamentele lor nu erau de vină, deoarece funcţionaseră la supraîncărcări peste parametrii prevăzuţi de proiectanţi. L-am lăsat pe Tom să se ocupe de el, sperând să văd o fisură în armura lui de siguranţă. Se ştiau vulnerabili, dar în acelaşi timp ştiau că motivul real al accidentului putea fi faptul că AFA nu înlocuise hardware-ul depăşit.

Iar Comisia avea să arunce găina moartă mai departe în curtea Congresului, care nu asigurase fondurile necesare.

De acum vinovăţia era destul de întinsă, dar, dacă voiai, puteai să mergi încă mai departe şi să învinuieşti electoratul care îi votase pe membrii Congresului.

Comisia, desigur, se afla la adăpost. Cel puţin pe hârtie. Aveam tone de rapoarte şi recomandări. Avertizasem că aparatura era veche. Spusesem că trebuia înlocuită.

Dar insistasem oare suficient de mult? Cine putea şti? Trăiam în nişte vremuri în care bugetele erau examinate cu lupa. Ba chiar, dacă stăteam să mă gândesc bine, nici măcar nu-mi puteam aminti vreo perioadă în care cetăţenii să nu fi ţipat pentru reducerea cheltuielilor guvernamentale, iar oricine fusese afectat de reducerile

respective declara că fusese cea mai proastă decizie văzută vreodată la Washington. Iar noi nu spuseserăm niciodată că noile computere ar fi fost ieftine: era vorba despre o jumătate de miliard de dolari.

Priveşte aspectul pozitiv, mi-am spus. Pun prinsoare că acum vor fi achiziţionate.

○ ○ ○

Imediat după prânz am primit un telefon de la doctorul Harlan Prentice, care conducea echipa de autopsie. Ar fi vrut să vin până la el, totuşi sunt unele lucruri pe care prefer să le evit imediat după ce am mâncat, iar morga se număra printre ele.

— Este vorba despre conţinutul stomacurilor, a spus el. Cred că ştii că rata de identificare în accidentul ăstuia va fi mică.

— Am fost la morgă, doctore, i-am răspuns. Am văzut sacii cei mari.

— Da. Ei bine, în cazul lui 747 am examinat şaptezeci şi trei de fragmente de corpuri care conţineau stomacuri. Am în faţa mea un meniu de la cursa aceea, iar pasagerii din clasa turist puteau alege între clătite umplute cu carne de pui, medalion de vită cu unt Bercy şi o un fel de mâncare de regim. N-am văzut meniul de la clasa întâi.

Am înghiţit un nod măricel şi am simţit gustul fripturii pe care abia o terminasem. Vreau să spun că sunt călit în chestii de-astea, dar medicii sunt incredibili.

— Şi care-i problema, doctore?

— Toţi au mâncat pui.

Asta m-a amuţit pentru o clipă.

— Destul de improbabil, nu crezi?

Continua să aştepte un comentariu din partea mea.

Brusc m-am simţit furios. Nu pe el. De ce nu era totuşi posibil ca acest caz să urmeze o linie decentă, rezonabilă?

— Improbabil, da, am acceptat. Nu însă imposibil.

— Pune serios la încercare legile probabilistice. Mai am de examinat încă o sută de stomacuri.

— Şi următorul ar putea conţine vita.

— Sau legumele, a contribuit el îndatoritor.

Atunci m-am săturat.

— Trebuie să fi fost vreo încurcătură în New York, am spus. Au încărcat prea multe cine cu pui. Nu şi-au dat seama decât după decolare. Aşa că toţi pasagerii flămânzi au mâncat pui, iar, dacă ar fi aterizat, Pan Am ar fi auzit o mulţime de plângeri.

— Şi clasa întâi?

Mai dă-o-n mă-sa de clasa întâi!

— Nu ştiu. Ştiu doar că întotdeauna există o explicaţie rezonabilă. (Am înghiţit alt nod, întrebându-mă ce dracu' ştiam, de fapt.) O să-i cer cuiva să discute cu cateringul din New York. Ei o să pună lucrurile la punct.

Am închis telefonul.

Am rămas după aceea locului, gândindu-mă la cele discutate şi ştiind că voi avea nevoie de o pilulă antiaciditate în loc de desert. Se părea că aveam predilecţia aceasta de a acoperi problemele şi de a pretinde că nu mai existau. Erau, însă, într-adevăr, nişte probleme absolut nebuneşti. Şaptezeci şi trei de stomacuri pline cu mâncare de pui servită în avion. Ceasuri care mergeau cu patruzeci şi cinci de minute înainte. Ceasuri care merseseră invers când mă uitasem la ele şi care reveniseră la mersul normal când mă întorsesem cu spatele. O impostoare frumoasă îmbrăcată ca angajată a unei companii aeriene.

Şi un glas pe bandă. *Toţi sunt morţi. Toţi sunt morţi şi arşi.*

○ ○ ○

Atunci şi-a făcut apariţia Gordy Petcher. L-am trimis cu şefii mei de echipe, ca să-l aducă la zi în toate privinţele. Pe moment nu aveam ce face cu el. Nemernicul nu putuse veni când noi ne împotmoleam prin noroi şi resturi de corpuri; sosise acum ca să-şi asume meritul descoperirilor noastre. Măcar se putea ocupa de conferinţele de presă.

După şedinţa de seară s-a ţinut altă conferinţă de presă, ceva mai informativă. Gordy voia să dea ceva de ronţăit pentru mass-media, aşa că Tom, Eli şi cu mine am întocmit lista scurtă a lucrurilor despre care eram destul de siguri, prevenindu-l să le prefaţeze pe toate cu expresii de forma „Există indicaţii că…“, „Actualmente examinăm…“ sau „A apărut posibilitatea…“

Ce dracu', se pricepea la asta, trebuie s-o recunosc. Era mult mai bun decât mine. Ştia cum să formuleze afirmaţii ambigui şi cum să evite orice posibilitate de a fi atacat pentru calomnie. Singura chestie care mă neliniştea era tendinţa lui de a căuta un titlu de prima pagină, dar de data asta n-a făcut-o. Presa a părut satisfăcută cu ce căpătase şi treptat a început să plece.

În scurt timp am rămas singur în sala mare de conferinţe. Uimitor cât de pustiu poate arăta un astfel de loc.

Louise nu spusese, de fapt, unde aveam să ne întâlnim.

La hotel, m-am gândit. Fie o să mă aştepte la hotel, fie o să lase un mesaj.

La recepţie nu mă aştepta niciun mesaj.

Am suit în cameră. Camerista strânsese hainele Louisei şi le pusese în dulap. Am fost recunoscător pentru haine. Fără ele, aş fi început să mă întreb dacă ea existase cu adevărat.

○ ○ ○

Dormisem o oră într-o noapte şi vreo patru ore cu o noapte înainte. Dormisem două ore în avion spre California. Nu pusesem gura pe alcool şi nu simţeam deloc că mi-ar fi fost somn.

Pentru o vreme, m-am plimbat înainte şi înapoi prin cameră, apoi am coborât la bar, însă m-a deprimat. Am suit în maşină şi m-am întors la aeroport, am ieşit pe câmpul de aterizare şi am mers până la uşile mari ale hangarului în care se aflau resturile celor două jumbo-jeturi.

Într-o parte a lor exista o uşă mai mică, pentru accesul personalului. Avea un gemuleţ din sticlă, cu plasă de sârmă. Am ciocănit la uşă, mi-am lipit faţa de gemuleţ şi am privit înăuntru.

— Hei, ce faci aici?

Paznicul era afară şi se apropiase din spatele meu. M-am întors fără grabă, nedorind să-i stârnesc nervozitatea în beznă. Era probabil un poliţist ieşit la pensie. Pe umăr se vedea numele unei agenţii de securitate şi pază, iar la şold avea un revolver calibrul 9 mm.

Mi-am scos ecusonul de identitate şi i l-am întins. S-a uitat la el, mi-a privit chipul şi s-a relaxat.

— V-am văzut aseară la televizor, mi-a spus.

— Cum se face că eşti aici? l-am întrebat.

A strâns din umeri.

— Sunt plătit de companie să păzesc hangarul ăsta. De obicei au avioane adevărate înăuntru, ştiţi? Nu vor să se-ntâmple cine ştie ce… În noaptea asta însă mai este un paznic în afară de mine. E pe partea cealaltă, la cealaltă uşă. Greu de-nţeles, este?

— Ce vrei să spui?

S-a uitat prin gemuleţ.

— Păi, vreau să spun că n-a mai rămas cine ştie ce de furat.

— Nu, cred că nu.

— A fost groaznic, nu-i aşa?

— Da. Groaznic. Am indicat lacătul mare de pe uşă: Ai cheile?

— Sigur că da. Vreţi să intraţi?

— Da. Dacă doreşti, poţi să-ţi suni şefii să le ceri aprobarea, dar îţi pot spune ce-o să-ţi zică: lasă-l să facă orice vrea. Până-mi termin de scris raportul, avioanele alea sunt ale mele.

M-a privit şi a încuviinţat din cap.

— Mă aştept s-aveţi dreptate. Deşi nu ştiu ce-aţi vrea să faceţi pe-acolo.

A descuiat lacătul, m-a lăsat să intru, apoi a încuiat după mine. Mi-a spus să bat în uşă când voiam să ies.

M-am plimbat prin hangar, fără nici cea mai mică idee despre ce anume căutam. Tot ce aveam era amintirea acelui prim moment în care o văzusem pe Louise. Fusese aici, în clădirea asta uriaşă, şi căutase ceva.

M-am oprit lângă axul masiv al unui turboventilator fabricat de General Electric. Toate palele se rupseseră, totuşi căldura incendiilor nu-l afectase. Prin comparaţie cu temperaturile la care fusese proiectat să reziste, prăbuşirea şi focul nu reprezentau cine ştie ce.

Am pornit spre locul în care fuseseră sacii cu resturi mărunte. Louise se uitase la ei. Îmi aminteam limpede acum. O strigasem, ea mă privise şi o rupsese la fugă.

Sacii dispăruseră. În locul lor se aflau mai multe mese pliante, acoperite cu grămezi de metal contorsionat. Am pornit în lungul rândurilor nesfârşite, recunoscând uneori câte ceva, dar neavând habar de cele mai multe ori la ce mă uitam. Într-un avion există foarte mult metal.

Ceva mai departe se aflau mesele cu rămăşiţele bagajelor. Fragmente de valize nu mai mari decât mâna mea. Moviliţe de haine zdrenţuite şi arse. Aparate foto strivite, schiuri sfârtecate, bucăţi informe de plastic ce fuseseră calculatoare de buzunar. Până şi o sticluţă de parfum care supravieţuise intactă.

O luminiţă roşie mi-a atras atenţia. Era foarte difuză, îngropată sub o mulţime de alte chestii. M-am întins către ea şi resturi neidentificabile au zăngănit pe podea.

Prima impresie: o jucărie pentru copii. Un pistol spaţial. Carcasa din plastic era pe jumătate topită, înnegrită la exterior, crăpată şi deschisă. Lumina roşie răzbătea prin fisură.

Ca multe alte obiecte din cazul acesta, jucăria era stranie. M-am uitat în interiorul ei, prin crăpătură. Lumina mi s-a părut coerentă: lumină laser. Nu auzisem de jucării pentru copii care să utilizeze lasere.

Aveam în buzunar un briceag elveţian. I-am extins lama cea mai lungă şi am strecurat-o în fisură. Am răsucit şi carcasa din plastic s-a desfăcut. Am rămas privind interiorul obiectului. Nu ştiam ce dracu' era, dar în niciun caz nu era o jucărie.

Bun! În sfârşit, aveam ceva concret. Găsirea lui mă întrista mai mult decât pot spune, dar asta era: un soi de armă. Provenise din zona de care Louise fusese atât de interesată ieri-dimineaţă. Nu puteam decât să presupun că ea ştiuse că se afla acolo şi că o căutase. Era momentul să-l chem pe agentul special Powers. Armele ieşeau din jurisdicţia mea.

La şase-şapte metri de mine, pe perete, era un telefon. Aveam să telefonez, realmente intenţionam s-o fac, însă luminiţa roşie continua să-mi rămână ascunsă. Provenea de sub ceva ce putea fi un cip cu circuite. Am început să-l

forţez cu briceagul. Voiam să ştiu ce anume producea lumina aceea.

Stăteam întins pe podea. Nu mă puteam clinti. Îmi era foarte frig şi mă durea ceafa.

Fusese un fulger luminos şi un sunet ciudat, care începuse surd şi trecuse dincolo de limitele percepţiilor mele, cutremurând hangarul. Brusc îmi pierdusem controlul asupra tuturor muşchilor.

Leşinasem, dar nu eram sigur dacă din cauza armei. Cred că în cădere mă lovisem cu capul de colţul mesei, apoi încă o dată, de podea.

Ochii mă dureau, de asemenea. Nu-i puteam clinti. Nu puteam nici măcar să clipesc. Corneea începuse să se usuce.

Pentru o clipă am crezut că murisem şi că aşa arăta moartea. După aceea am descoperit că respiram. Simţeam podeaua din beton rece sub mine, aerul rece deasupra mea, şi pieptul ridicându-mi-se şi coborând. Vedeam păienjenişul traverselor din oţel de sub acoperiş şi câteva lumini slabe.

Acesta era universul meu.

Fractură de coloană, am gândit. Paraplegie. Catetere, plămâni artificiali, pungă de dren şi adio viaţă sexuală…

Nu părea totuşi să fi fost vorba despre o fractură de coloană. Îmi simţeam picioarele. Unul era uşor îndoit sub mine şi urma să amorţească. Ştiam că, atunci când mă voi mişca – dacă aveam să mă mai mişc vreodată –, mă va furnica şi înţepa înfiorător.

Nu-mi amintesc multe din următoarele câteva minute. Eram speriat, nu mă ruşinez s-o recunosc.

Se întâmplase ceva ce nu înţelegeam. Tot ce puteam face era să zac. Nu izbuteam nici măcar să-mi desprind ochii de la plafon.

După care am constatat că mai puteam face şi altceva. Puteam să aud.

Fără să fie puternic, era unicul zgomot din hangar, aşa încât l-am auzit. Am decis că erau doi oameni care încercau să meargă cât mai silenţios. Probabil că nu i-aş fi auzit, dacă n-aş fi ascultat cu atâta atenţie.

După mult timp, am decis că erau trei. Ulterior am fost sigur că erau patru. Uluitor cât de multe puteam auzi, dacă nu puteam face nimic altceva.

Am aşteptat. În curând unul dintre ei urma să se apropie suficient şi aveau să decidă ce să facă cu mine.

Unul dintre ei s-a apropiat într-adevăr. L-am văzut crescând în câmpul meu vizual. M-a privit de sus.

S-a întors şi a fluierat încetişor. I-am auzit pe ceilalţi îndreptându-se către mine. S-au strâns în jurul meu. Au alcătuit un cerc şi m-au privit. Purtau un fel de costume de scufundători: cauciuc negru care îi acoperea complet, cu excepţia feţelor.

— Cine-i? a întrebat unul dintre ei.

— Tu cine crezi?

Cunoşteam glasul acela.

La urma urmelor, ea spusese că se va întâlni cu mine în cursul serii.

○ ○ ○

Au discutat dacă eram sau nu în viaţă. După aceea s-au îndepărtat din raza mea auditivă; deşi îmi dădeam seama că şuşoteau despre mine, nu le puteam auzi cuvintele. Am avut impresia că unele dintre ele nu erau în engleză.

S-au apropiat iarăşi şi m-au privit din nou. De data aceasta am mai prins câte un cuvânt, ici şi colo.

— … scurtcircuitat ceva.

— … raza paralizantă… focalizată.

— … mare noroc… un mort.

— Ce dracu' face aici acum?

Asta fusese Louise.

— … luăm paralizatorul?

— … Poarta trebuie s-apară în douăzeci de minute… ştergem de-aici.

— Smith transpiră cam mult.

Asta nu m-a surprins. Pe de altă parte, nu mă aşteptam să mai transpir multă vreme. Ştiam că eram un om mort. Dădusem din întâmplare peste ceva ce n-ar fi trebuit să văd, un fel de armă paralizantă. Deoarece nu-mi puteam clinti ochii, nu-i putusem distinge bine, dar îmi aminteam că de centuri le atârnau forme vagi şi aspectul lor general anunţa răspicat „comandouri“. Nu veniseră aici ca să se joace.

Aşa că aveau să mă ucidă cu certitudine.

Nu înţelegeam însă – cel puţin din punct de vedere tactic – de ce Louise mi se arătase de atâtea ori până acum. Încercase să mă atragă cumva de partea lor? Mi-am amintit cât de mult insistase să nu merg azi la muncă. Perfect, încercase aşadar să mă ţină departe de locul ăsta când aveau să vină în căutare… atât doar că eu însumi nu ştiusem că voi veni aici, până cu o oră în urmă. În mod firesc, n-ar fi trebuit să fi fost în hangarul acesta, la ora aceasta.

Ceva mersese al dracului de prost pentru ei şi nu aveam idee ce fusese, dar cu siguranţă soluţia cea mai simplă pentru problema lor actuală era să mă lichideze.

Nu mi-a venit să-mi cred urechilor când i-am auzit îndepărtându-se.

Apoi Louise s-a întors. A apărut atât de brusc deasupra mea, încât, dacă m-aş fi putut mişca, aş fi sărit cât colo. Mi-am simţit inima bubuind şi picăturile de sudoare prelingându-mi-se pe obraji.

— Smith, a spus ea. Nu mă cunoşti. Nu-ţi pot spune cine sunt. Dar n-o să păţeşti nimic.

17. „CÂND NE-AM DUS SĂ VEDEM SFÂRŞITUL LUMII“

Depoziţia Louisei Baltimore

Nu văzusem niciodată Operaţiunile Porţii atât de tăcute ca atunci când m-am întors din camera de hotel a lui Bill.

Sigur că da, lucrurile astea sunt relative. Nu trecuseră zece secunde de când ajunsesem acolo, şi ofiţerul de serviciu al Congruenţei Porţii m-a avertizat să mă feresc; m-am tras în lături şi am privit cum vreo sută de soldaţi romani din secolul al II-lea au căzut pe tobogane şi în echipamentele de sortare.

Dar, după ce au dispărut, locul a fost complet tăcut. Or, într-o zi lipsită de animaţie, Operaţiunile obişnuiau să fie la fel de tăcute ca Anul Nou Chinezesc.

○ ○ ○

Am urcat până la Comanda Porţii. Lawrence se afla la consola lui, ceea ce nu era surprinzător, fiindcă n-o putea părăsi. Surprinzător era faptul că în faţa sutelor de staţii de lucru mai rămăseseră doar cinci-şase gnomi. Părea ca şi cum, într-o excursie în Nepal, cineva descoperă că majoritatea piscurilor Himalayei au plecat în Japonia.

Una dintre staţiile încă ocupate era deservită de David Shanghai, secundul lui Lawrence. Acţiona pe rând nişte întrerupătoare, şi de fiecare dată când deplasa unul, o luminiţă i se stingea pe consolă. Purta pe chip un surâs slab.

— Salut, Louise, a rostit Lawrence. Sper că misiunea n-a fost prea dură.

— El a fost destul de dur, am replicat. Ce-i asta? Unde-s toţi? Crezusem că până la rezolvarea paradoxului nu vor mai fi răpiri.

A strâns din umeri.

— Aşa intenţionasem. După care însă a apărut situaţia asta din Africa de Nord şi am decis să n-o ratăm. Cred că te dezveţi greu de obiceiurile vechi. Ne-am ales cu nouăzeci şi trei de centurioni în formă excelentă. Vor fi un „batalion pierdut“, sau în ce fel i-or denumi ei.

Consola lui David era acum aproape complet întunecată. Când n-a mai rămas decât o singură luminiţă activă, el a ridicat ochii spre Lawrence.

— La revedere, i-a spus şi a încuviinţat din cap spre mine.

A stins şi ultima lumină.

Ochii i s-au închis şi s-a destins pe spate în scaun.

— La revedere, a rostit Lawrence fără să-l privească.

Cuvintele sosiseră oricum prea târziu. David era deja mort. Îşi decuplase inima, aflată undeva pe sub scaunul lui.

— Asta au făcut toţi? am întrebat.

— Exact. Crezi că o să ai nevoie de mine pentru ceva?

— Du-te-n mă-ta! Ce tâmpenie poţi întreba! Unde-i Sherman?

— În apartamentul tău. Mi-a spus să-ţi reamintesc că a doua ta capsulă temporală se va deschide peste treizeci de minute. A mai spus că, după ce o vei citi, vei şti ce să faci.

M-am uitat la Lawrence. Nu mi-a întors privirea. Ochii lui erau aţintiţi în gol în sala pustie a Operaţiunilor.

— Te pregăteşti realmente să te decuplezi?

— Nu-i nicio grabă. Pot să aştept până vorbeşti cu Sherman.

— E tare-al dracului din partea mea să ţi-o cer, am zis, dar ţi-aş fi cu adevărat recunoscătoare dacă ai face-o. Doar până văd dacă are şi alte idei.

— Ştii unde să mă găseşti.

○ ○ ○

M-am dus în incinta de pregătire ca să-mi iau nişte haine. Acolo erau trei dintre fetele mele, moarte, ţinându-se de mâini.

— Ştergeţi-vă rânjetele alea de pe feţe, le-am spus. Chestia asta n-o să dea deloc bine în CV-urile voastre.

N-au părut să aprecieze umorul. M-am dus la dulăpiorul meu şi am scotocit prin el. Cu-adevărat vestiarul timpului. Aveam acolo vestimentaţii ce se-ntindeau de la blănuri de leopard prost tăbăcite până la un costum spaţial pe care-l puteai plia şi băga-n buzunarul de pe şold. Însă ultima mea pereche de blugi fusese distrusă acum un milion de ani, pe când era purtată de o momâie care purta, de asemenea, chipul meu.

Cu ce să te îmbraci când te duci să vezi sfârşitul lumii? Care-i ţinuta adecvată pentru o extincţie? Am ales rochia pe care o purtasem când luasem pasagerii de pe *Titanic.* Acelea fuseseră zilele bune de-altădată.

○ ○ ○

Pe când mă apropiam de staţia de metrou care avea să mă ducă la Clădirea Federală, am auzit împuşcături. Erau presărate de multe hohote de râs. Se părea că nişte drone organizaseră un masacru vesel ca pe timpuri.

Am păstrat distanţa. Armele micuţe pe care BC le îngăduie dronelor sunt îndeajuns de puternice pentru a-ţi zbura scăfârlia, dacă bagi ţeava în gură, dar nu se puteau

compara cu puterea mea de foc. N-aveam chef să măcelăresc o ceată de drone, chiar dintre cele predispuse la sinucidere.

Zgomotele s-au îndepărtat şi am intrat în staţie. Erau şase-şapte corpuri. Unul dintre ele s-a mişcat şi m-am apropiat. L-am întors cu faţa în sus. Femeia încasase patru-cinci gloanţe, sângerase foarte puţin şi era uşor surprinsă.

— Doare, a spus.

Am încuviinţat din cap.

— S-ar putea să mai rezişti vreo două ore, i-am zis.

— Oh, sper că nu.

Am încuviinţat din nou şi mi-am pus braţul sub ceafa ei. A ridicat ochii la mine şi a zâmbit.

— Îmi place rochia ta, mi-a spus.

I-am frânt gâtul.

De data aceasta n-am avut public în Fed. M-am dus la singurul scaun din cameră şi m-am aşezat. A doua capsulă temporală mă aştepta pe masa din capătul opus al încăperii.

— Iată-te, Louise, a rostit BC. Văd că ai reuşit să ajungi.

— Şi încă punctuală.

— Vrei s-o deschizi acum?

— Este momentul?

— Destul de aproape.

M-am dus la masă şi am luat dreptunghiul de metal strălucitor dintre resturile cărămizii de metal. O dată în plus, scrisul era al meu.

Fără glume de data asta, Louise. Există o cale; nu-i totul pierdut. Sherman spune adevărul. Fă exact ce zice el, chiar dacă alţii spun altceva. O să vorbesc din nou cu tine în ultima zi.

Mesajul nu-mi cerea să mă grăbesc. Asta era bine; n-aveam chef să mă zoresc, şi în plus îmi dădusem demisia

din Proiectul Poarta. N-o spusesem nimănui, deşi asta n-ar fi contat.

M-am dus într-un loc foarte înalt de la marginea oraşului şi am privit ce mai rămăsese.

Cândva fusese un oraş dat naibii. Existau clădiri vechi de patruzeci de mii de ani. Fedul era cea mai mare.

Apoi, chestiile mai recente. Poarta exista aici de mii de ani, dar structurile construite de noi ca să-o înglobeze aveau vechimea de numai şase sute de ani. Alături se afla câmpul de epave. În direcţia opusă se întindeau două sute cincizeci de kilometri pătraţi de cripte cu momâi: antrepozite scunde cu o sută de milioane de cubiculumuri – în unul dintre ele se găsea copilul meu.

Pe a treia latură a complexului Porţii era seria de domuri geodezice temporare – vechi de numai două sute de ani – pe care le botezasem „ţarcurile de stocare“. Conţineau două sute de mii de oameni adormiţi şi nouăzeci şi trei de centurioni romani derutaţi, care în scurt timp aveau să fie adormiţi de asemenea, dacă mai exista pe acolo cineva care să se ocupe de procedură.

Erau ţinuţi în animaţie suspendată, la câteva grade deasupra punctului de îngheţ. Inimile lor abia dacă băteau. Pluteau într-o soluţie albastră de fluorocarbură şi, dacă i-ai fi pus lângă momâi, ar fi fost greu de deosebit. Însă diferenţa existentă era foarte importantă. Ei aveau creiere, şi amintiri, şi vieţi pe care le trăiseră în trecut.

Dumnezeule, ce mai carnaval ar fi fost dacă i-am fi debarcat pe toţi pe o planetă virgină şi i-am fi trezit!

Se născuseră între anii 3000 î.Hr. şi 3000 d.Hr. Erau soldaţi şi civili, copii şi octogenari, bogaţi şi pauperi, negri, albi, cafenii, galbeni şi măslinii. Aveam naziști, hughenoţi, buri, apaşi, metodişti, hinduşi, animişti şi atei. Erau acolo hoţi mărunţi, ucigaşi în masă, sfinţi, genii, artişti, proxeneţi, medici, şamani şi vrăjitori. Evrei din Dachau,

chinezi din Tangshen şi bengali din Bangladesh. Mineri din Armenia, Silezia şi Virginia de Vest.

Astronauţi din Alfa Centauri. Îi aveam pe Ambrose Bierce şi Amelia Earhart.

În nopţile când nu-mi venea somnul, obişnuiam să mă întreb ce fel de societate vor alcătui când vor ajunge toţi pe Noul Pământ.

De la ţarcurile de stocare pleca o linie ferată spre spaţioport, care abia se întrezărea în depărtare. Iar acolo se aflau câteva zeci de navete Pământ-orbită care erau rareori utilizate în zilele acestea… şi Nava.

Nava era aproape gata. Încă doi-trei ani şi am fi reuşit.

○ ○ ○

Sherman mă aştepta fără să trădeze vreun semn de nerăbdare. Nu-şi ţinea picioarele încrucişate în poziţia lotus, dar reuşea să semene cu Buddha. L-am privit şi m-am întrebat dacă voia să sun din clopoţei ori să aprind tămâie. Tuşeam însă destul de rău după revenirea din gloriosul dodec şi m-am dus glonţ la consola revitalizatoare. M-am lăsat să cad inertă lângă ea. După ce mi-am cuplat tubul alimentator la ombilic, a început să preleveze mostre.

— Care-ţi sunt poruncile? l-am întrebat.

— N-o lua aşa, Louise, a spus. Asta n-a fost dorinţa mea.

— Nici a mea. Dar iei ce apuci, nu-i aşa?

— Aşa este.

— Prin urmare, te voi privi ca pe Ochiul Atotvăzător. Voi presupune că ştii totul despre toate. Voi presupune că-mi cunoşti gândurile înainte de a le fi gândit. Şi mai ştii ceva?

— Te doare-n cur.

Am strâns din umeri.

— Aşa se-ntâmplă când vorbeşti cu un profet infailibil – n-apuci niciodată să-ţi spui replicile cele mai bune. Cred că-i plictisitor, să ştii exact ce va veni.

— Nu i-aş spune plictisitor.

M-am gândit la asta şi am izbutit să râd.

— Cred că nu. Ştii c-am demisionat?

— Da. Şi că ai încălcat securitatea şi i-ai spus lui Bill Smith cine şi ce eşti de fapt, pe cât ai putut mai bine s-o faci, şi că el nu te-a crezut.

— De ce ai vrut să-i spun că-l voi vedea în cursul serii? Eu fusesem deja acolo, în hangar. Nu mă mai puteam întoarce în camera lui de hotel.

— Doream să mă asigur că va fi în hangar pentru a se întâlni cu tine, aşa cum ştim că făcuse deja.

Asta m-a amuţit pentru un minut. Răspunsul era evident, dar nu-l văzusem, pentru că toată instruirea mea mă silise să privesc situaţia într-un fel anume. Apoi am înţeles.

— Ai forţat paradoxul.

— Corect.

— De ce nu mi-ai spus?

— Ai mai fi făcut-o?

N-am putut răspunde la asta. Probabil că n-aş mai fi făcut-o.

— Nici Consiliul n-ar fi autorizat misiunea, a continuat el, dacă aş fi spus că unicul scop era de a mă asigura că tu şi Smith vă veţi întâlni. Întâlnirea voastră a fost principalul factor care a cauzat scăparea de sub control a situaţiei paradox.

— Atunci care-a fost rostul? De ce m-am întors?

Şi-a unit vârfurile degetelor şi a rămas tăcut destul de mult timp. Pentru o clipă a părut surprinzător de uman.

— Toţi cei care lucrăm în Proiectul Poarta, a început el în cele din urmă, suntem împovăraţi de o anumită perspectivă. Ne gândim la acest moment ca fiind, deschid

ghilimele, prezentul, închid ghilimele. Când ne deplasăm în josul timpului, ne gândim că ne întoarcem în trecut, iar când revenim spunem că ne întoarcem în prezent. Dar, când ajungem în trecut, el este prezentul. Este prezentul pentru cei care trăiesc acolo. Pentru ei, noi am sosit din viitor.

— Asta-i ceva elementar.

— Da, însă eu vorbeam despre perspectivă. Conducând Poarta aşa cum o facem, nu suntem obişnuiţi cu perspectiva lui Bill Smith. Nu suntem obişnuiţi cu ideea că există un viitor concret care este prezentul altcuiva.

Mi-am îndreptat spatele.

— Ba suntem! Acum nici măcar o oră, eu am primit un mesaj din viitor. Îmi spunea să am încredere în tine.

— Ştiu. Dar de la cine provenea?

— De la mine, o ştii doar. Cel puţin…

— De la o versiune viitoare a ta. Însă nu l-ai scris deocamdată.

— Dacă-i vorba pe-aşa, nu l-am scris deocamdată nici măcar pe primul. Şi nu sunt sigură că o voi face.

— Nici nu este nevoie s-o faci. Uită-te la astea.

Mi-a întins două plăcuţe din metal. Ştiam ce trebuiau să fie, dar m-am uitat oricum. Le-am aruncat pe jos.

— Scrisul de mână este uşor de imitat, Louise. BC le-a creat fără dificultate pe astea. Peste câteva ore vor fi trimise în josul timpului.

Am suspinat.

— Bine, recunosc, m-ai înghesuit în corzi. Tot nu mi-ai spus de ce un paradox temporal este preferabil altuia.

— Există mai multe motive. În unul dintre paradoxurile temporale – cel pe care l-am fi cauzat dacă nu te-ai fi întors să petreci noaptea cu Bill Smith –, ai fi dispărut în clipa în care sosea ora fixată şi tu nu treceai prin Poartă. Pentru că, privind din direcţia viitorului, tu trecuseşi deja prin

Poartă. Făcea parte din structura evenimentelor, la fel de cert pe cât pierderea paralizatorului făcea parte din aceeaşi structură.

— Dar paralizatorul nu mai era pierdut. Ăsta a fost de altfel scopul.

— Ba da, era. Eu afirm că paradoxul temporal este încorporat în structura timpului. Evenimentele pe care le-am observat de atâţia ani sunt iluzia, iar noua realitate care suie acum prin cronolinie este adevărata realitate. Iar adevărata realitate nu ne include pe noi.

Mă luase durerea de cap. Teoria temporală nu fusese niciodată punctul meu forte. M-am agăţat de un cuvânt şi l-am ţinut strâns.

— Crezusem că toate astea nu erau decât teorie. Crezusem că de fapt noi nu ştim ce s-ar întâmpla într-un paradox temporal.

— Au fost teorie, totuşi am primit informaţii noi despre care am motive să cred că sunt demne de încredere. A desfăcut braţele: Limbajul nu ne ajută aici. În primul rând, nu avem o definiţie utilă a „realităţii“. Eu o consider cel mai aproape de adevăr pe cea potrivit căreia fiecare succesiune de evenimente posibile îşi creează propria ei realitate. Există o succesiune pe care am examinat-o, în care Smith n-a găsit niciodată paralizatorul, iar aceea este legată de succesiunea în care el nu l-ar fi putut găsi pentru că nici nu fusese pierdut vreodată.

— Însă succesiunea cu care avem de-a face aici este cea în care paralizatorul a fost pierdut şi Smith l-a găsit, iar realitatea se rearanjează şi ne va lăsa pe noi în afara ei.

— Ăsta-i adevărul, până în prezent.

— Mă tem că dincolo de prezentul ăsta nu pot continua. Ceea ce spui este că n-a contat… că nu contează dacă eu m-am întors sau nu în trecut. Dacă nu m-aş fi întors, aş fi dispărut pur şi simplu mai rapid.

M-a privit cu chipul lui mult mai expresiv şi am întrezărit ceva ce n-am putut identifica.

— Poate să n-aibă mare înţeles pe termen lung, a spus, dar eu unul aş prefera un univers în care ai fi tot aici, faţă de unul în care să fi dispărut deja.

N-am ştiut ce să-i replic. Am trecut afirmaţia prin mecanismul deteriorat pe care-l foloseam drept creier şi am scos ceva. Mai precis, două lucruri.

— Mulţumesc.

Acela a fost primul lucru. Apoi:

— Dar ai avut cu adevărat de ales?

— Nu ştiu. Dacă informaţia din capsula mea mi-ar fi cerut să te elimin din fluxul temporal, aş prefera să cred că m-aş fi împotrivit. Din fericire, singurul meu curs de acţiune a fost să fac ceea ce am făcut, care era de asemenea ceea ce doream să fac.

— Sherman, noi avem liber-arbitru?

— Da.

— Poţi spune asta tocmai tu, care ştii ce se va întâmpla, care ştii ce voi face?

— Da. Dacă n-aş fi crezut că avem liber-arbitru, n-aş fi încercat să te conving de ceea ce trebuie să facem.

Am reflectat şi la cuvintele acelea.

— Nu-ncerca să mă abureşti. Ştii că am demisionat, totuşi spui că mai există ceva ce putem face. Ca să facem acţiunea respectivă, va trebui să mă convingi să mă reangajez.

Mi-a rânjit superior. Îmi dau cuvântul!

— Louise, avem într-adevăr liber-arbitru. Atât doar că este predestinat.

— M-am săturat de jocurile de cuvinte. Ştii că sunt foarte aproape de a mă alătura majorităţii şi de a sări pe fereastra aia de-acolo. Mai ştii că există o singură cale prin

care mă poţi opri, şi anume să-mi spui ce informaţii ai şi ce intenţionezi să faci.

Aşa că mi-a spus.

La momentul acela eram deja sigură că universul nu mă mai putea surprinde şi nici interesa. Mă înşelasem. A izbutit să le facă pe amândouă în maximum zece minute.

Iar, în timp ce el îmi vorbea, consola revitalizatoare – care pompase în mine droguri şi substanţe nutritive, în vreme ce-mi examina şi starea fizică – a venit cu confirmarea.

○ ○ ○

Clădirea în care se află apartamentul meu – care nu-i un loc vesel nici în momentele cele mai bune – era sumbră, când Sherman şi cu mine am coborât pe trotuar. Se răspândise zvonul că venea sfârşitul lumii.

Puţine drone voiau să-l vadă. Corpurile lor acopereau atriumul.

Nu, „acopereau“ este un termen exagerat. Trebuie să recunosc că Ultima Epocă nu putea produce nici măcar o scenă impresionantă de carnaj. Aveam trei sute de mii de drone într-un oraş care fusese construit pentru treizeci de milioane. Corpurile erau spaţiate cu gust. Dispunerea lor părea că urmează o estetică japoneză: un coridor lung, gen Bauhaus, şi un cadavru plasat puţin excentric.

Arta aranjării cadavrelor.

Un cuplu decisese să se sinucidă în timpul copulaţiei. Mi s-a părut destul de drăguţ, după toţi săritorii care împroşcau cu sânge în jur. Revenirea la elementele fundamentale în ultimele clipe ale vieţii…

○ ○ ○

Sinuciderea fusese dintotdeauna divertismentul nostru naţional. De acum era o epidemie. Când am intrat în Sala Consiliului, am descoperit că mai rămăseseră doar cinci membri. M-am gândit că nu mai aveam nicio şansă să jucăm în finala de baseball. Poate că ne-am fi putut reprofila pe baschet.

Nenumitul era tot acolo. M-am întrebat dacă avea să observe sfârşitul lumii. Erau de asemenea prezenţi Nancy Yokohama şi Marybeth Brest, capul vorbitor.

Şi, bineînţeles, Peter Phoenix. Bănuiam că doream să fie prezent până la sfârşitul sfârşitului, ca să se asigure că totul se va desfăşura ca la carte.

Noul membru era Martin Coventry, care părea încă mobil. Cred că BC îl convocase din lipsa pe bancă a unor jucători cu adevărat experimentaţi.

M-am simţit mândră de Sherman. Se pot spune multe despre regizarea unui show. El ştia rezultatul, totuşi a continuat să-şi joace rolul ca şi cum n-ar fi avut habar de ce se va întâmpla. S-a dus drept la masa lor mare şi curbă şi s-a aşezat cu o fesă pe ea. Marybeth Brest s-a încruntat la el. Sherman s-a întins şi i-a ciufulit părul.

— Probabil că vă întrebaţi de ce v-am chemat pe toţi, a rostit după aceea.

BC făcuse o excepţie de data aceasta, din cauza infirmităţilor membrilor Consiliului. Dacă i-ar fi obligat să vină la Fed, ar fi trebuit să-şi bată capul cu logistica deplasării, întrucât majoritatea funcţiilor lor corporale erau realizate de câteva tone de echipamente. Cele cinci capsule temporale au fost trimise aici şi s-au deschis în prezenţa lor. I-am privit în timp ce-şi citeau mesajele. Toate spuneau cam ce spusese ultima mea capsulă: *Faceţi orice vă spune el.*

Sherman le-a dat timp să digere mesajele. Apoi s-a ridicat şi i-a privit pe rând.

— Bun. Iată ce vom face.

18. „TWONKY“

Depoziţia lui Bill Smith

Aşa că am ieşit în grabă din hangar şi am alertat FBI-ul, CIA şi toate ziarele. Guvernatorul statului a mobilizat Garda Naţională şi preşedintele a convocat o sesiune extraordinară a Congresului. Toate marile *think tankuri* şi-au reunit minţile cele mai de seamă pentru a lucra asupra problemei. Am fost descusut la nesfârşit, pentru că toţi doreau să ştie exact ce spusese Louise Ball şi ce făcuse de fiecare dată când mă întâlnisem cu ea.

Iar dacă aţi crezut vreo vorbuliţă din toate astea, atunci sunteţi un prost mai mare decât mine.

În realitate, m-am oprit într-un bar pentru un păhărel, sau patru, apoi l-am sunat pe Tom Stanley. Se culcase, dar a zis c-o să m-asculte. M-am dus în camera lui de hotel, m-am aşezat pe un scaun şi i-am povestit totul. I-am spus ce-mi zisese Louise şi am fost uimit cât de diferit suna în lumina experienţei mele din hangar. I-am povestit ce mi se întâmplase, ce văzusem şi auzisem, cum ajunsesem să am, exact cum zisese Louise că voi păţi, un picior care mă durea ca dracu' şi începutul unei răceli serioase după ce zăcusem două ore pe betonul rece.

— Mi-a spus că era de altundeva, i-am spus. Dintr-un loc în care toţi mor. Undeva foarte departe de aici, ca timp sau ca distanţă. Am crezut că era nebună. Însă cea care mi-a vorbit în hangar nu mă cunoştea! Deşi petrecusem noaptea cu ea, a spus: „Smith, nu mă cunoşti“, şi am ştiut că nu glumea. Încă nu mă întâlnise. Şi obiectul ăla…

paralizatorul… N-am apucat să mă uit prea mult în interiorul lui şi l-au luat cu ei, dar nu semăna cu nimic din ce văzusem vreodată. Şi m-a făcut să-mi pierd simţurile, deşi puteam respira normal, totuşi nu-mi puteam nici măcar clinti globii oculari. Mă uitam doar drept în sus. Am crezut că erau ruşi sau aşa ceva. Am crezut c-or să mă omoare. Vezi tu, nu m-au putut omorî sau nu i-a lăsat Louise… nu ştiu.

Glasul mi s-a stins. Nu ştiu cât timp vorbisem aşa, întruna. Tom ascultase în tăcere.

— Deci cine era ea? a întrebat în cele din urmă. De unde venea?

— Nu ştiu. Da' nu-nţelegi? Trebuie s-aflăm.

A urmat o tăcere foarte lungă. El nu m-a privit în ochi.

— Ceasurile alea, Tom… Ce-i cu ceasurile? Ceva s-a-ntâmplat cu ele, pentru ca unele să meargă invers, iar restul să fie cu patruzeci şi cinci de minute înainte. Patruzeci şi cinci de minute, Tom!

A ridicat ochii, apoi i-a plecat.

— Şi înregistrarea din carlingă… A spus că toţi erau morţi şi arşi. Morţi şi arşi. De ce ar fi spus aşa ceva? Tom, o să mă-ntrebi cât am băut?

A ridicat iarăşi ochii.

— Cam aşa ceva.

— Ce pot face ca să te conving?

A desfăcut braţele.

— Bill… vreau să te cred… nu, stai! A clătinat din cap: asta-i o minciună. Nu vreau să te cred. Tu ai vrea? Bill, zău, asta-i o poveste nebunească. Nebunească! Sunt totuşi dispus să te cred, dacă mi-ai arăta ceva.

— Ce?

A strâns din umeri.

— Asta depinde de tine, nu? Orice. Absolut orice care să fie concret. Pune-mi ceva în mână. Altfel, oricât de mult aş

detesta să ţi-o spun… cred că te-a zăpăcit fata asta. Nu ştiu de ce. Ce-ar fi să te duci în cameră şi să laşi să treacă o noapte? Poate că mâine gândurile îţi vor fi mai limpezi.

La dracu', ce situaţie stânjenitoare! Din multe puncte de vedere, cred c-a fost mai rău decât tot ce a urmat.

Nu exista absolut niciun motiv pentru care Tom să mă creadă pe cuvânt într-o poveste atât de ridicolă. Şi totuşi, dacă aveam un prieten pe lume, atunci el era acela. Dacă nu-l puteam convinge pe el, pe cine aveam să pot convinge?

Situaţia părea să ceară o acţiune hotărâtă, aşa că am trecut la fapte. Am cumpărat o sticlă, m-am întors în camera mea şi m-am îmbătat.

În dimineaţa următoare am început să atac cazul încetişor, pe bucăţele.

Banda RVC:

— Cred că s-a rezolvat spre mulţumirea tuturor, a spus Gordy la şedinţa din seara aceea. Analiza făcută de Carole cuvintelor lui DeLisle mi se pare perfect logică. Echipa ei a cercetat trecutul lui. Acum cinci ani a solicitat concediu medical. Există dovezi că s-ar putea să fi fost labil psihic. Bill, nu înţeleg de ce vrei să mai insişti în direcţia asta; umbli după potcoave de cai morţi.

Consensul a fost că nu vom face publică partea aceea odată cu restul transcrierii RVC. Avea să fie inclusă în raportul oficial, dar acesta urma să fie terminat abia peste un an şi până atunci n-avea să-i mai pese chiar nimănui.

Repriza a Doua, ornicele nestatornice:

— N-au existat niciodată, a spus agentul special Freddie Powers la o ceaşcă de cafea în biroul FBI din Oakland

— Ce vrei să spui? Le-am văzut amândoi. Le-a văzut şi medicul.

— El nu-şi aminteşte, şi nu-mi amintesc nici eu.

A privit în jur pe furiş, de parcă am fi fost într-un film ieftin cu spioni.

— Uite care-i treaba, Smith, am un prieten în San Mateo care lucrează cu cipuri integrate, ca alea din ceasuri. El a supus cipurile la toate testele posibile. Le-a ars, a băgat în ele tensiuni de mii de volţi, într-un cuvânt a făcut tot ce-şi putea imagina. Şi n-a reuşit să obţină decât ceasuri care nu funcţionau. Mi-am spus că, dacă el poate să reproducă fenomenul ăla, atunci aş fi dispus să-l consemnez în raport. Însă acum este prea târziu. Am predat deja raportul, şi oricum nu-nseamnă naibii nimic, iar lor nu le place să ai în dosar chestii ciudate şi nerezolvate.

— Crezusem că eşti genul de individ căruia îi place să atace cazurile grele.

— Hai sictir, amice! Sunt dispus să fac foarte multe pentru ceva important. Dar asta-i un rahat. E o aiureală care ne poate face pe amândoi să părem duşi cu capul.

— Crezusem realmente c-o să treci şi prin pereţi pentru asta. Nu mă gândisem c-o să ascunzi dovezi.

S-a aplecat, apropiindu-se de mine.

— Bill, îţi dau un sfat. Tu însuţi eşti al dracu' de-aproape de un perete. De un perete capitonat. Am auzit nişte chestii, ştii cum umblă vorba… Se zice că şefilor nu le place că-l reasamblezi pe 747: costă prea mult şi tot nu vom afla nimic. Poate c-ar trebui să-ţi iei o vacanţă, să mergi undeva şi să te linişteşti, înainte s-o facă altcineva în numele tău.

○ ○ ○

Ornicele nestatornice, Partea a Doua: Aveam aşadar o mulţime de ceasuri care erau înainte cu patruzeci şi cinci de minute.

Şi ce dacă?

Repriza a Patra, şi şalangerul se ridică din colţul lui, împleticindu-se însângerat: douăsprezece duzini de stomacuri pline cu clătite cu pui. Şi cinci cu vită, şi unu cu brânză de vaci.

Ori exista o eroare în documentele Pan Am – care arătau aprovizionarea uzuală cu feluri de mâncare din carne de vită şi carne de pui –, ori era o anomalie statistică lipsită de orice legătură cu prăbuşirea avionului.

Am renunţat la repriza aceea înainte să fi început cu adevărat, cedând-o la puncte. Important era să rămân în picioare până izbuteam să lovesc decisiv.

○ ○ ○

Însă de acum fusesem redus la posibilităţi destul de firave. M-am întors în Washington pentru weekend, iar luni am dat o raită prin redacţiile mass-media.

Nu intenţionam să le plasez vreo poveste; acea primă seară îmi dovedise că ar fi fost inutil. Ba chiar, am avut grijă să-i rog pe cei câţiva prieteni ai mei din lumea ştirilor să păstreze totul discret şi neoficial. Le-am cerut însă fotografii şi videocasete din prima conferinţă de presă din Oakland.

Am găsit-o pe Louise în trei locuri separate, de două ori în fotografii şi o dată pe film. Niciuna dintre imagini nu era prea grozavă, dar am luat-o pe cea mai bună, am mărit-o şi am dus-o la FBI, unde mai am încă nişte amici care-mi datorează favoruri.

După o săptămână am primit răspunsul. Imaginea nu produsese nimic. Amprentele ei de pe paharul de cocteil pe care-l păstrasem nu figurau în dosarele niciunei agenţii federale. Căutarea computerizată descoperise câteva zeci de Louise Ball, totuşi, niciuna nu era ea. Dacă locuieşti destul de mult în Washington, îţi poţi face o mulţime de

cunoştinţe. Eu aveam una în CIA. I-am dat fotografia. Nu mi-a promis nimic, însă după două săptămâni mi-a telefonat. M-a avertizat să ţin minte că nu ne întâlniserăm niciodată şi că nu-mi făcuse nicio favoare… dar toate astea erau lipsite de importanţă, fiindcă nu găsise absolut nimic.

După vreo lună devenisem nepopular în cartierul general din Oakland. Până şi Tom se străduia să mă evite. Ştiam că Gordy mă considera o problemă. Deocamdată nimeni nu-mi chestionase autoritatea de a conduce investigaţia, totuşi începuseră să se facă auzite glasuri.

Nu fusese prea bine când tărăgănasem eliberarea cadavrelor. Şi aşa durează destul de mult până ce toate sunt predate rudelor, dar acum eu nu voiam să eliberez absolut nimic care era asociat investigaţiei. În cele din urmă, Tom m-a convins că trebuia să le predăm apropiaţilor.

Multe sprâncene se ridicaseră după aceea, când hotărâsem reconstruirea lui 747. Aş fi procedat la fel şi cu DC-10, dar chiar şi în starea mea actuală îmi puteam da seama că aş fi întins coarda prea mult. Nu am cedat, însă, pentru că CNST susţine utilitatea reconstruirilor în cazul unor coliziuni aeriene; atât doar că nimeni altcineva nu considera că reconstruirea ar fi fost utilă în cazul acesta specific.

Rechemarea la Washington a sosit la jumătatea lunii ianuarie.

○ ○ ○

M-am trezit într-un pat urât mirositor, cu soarele pătrunzând printre jaluzelele îngălbenite de vechime. Habar n-aveam unde sunt. M-am ridicat şi am constatat că purtam doar o pereche de boxeri. Mirosul neplăcut mă

însoţea; mi-am dat seama că nu mă spălasem de mult. Mi-am frecat bărbia şi am simţit tuleie de câteva zile.

Am privit pe fereastră şi am văzut că mă găseam la etajul întâi al unui hotel de pe Strada Q. De cealaltă parte a străzii era un salon de masaj familiar. În rigole se zăreau urme de zăpadă.

Mi-am reamintit şedinţa în termeni generali. Toţi membrii Comisiei fuseseră prezenţi şi se străduiseră din răsputeri să nu fie furioşi. De fapt nu doriseră decât o explicaţie, aşa îmi spuseseră, însă acela era singurul lucru pe care nu-l puteam oferi.

Şi la urma urmelor, ce dracu'? Oricum urma să fiu demis, înţelesesem asta, deci ce aş fi putut pierde dacă încercam? Le vorbisem aproape o jumătate de oră. Încercasem să mă pun în pielea poliţiştilor care depun mărturie în faţa tribunalului, să mă exprim în felul lor precis şi lipsit de emoţii, străduindu-mă pe cât puteam să nu sun ca un ţicnit. Nu ajutase la nimic; sunasem ca un ţicnit pentru propriile mele urechi.

Fuseseră blânzi cu mine, trebuie să recunosc. Păream inofensiv, înfrânt, un alcoolic care cedase sub presiune. Pentru a completa imaginea, îmi mai lipseau două bile chinezeşti pe care să le rotesc într-o palmă[8].

Fusese aproape ca şi cum aş fi urmărit din exterior cele întâmplate.

Senzaţia aceea persistase chiar şi după ce ajunsesem în bar. Mă privisem cu indiferenţă cum dădusem peste cap primele pahare, după care revenisem în propriul meu corp, pe care-l găsisem asudat şi tremurând.

Revenirea aceea fusese totuşi benefică. Pentru o vreme cred că fusesem realmente cu minţile duse. Aş fi putut face orice.

---

[8] Referire la scena procesului căpitanului Bligh, interpretat de Humphrey Bogart în filmul *Revolta de pe Bounty. (N.t.)*

Se părea că băusem două-trei zile, apoi poposisem într-un hotel ieftin de pe Strada Q. Aidoma unui câine care se întoarce la voma sa, ştiusem unde să mă duc.

Pantalonii îmi erau atârnaţi pe spătarul unui scaun. Mi-am scos portofelul. Înăuntru erau două bancnote de câte douăzeci de dolari.

Cineva a ciocănit la uşă. Mi-am tras pantalonii şi am deschis.

Era o fată de la salon. Fusesem cu ea de câteva ori. Mi-am scotocit mintea în căutarea numelui ei şi l-am găsit.

— Bună, Gloria. De unde ştiai că eram aici?

— Eu te-am parcat aici, azi-noapte. Nu te vedeam în stare s-ajungi acasă.

— Probabil c-aveai dreptate.

S-a aşezat pe pat în timp ce-mi îmbrăcam cămaşa. Gloria era o mulatră înaltă şi slăbănoagă, cu ochi obosiţi şi păr galben. Purta un costum negru mulat pe corp şi colanţi. M-am întrebat dacă traversase strada în ţinuta aceea.

— Cât îţi datorez pentru cameră?

— Am luat banii din buzunarul tău, mi-a spus. Unele fete au spus c-ar fi trebuit să-i iau pe toţi, dar eu nu fac aşa ceva.

— Frumos din partea ta, am zis.

Eram cât se poate de sincer. În clipa aceea nu-mi puteam aminti cât trecuse de când îmi făcuse cineva o favoare.

— Gloria, am întrebat-o, vrei să te măriţi cu mine?

Mi-a făcut semn să tac şi a chicotit.

— Ţi-am zis deja că sunt măritată.

Mi-am încheiat şireturile la pantofi, am scos portofelul şi i-am îndesat o bancnotă de douăzeci în palmă. Nu s-a opus şi nici n-a comentat; s-a mulţumit să încuviinţeze din cap.

— Vrei să te hârjoneşti niţel? Aseară n-ai fost prea încins.

— Vrei să zici că nu mi s-a sculat? Nu, mulţumesc. Poate că trec altă dată pe la tine.

— Aseară ai zis că ţi-ai pierdut jobul.

— Aşa-i.

— Şi ai băut zdravăn de tot. Din cauza aia?

— Nu, Gloria. Beau fiindcă sunt urmărit de spioni din a patra dimensiune.

Ea a râs şi s-a pocnit cu palma peste genunchi.

— Asta a fost tare!

○ ○ ○

Nu mai ţineam minte unde-mi lăsasem maşina, dar poliţia avea să mă anunţe despre asta în câteva zile. Am luat un taxi până în Kensington. În casă era foarte rece. Am pornit centrala la maximum, am făcut o baie lungă în cada plină cu apă fierbinte, m-am bărbierit, am mâncat un castron cu cereale, iar până ce am fost gata să mă bag în pat, în casă se făcuse cald şi plăcut.

Am stat apoi pe marginea patului şi m-am întrebat ce va urma. Mă îndoiam serios că voi putea găsi o slujbă asociată aviaţiei, iar la altceva nu mă pricepeam. Nu eram pregătit să mor. Băutul minţilor până la sucombare nu suna ca o idee grozavă, deşi poate că avea să pară mai interesant mâine-dimineaţă.

A sunat telefonul.

— Domnul Bill Smith, de la Comisia de Siguranţă?

— Până recent, am replicat.

— Aşa am auzit şi eu. Am discutat cu câţiva dintre foştii dumitale colegi. Ei încearcă să păstreze discreţia, dar am auzit că ai o poveste neobişnuită. Ceva despre OZN-uri care au dus la prăbuşirea avioanelor din California, luna trecută. Dacă ne-am putea întâlni mâine, îţi pot garanta un articol cum n-ai putea citi în New *York Times.*

— Eşti reporter?

— Nu m-am prezentat? Mă numesc Irving Green şi lucrez pentru *National Enquirer.* Nu vreau decât o jumătate de oră din timpul dumitale. Am putea aranja ceva – eu scriu totul, nu trebuie să-ţi faci griji. Dacă-i ceva bun, există şi şansa unei cărţi, şi după aceea, cine ştie? În prezent, casele de filme se dau în vânt după chestii de-astea…

Am închis. Nu eram nici măcar furios. Nu vedeam însă niciun rost în a-mi transmite povestea lumii alături de cel mai recent tratament pentru cancer şi de relaţiile sentimentale ale lui Jackie, Burt şi *Îngerii lui Charlie.*

Apelul acela telefonic mi-a reamintit totuşi ceva. A trebuit să caut niţeluş, însă am găsit destul de repede. Am sunat la American Airlines, fiindcă era prima companie aeriană din cartea de telefon care ar fi putut ajunge acolo unde doream eu să ajung.

Peste cinci ore eram într-o cursă de noapte spre Los Angeles.

○ ○ ○

Am închiriat un automobil din aeroport şi am pornit spre Santa Barbara. Nu telefonasem în prealabil să văd dacă el era acasă, pentru că nu voiam să recunosc faţă de mine însumi ce făceam, şi cât de fragilă era motivaţia respectivă.

Arnold Mayer avea o reşedinţă impunătoare. Ştiam unde să-l găsesc, deoarece, la câteva zile după ce mă interpelase în conferinţa de presă, îmi expediase o carte de vizită cu adresa şi numărul de telefon. Asta se întâmplase pe vremea când mai credeam că aş putea înjgheba un caz pe care să-l asculte cineva. Acum Mayer rămăsese ultima

speranţă. Dorise să ştie dacă se întâmplase ceva neobişnuit şi eram pregătit să-i împui capul.

Am trecut de câteva ori prin faţa porţii, înainte de a-mi face curaj să mă opresc. Casa se găsea în afara oraşului, pe un teren de aproape un hectar acoperit de buruieni. Se vedeau o antenă înaltă, care mi s-a părut construită manual, o baterie de panouri solare şi o antenă de satelit mare şi destul de scumpă, aflată chiar în curtea din faţă, care era îndreptată către cerul dimineţii.

Mayer nu părea preocupat de a le face plăcere vecinilor – de altfel, nici n-ar fi avut motive; ultima casă o văzusem cu aproape doi kilometri în urmă pe şosea. Curtea i se sălbăticise. Ici-colo se zăreau obiecte masive, de pildă, fuzelajul unui Air Force F-86 vechi, lângă care ruginise un motor.

Erau, de asemenea, carcase de vehicule, televizoare vechi şi un morman uriaş de echipamente electronice, de la computere UNIVAC străvechi până la măruntaiele de videorecordere relativ recente.

Aşa cum prezint lucrurile, s-ar părea că vorbesc despre curtea vreunui fermier sudist pauper şi într-adevăr exact aceea era atmosfera pe care o transmitea. Acestea însă erau resturi de înaltă tehnologie, iar în mijlocul lor se ridica o casă masivă, cu etaj, din cărămidă roşie. Antene răsăreau din toate cornişele şi frontoanele.

Pavajul aleii era crăpat, iar vopseaua dispăruse de mult de pe uşa din faţă.

În acelaşi timp, totul părea să arate în esenţă solid. Am decis că proprietarul nu era pur şi simplu interesat de finisajele elegante.

Am inspirat adânc şi am sunat la uşă. Dinăuntru s-a auzit răsunând tema aceea caraghioasă de cinci note muzicale din *Întâlnire de gradul III.* Am sperat că era o glumă.

Nu mă aşteptasem la înălţimea lui. De pe estrada pe care stătusem în seara aceea, mi se păruse mai scund. Creştetul capului îi era pleşuv şi lucios. Puţinul păr rămas era imaculat de alb. Nu semăna deloc cu Einstein, totuşi ceva m-a dus imediat cu gândul la el. Purta o cămaşă galbenă cu însemnul unui crocodil micuţ şi pantaloni pătaţi de vopsea.

— Bill Smith, a rostit şi mi-a surâs cu simpatie.

Şi-a pus mâna uşor pe umărul meu şi s-a tras într-o parte, conducându-mă înăuntru cu o intimitate relaxată despre care nu eram sigur că-mi plăcea. După ce a închis uşa, s-a întors spre mine.

— Te aşteptam, mi-a spus.

— Foarte interesant, am replicat, pentru că până acum câteva ore nici eu însumi nu ştiam că voi veni aici.

— Unde te-ai fi putut duce? Am auzit ce ţi s-a întâmplat. Îmi pare rău, deşi nu pot spune că m-a surprins.

— Ce ai aflat?

— Foarte puţine. Doar că te comportai bizar. Sursele mele îmi oferiseră o sumedenie de fleacuri fascinante, totuşi nimic altceva decât simple zvonuri. Sperasem să apari aici şi să le discuţi cu mine. Şi iată-te!

— Nu ştiu sigur de ce am venit.

M-a privit cu atenţie şi a încuviinţat din cap.

— Ce ar fi să intri în studioul meu şi să-ţi ordonezi puţin gândurile. Am pe foc ceva care nu suferă amânare.

Am fost pe punctul să protestez, dar el dispăruse deja.

○ ○ ○

„Studioul“ lui era straniu. Mi-a plăcut teribil.

Un perete era complet din sticlă. Dădea spre o vale. Hăt departe se zărea o autostradă. Ceva mai aproape era o livadă. Iar şi mai aproape se afla curtea din spate a casei,

care diferea complet de cea din faţă. Acolo exista o grădină mare de zarzavaturi, care dovedea că era îngrijită cu drag.

Restul pereţilor erau acoperiţi cu rafturi, ticsite cu cărţi. Printre volume se vedeau benzi de computer, dischete, discuri de vinii, manuscrise, reviste şi alte publicaţii periodice. În cameră exista mobilier, dar pentru a mă aşeza pe vreun scaun ar fi trebui să-l eliberez de teancurile de hârtii. Biroul din lemn era magnific, mare şi vechi.

Pe el trona un terminal de computer nou-nouţ, în spatele căruia era un sistem stereo, construit artizanal din componente digitale de laborator. Difuzoarele păreau destul de mari pentru a pulveriza Carnegie Hall.

Era un muzeu haotic. Păsări împăiate sub clopote din sticlă, un astrolab din bronz şi un glob pământesc care l-ar fi înverzit de invidie pe Nero Wolfe. Un cromatograf de gaze, cu măruntaiele revărsate pe afară şi înconjurat de scule şi instrumente, un fonograf de tip Edison care funcţiona cu cilindri, trei maşini de scris IBM Selectric îngrămădite într-un colţ, peste care se aşezase praful, un Xerox cu adevărat gigantic, care se întindea prin uşă trecând în camera vecină, plus un glob de cristal care n-ar fi trecut prin inelul coşului de baschet. Pe toate mesele erau răspândite ustensile şi aparatură de laborator.

Singura porţiune goală de perete era deasupra şemineului… goală în sensul că nu avea rafturi pentru cărţi.

Pe poliţa şemineului existau câteva trofee, iar restul spaţiului era complet acoperit cu fotografii şi diplome.

Privisem ceva vreme o diplomă înainte să-mi dau seama că era un Premiu Nobel. Crezusem că Premiile Nobel constau din medalii, dar poate că o avea şi pe aceea rătăcită pe undeva. Diploma aceasta avea forma unui pergament somptuos, fusese acordată pentru Fizică şi data din anii 1960. Mă gândisem că numele lui Mayer ar fi

trebuit să-mi sune cunoscut, însă premiile se decernează în fiecare an la patru-cinci oameni şi de obicei n-ai auzit niciodată despre ei şi n-ai habar pentru ce descoperiri. Am rămas totuşi impresionat.

Am văzut o fotografie a lui Mayer cu preşedintele Eisenhower. Era semnată: „Cu drag, Ike“. O fotografie de grup: Mayer, Linus Pauling, Oppenheimer şi Edward Teller. Fotografia unui Mayer mult mai tânăr care dădea mâna cu Domnul Relativitate însuşi: Albert Einstein. Nu era semnată. Avusesem dreptate, Mayer nu aducea deloc cu el.

— Mărturisesc, a rostit el dinapoia mea, că sunt un hârciog. Îmi este imposibil să arunc vreodată ceva. Uneori o mai fac, pentru ca apoi, după câţiva ani, să încerc să găsesc ce aruncasem şi să mă enervez.

A intrat grăbit în odaie, ştergându-şi mâinile pe un prosop. Părea agitat. M-am întrebat care putea fi motivul, până ce a ridicat o farfurie pe care se afla un sendviş pe jumătate mâncat şi un pahar de vin pe fundul căruia se zărea o pată roşie. A continuat să se agite prin cabinet, fără să izbutească să ordoneze harababura, dar părând să simtă că trebuia să deretice.

— O dată pe săptămână vine o fată şi face curat, s-a scuzat el. Ea îmi gestionează excesele. Se asigură că tifosul nu-şi stabileşte un cap de pod.

A ridicat o cămaşă murdară şi un ciorap roşu, desperecheat.

— Domnule doctor Mayer, eu nu…

— Poate că te întrebi cum recunoaşte ea excesele, mi-a replicat în drum spre uşă. L-am auzit aruncându-le pe undeva şi ridicând glasul: nu-i uşor, însă am instruit-o destul de bine. Nu se atinge de experimentele importante aflate în desfăşurare. Se ocupă strict de mâncarea stricată şi cafeaua vărsată.

A revenit şi a inspectat neajutorat camera.

— Domnule doctor Mayer, pentru mine nu-i deloc important. Ştiu cum poate să arate un laborator.

— Poate că nu mă crezi, dar ştiu unde se găseşte fiecare lucruşor.

— Eram convins de asta.

M-a privit cu atenţie pentru prima dată de când revenise în cabinet şi a părut că se destinde uşor.

Dumnezeu mi-e martor că ultimul lucru la care mă aşteptasem era să fiu nevoit să-l liniştesc.

— Spune-mi Arnold, te rog, a zis el. Nu ţin la aiureala asta cu titlul de „doctor“.

M-a instalat până la urmă într-un fotoliu confortabil îmbrăcat în piele roşie din faţa biroului, cu un pahar de Glenlivet pe o masă lângă mine. Am ridicat paharul şi am sorbit; mi-am spus că trebuie să-mi păstrez calmul.

— Nu te-ncurci cu chestii de mâna a doua, am rostit arătând sticla de whisky.

— Nişte patente lucrative, a strâns el din umeri. Investiţii… Oferă destui bani pentru ca un bătrân nebun să-şi satisfacă cercetarea ipotezelor fantastice.

— Te ocupi de fizica teoretică sau de partea ei practică?

A râs, m-a privit pieziş şi s-a instalat în scaunul lui. Aveam impresia că mă tolera; ştia că venisem să-i povestesc ceva, dar pur şi simplu nu puteam începe.

— Câte puţin din ambele, în prezent. Dintotdeauna mi-a plăcut să meşteresc, însă mi-am câştigat reputaţia în fizica pură, în modelele matematice. În prezent, după cum văd eu lucrurile, „fizicianul“ este de obicei mai degrabă inginer decât savant. Deşi nu m-am temut niciodată să-mi murdăresc mâinile, m-a obosit să contribui la dezvoltarea de armament. N-am niciun interes să construiesc un laser mai puternic sau o bombă cu fuziune de mici dimensiuni. Dacă n-ai avea deja necazul pe care-l ai, m-aş fi simţit

obligat de legile onoarei să te avertizez să te ţii departe de mine. Reprezint un risc de securitate teribil. Ajunge să fii văzut în prezenţa mea, pentru a fi concediat din aproape orice funcţii bugetare.

— Asta nu mai reprezintă o problemă.

— Aşa este. Oricum… ei au vrut să lucrez la un accelerator de particule mai mare şi am decis să n-o fac. Mă gândeam întruna la Newton, la Roentgen… la genul acela de oameni. Oameni care au formulat teoriile de bază ce au dus la acceleratoarele de particule de ordinul gigawaţilor.

— Nu crezi că acceleratoarele acelea sunt instrumente de cercetare utile?

— Dimpotrivă. Sunt la curent cu toate progresele înregistrate. S-ar putea foarte bine ca saltul conceptual pe care-l aştept să provină de la Batavia sau din Stanford. Nu cred însă că aşa va fi. Cred că va sosi din locul cel mai neaşteptat, aşa cum se întâmplă cu multe salturi conceptuale. Ceva pe atât de simplu, pe cât a fost expunerea accidentală a unei plăci fotografice de către Wilhelm Roentgen, care a dus la descoperirea razelor X.

— Ce cauţi atunci? Care-i direcţia de bază a cercetărilor tale?

— Natura timpului, mi-a răspuns şi s-a aplecat înainte. Iar acum, după ce mi-ai examinat sinceritatea, cred că a sosit rândul tău.

Am sorbit din nou din whisky şi am început să-i povestesc.

○ ○ ○

A durat aproape toată dimineaţa. Am intrat în detalii amănunţite, într-o măsură mai mare decât dorisem sau putusem s-o fac înaintea Comisiei.

Mi-a pus puţine întrebări, dar a notat mult. La câteva minute după ce începusem să vorbesc, m-a întrebat dacă mă deranja să înregistreze discuţia. I-am spus că nu-mi păsa. N-a apăsat niciun buton, aşa că bănuiesc c-o făcuse deja din capul locului.

La prânz m-a condus în bucătărie. Eu am povestit, iar el a preparat o salată şi nişte sendvişuri cu răcituri. Am mâncat amândoi şi eu am continuat să vorbesc.

În cele din urmă am terminat. Mi-am privit paharul de whisky şi am văzut că era tot pe jumătate plin.

Trebuie să spun că asta m-a făcut mândru.

Să fiu sincer, mă aşteptasem la o acceptare necritică. Puţinele lucruri pe care le ştiam despre Mayer proveneau din cele câteva comentarii făcute de Roger Keane şi Kevin Briley după conferinţa aceea de presă, în sensul că el era „ţicnitul local“, care apărea la accidente aviatice şi alte dezastre din California şi mare parte din vestul Statelor Unite. Mă aşteptasem la înţelegere plină de simpatie, la un individ la fel de dispus să-mi accepte „dovezile“ ca un student în astrologie care privea o lingură îndoită de Uri Geller[9].

Ce a făcut însă Mayer? M-a mitraliat nemilos cu întrebări timp de două ore. Dacă nemernicul ar fi candidat la postul de procuror general al Californiei, ar fi avut votul meu.

M-a atacat de sus, de jos şi din toate părţile. M-a pus să-i desenez paralizatorul pe care mi-l luase Louise. A făcut ferfeniţă orice părea lipsit de consistenţă… şi haideţi să recunoaştem, asta însemna întreaga poveste improbabilă. A dorit să vadă dovezi fizice. Le adusesem cu mine şi le-am întins în faţa lui: hainele Louisei, paharul din care băuse, o fotografie a amprentelor ridicate de pe el, zece fotografii mărite, granulare, ale chipului ei din diverse unghiuri,

[9] Uri Geller (n. 1946), medium autoproclamat. *(N.t.)*

fotocopii după rapoartele de autopsie, un ceas pe care-l şterpelisem şi care continua să fie înainte cu patruzeci şi cinci de minute faţă de ora corectă, fiindcă îi învârteam arcul cu regularitate, un inhalator Vicks şi un pachet gol de Clorets.

A adulmecat inhalatorul şi a strâmbat din nas. Mirosul era vag de acum, dar continua să fie teribil. A pipăit materialul fustei, a răscolit cu un creion cu gumă prin lenjeria intimă abandonată.

— Putem rula nişte teste pe ţesătura asta, a spus el, însă mă îndoiesc că vor fi revelatorii. Spune-mi, Bill, ai avea ceva împotrivă să mai povesteşti încă o dată totul, dar sub hipnoză?

Am izbucnit în râs.

— Arnold, aş încerca orice, totuşi nu cred că vei avea ceva de câştigat. Am mai încercat şi nu pot fi hipnotizat.

○ ○ ○

— Când voi ajunge cu numărătoarea la trei, te vei trezi, odihnit şi proaspăt. Unu, doi, trei.

M-am sculat în capul oaselor. Evident că nu-i ajutase cu nimic, le povestisem încă dată totul, ca şi mai înainte…

Afurisitul!

— Ai făcut-o! am rostit, copleşit. M-ai hipnotizat.

Mă adresasem uneia dintre celelalte două persoane din încăpere, doctoriţa Leggio, pe care Arnold o sunase după ce fusesem de acord să încerc hipnoza. Leggio era însă doctor în medicină.

— Îmi amintesc totul, am continuat încă uşor buimăcit. Tocmai fusesem de acord…

Leggio a râs.

— Acela este unicul mod prin care funcţionează, domnule Smith. Ai fost un subiect bun. Memoria dumitale este excelentă.

L-am privit pe Mayer.

— Şi am spus-o absolut la fel, nu?

El a încuviinţat fără chef.

— Am obţinut mai multe detalii… dar, aşa este, nu te-ai abătut deloc.

Soneria şi-a cântat din nou cele cinci note muzicale. Leggio mi-a strâns mâna şi s-a pregătit de plecare, la fel ca şi cealaltă persoană nou-sosită cu care nu discutasem deloc, deoarece venise pe când eram în stare de hipnoză şi Leggio nu-mi ceruse să vorbesc cu ea. Se numea Frances Schrader şi avea doctoratul în biochimie, dar şi talent la desenul în cărbune. La naiba, doctorii se înmulţiseră în asemenea măsură pe aici, că trebuia să am grijă pe unde călcam!

Leggio şi Schrader au plecat şi a intrat un alt individ necunoscut, cărând un echipament greu.

Pe când l-a instalat şi reglat, Arnold ne-a făcut prezentările. Bărbatul se numea Phil Karakov şi era expert în poligraf.

Am oftat, m-am aşezat şi i-am lăsat să mă conecteze.

○ ○ ○

— Nu pot contesta nimic din povestea lui, a anunţat Karakov în cele din urmă.

Mayer nu părea să-l asculte cu atenţie. Mă simţisem uşurat că trecusem cu bine de detectorul de minciuni, ca şi de examinarea în stare de hipnoză, dar acum Mayer privea nepăsător pe fereastră la soarele care apunea dincolo de livadă.

— Mulţumesc, Phil, a spus el. O să te anunţ ce se va mai întâmpla.

Karakov şi-a strâns echipamentul şi a plecat. Mayer continua să privească pe fereastră.

După aceea a ridicat schiţa pe care o făcuse Frances Schrader, a privit-o şi mi-a întins-o.

Era foarte bună. Leggio izbutise să mă facă să-mi reamintesc detalii pe care nici nu ştiam că le văzusem. Schrader lucrase cu mine privind peste umărul ei, ştergând şi completând amănunte, după cum Leggio mă îndemna să privesc mai adânc în minte. Erau două desene, dintre care unul mult mai bun. Primul arăta arma pe dinafară. Al doilea arăta mecanismul interior, pe care-l zărisem doar o secundă înainte să fi fost fulgerat. Mayer părea gata să mai adauge ceva, când soneria cu tema de film a sunat din nou. El s-a încruntat, s-a ridicat şi s-a dus la uşă. S-a întors foarte repede.

— Nu era nimeni, a zis. Asta nu s-a mai întâmplat până…

Soneria a sunat iarăşi. Mayer arăta de parcă muşcase din ceva acru, totuşi a ieşit din nou din cameră. De data aceasta nu s-a întors la fel de repede. Cât timp a lipsit, blestemăţia a mai sunat de trei ori.

— M-am uitat peste tot. Cred că s-a defectat. Am deconectat-o ca să nu ne mai deranjeze.

Soneria a sunat din nou. Mayer era pe punctul de a spune ceva urât, când fonograful Edison a început să cânte. Era un cântecel scoţian, ticsit ca naiba de pârâituri de la acul fonografului. Pe când ne holbam nedumeriţi, sistemul hi-fi a izbucnit la volum maxim cu ceva ce trebuie să fi fost Wagner. Mayer s-a repezit să-l oprească şi atunci aparatul Xerox a intrat în funcţiune, scuipând hârtii peste tot. Am văzut cum se aprinde şi displayul computerului de pe birou. Toate luminile din casă au pălit, după care au sporit brusc în intensitate.

Mă ridicasem deja în picioare. N-aş fi fost surprins dacă o flotilă de maşinuţe de jucărie ar fi apărut pe uşa de la bucătărie, urmate de un aspirator. Steve Spielberg, unde eşti acum când avem nevoie de tine? Iar după aceea, toate ochiurile de geam din peretele de sticlă al lui Mayer au detonat peste grădina de zarzavaturi.

19. DE NU S-AR LĂSA NOAPTEA

Priveam în lungul unui tunel infinit.

Exista şi un sunet ce-mi era cunoscut: uruitul surd pe care-l auzisem de pe coridorul hotelului, în faţa uşii camerei mele. Acum era însă mult mai intens. Podeaua a început să vibreze şi două puncte de lumină foarte puternică au apărut în lungul tunelului aceluia imposibil.

În realitate, tunelul nici măcar nu exista acolo. Prin pereţii lui puteam să văd pomii din livadă.

Existau şi contururi stranii la care nu-mi plăcea să mă uit, aşa că m-am concentrat asupra luminilor strălucitoare.

Luminile au început să capete forme omeneşti. După aceea, perspectiva s-a dat complet peste cap şi a început să sufle un curent puternic. Hârtiile se învolburau în jurul nostru şi totul din încăpere a devenit sclipitor, aşa cum fusese în camera de hotel când deschisesem uşa. Mi-am privit mâna; era sclipitoare, dar nu rece. Am revenit cu privirea la tunel. Cu o clipă mai devreme, luminile fuseseră la o sută de kilometri depărtare, iar acum ajunseseră lângă noi, pentru ca peste altă clipă să pâlpâie din nou hăt, departe.

Apoi s-a terminat. Louise stătea în rămăşiţele ferestrelor lui Arnold. Purta uniforma neagră de comando pe care o avusese în noaptea din hangar. Lângă ea mai era ceva. La început nu mi-am dat seama ce putea fi. Era umanoid, avea faţă, două braţe şi două picioare. Unele părţi din el aduceau cu robotul din *Star Wars,* iar altele aduceau mai degrabă cu Gumby, personajul animat din plastilină. Se

mişca fluid şi nu părea să aibă linii de sudură sau îmbinare. Era însă mare şi voinic ca un halterofil.

N-am avut absolut nicio îndoială. Nu era un om într-un costum excentric. Era o creatură extraterestră, sau un robot, sau ceva ce nu mai văzusem niciodată.

Arnold Mayer şi-a recăpătat primul vocea.

— Bănuiesc că dumneata eşti Louise Ball, a rostit el.

— De fapt, Baltimore, a spus ea intrând în cameră. Dintr-o lungă descendenţă de locuitori ai statelor Maryland şi Columbia. S-a întins către un scaun aflat la un metru de fotoliul meu, l-a înclinat, pentru a răsturna pe podea teancul de cărţi şi hârtii de pe el, şi s-a aşezat: tovarăşul meu se numeşte Sherman.

— Încântat să vă cunosc, domnule doctor Mayer şi domnule Smith, a spus Sherman.

Nu s-a îndepărtat de peretele din sticlă distrus.

— El este un om mecanic, a continuat Louise. Un robot, dacă vreţi. Este cel puţin la fel de inteligent ca oricare dintre voi şi de o sută de ori mai puternic şi mai rapid. L-am numit aşa după un tanc utilizat în Primul Război Atomic.

— Asta a fost o ameninţare? a întrebat Mayer.

— Ia-o cum vrei. Deţii ceva ce doresc…

— Eşti cu adevărat din Maryland? am întrebat-o.

S-a uitat la mine şi mi s-a părut că-i disting în ochi o undă de simpatie. Cel puţin am sperat că am distins-o. Ea intrase în viaţa mea şi plecase, lăsând-o în ruine. Ar fi fost drăguţ dacă ar fi simţit vreo remuşcare pentru asta.

— Strămoşii mei au fost din Maryland. Tu eşti probabil unul dintre stră-străunchii mei sau aşa ceva, din urmă cu cincisprezece mii de generaţii. Însă în momentul acesta rasa nu-ncepuse să se diferenţieze în…

Şi-a ferit ochii şi şi-a frecat fruntea.

— Nu-i relevant, a urmat ea şi s-a întors către Mayer. Deţii ceva ce doresc. Un obiect pe care trebuie să-l am. Intenţionez să-l recuperez.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, a zis Mayer.

— Minţi. Sherman, unde-i?

— Nu ştiu, Louise, a răspuns robotul cu glas mai gros şi mai ameninţător decât în anteriorul salut prietenos. Nu receptez nimic.

— Sondează atunci camera.

Dacă a „sondat camera“, a făcut-o rapid. Aproape instantaneu a indicat poliţa şemineului acoperită de fotografii înrămate.

— Înapoia fotografiei centrale se află un seif, a rostit. Louise şi-a îndreptat arătătorul spre fotografia aceea. Rama s-a rotit pe articulaţii. Louise a executat nişte mişcări complicate şi am văzut cadranul seifului rotindu-se înainte şi înapoi, după care uşa i s-a deschis.

— Cum ai făcut asta? am întrebat-o.

— Magie, a răspuns.

S-a dus la seif şi a început să-i arunce conţinutul pe podea.

Mayer a făcut un pas către ea; Sherman şi-a dres vocea şi a clătinat un deget ameninţător. A fost suficient pentru Mayer; probabil că ar fi fost suficient şi pentru mine.

Nenorocitul ăla era uriaş.

În scurt timp în jurul picioarelor lui Louise zăceau împrăştiate monede de aur şi certificate de acţionar. A scos un Colt 0,45 vechi de armată pe care i l-a azvârlit lui Sherman, care l-a făcut fărâme. Mai exact, i-a aruncat încărcătorul la vreun kilometru în beznă, apoi a frecat arma între palme, până ce s-a scurs într-un şuvoi de şpan metalic. Am simţit cum o picătură de sudoare mi se prelingea încetişor pe spate.

— Nu-i aici, a spus ea şi a revenit la scaun, dar nu s-a aşezat. Să-ncepem să demolăm casa, cărămidă cu cărămidă?

— Dacă este neapărat nevoie s-o faci…, a zis Mayer.

Trebuie s-o recunosc; bătrânul nu părea defel speriat.

Se ţinea tare.

— Este în biroul lui, a spus Sherman şi chipul lui Mayer s-a descompus.

Am bănuit că era altă magie. În vocea robotului nu existase pic de îndoială.

— Biroul este încuiat, a replicat Mayer. Nu am cheia.

— N-avem timp de joacă, domnule doctor, a spus Louise. Sherman, deschide-l!

Sherman a ocolit biroul.

— Scuzaţi-mă, i s-a adresat lui Mayer şi l-a îndepărtat cu blândeţe din calea lui.

Apoi s-a uitat la terminalul computerului. A părut indecis în legătură cu ceva, după care a înălţat din umeri.

— Scuzaţi-mă, s-a adresat terminalului, l-a ridicat şi l-a aşezat uşor pe podea.

Mi s-a părut că am văzut-o pe Louise gata să pufnească în râs; la naiba, dacă eu însumi n-am fost gata să izbucnesc în râs. Mă bucur că n-am făcut-o. Probabil că râsul mi-ar fi sunat isteric. L-am văzut pe Sherman deschizând biroul. A apucat pur şi simplu marginea tăbliei şi a ridicat-o, ca pe capacul unei cutii de carton. Cele trei sertare de sus au rămas expuse, iar în cel din mijloc se afla ceva al naibii de familiar.

— Ai făcut rost de el! am strigat. Îl aveai în biroul tău în tot timpul ăsta şi m-ai făcut să repet întruna povestea asta blestemată…

Nu-mi mai găseam cuvintele. Uitasem de Louise în uniforma de comando, uitasem de Sherman tancul android, uitasem de tot, cu excepţia paralizatorului pe care Louise

mi-l luase în noaptea aceea şi pe care-l ridica acum din sertarul biroului lui Mayer.

— Nu fi prostuţ, Bill, a rostit ea. Ăsta-i altul. Nu-i nici măcar ars. Uită-te la el.

Mi l-a azvârlit.

L-am privit. Avea dreptate. Acesta era intact. L-am răsucit în mâini, am reţinut poziţia trăgaciului şi a unui comutator micuţ, lateral. Mi-am dat seama că ţineam o armă foarte puternică.

Am ridicat ochii spre Louise şi în mâna ei s-a materializat un paralizator. Îndreptat către fruntea mea. Cu o clipă în urmă îi fusese în tocul de la şold, iar acum îl ţinea în mână.

— Doar n-ai trage în mine, nu-i aşa, Louise?

M-a privit straniu, apoi mi-a surâs straniu, după care arma a revenit în tocul ei. De data aceasta auzisem un zumzet, dar tot nu ştiu cum făcuse.

— Ai dreptate, a spus şi mi-a întors spatele. Sherman, dacă încearcă vreo prostie, tragi ca să-l scoţi din luptă.

— În regulă.

Suna a epitaf pentru iubirea veşnică. Iar eu nu eram chiar un idiot; am pus paralizatorul pe rămăşiţele biroului lui Mayer şi m-am întors la fotoliul meu. Louise se aşezase deja, însă eu eram prea agitat şi am preferat să rămân în picioare.

Louise se sprijinise cu coatele pe braţele scaunului şi-şi masa fruntea cu vârfurile degetelor. Părea foarte obosită. A vorbit fără să ridice ochii.

— Sherman, ceva nu-i în regulă cu paralizatorul ăla. Vrei să te uiţi?

Robotul l-a ridicat, l-a răsucit în mâini, apoi a făcut ceva care a despicat arma în două jumătăţi. Înăuntru nu se afla nimic. Nu era decât o carcasă din plastic.

— Mi se păruse cam uşor, a comentat ea când robotul i-a arătat rezultatul. L-a privit pe Mayer: Domnule doctor, aş vrea să ştiu…

— Prefer să nu fiu numit doctor, a zis Mayer.

— Domnule doctor, a repetat Louise apăsat, paralizatorul acesta îmi aparţine. L-a pierdut unul dintre oamenii mei. Aş dori să ştiu cum a ajuns la dumneata.

— Unde l-ai pierdut?

— Eu pun întrebările aici.

— Şi poate că nu eu nu răspund la ele.

Louise a oftat.

— Domnule doctor, de ce să nu renunţăm la discursul melodramatic?

— Asta ar fi valabil în ambele direcţii, a replicat Mayer.

L-am privit din nou cu atenţie. La exterior era calm, dar am simţit că la interior clocotea. Cred că şi eu aş fi clocotit dacă cineva tocmai mi-ar fi făcut praf biroul. Pe de altă parte, în prezenţa noastră se afla şi Sherman şi m-am gândit că Mayer adopta o poziţie foarte periculoasă.

— Am pierdut paralizatorul acum o săptămână, a spus Louise. În 1955.

— Iar eu l-am găsit acum treizeci de ani. Tot în 1955.

Louise s-a uitat la Sherman.

— Cred că minte, a zis robotul.

Louise a încuviinţat şi i-a făcut semn să se ducă la fizician. Când robotul s-a apropiat de el, Mayer şi-a mai pierdut din stăpânirea de sine.

— O să mă torturaţi? a întrebat el.

— Depinde de cât de melodramatic vrei să fii.

Mayer a schiţat o mişcare involuntară de îndepărtare când Sherman l-a prins de braţ. Robotul i-a încercuit încheietura cu mâna lui uriaşă din metal şi a aşteptat.

— L-ai găsit dumneata personal? a întrebat Louise.

— Da, a spus Mayer.

Sherman a clătinat din cap.

— Cine l-a găsit?

Mayer s-a uitat la mâna lui Sherman, iar eu i-am imitat gestul şi pun prinsoare că amândoi ne-am gândit simultan la acelaşi lucru: poligraf. Sau echivalentul din viitorul îndepărtat, despre care aş fi fost dispus să pariez că era superior celui care fusese folosit ceva mai devreme asupra mea.

— Exact, a rostit Louise făcându-mă să mă întreb dacă cititul gândurilor se număra printre numeroasele ei talente. Putem în continuare să jucăm cele douăzeci de întrebări, iar o minciună îmi va spune la fel de multe ca adevărul, dar în felul acesta durează destul până loveşti centrul ţintei. Nu dispunem de prea mult timp, însă dispunem de nişte droguri care te vor face să spui totul în zece secunde, deşi distrug celule cerebrale… şi avem o maşină fără suflet, care-ţi poate cauza multă durere dacă-i dau ordinul respectiv.

Nu ştiu dacă Mayer a observat, însă Sherman a privit-o scurt pe Louise. Nu puteam jura – nu ştiam multe despre citirea expresiilor unui robot –, dar mi s-a părut jignit.

„Fără suflet“, ce să zic! Tancul Sherman, pe dracu'! Un robot care ceruse scuze în faţa terminalului unui computer, crezând probabil că i-ar putea fi un strămoş îndepărtat? De aceea am decis că Louise trăgea o cacealma. Cred că ar fi trebuit să-i fi spus asta lui Mayer. N-am făcut-o. Doream să-i aud povestea cel puţin la fel de mult pe cât dorea Louise. Poate chiar mai mult.

Înţelesesem de ce nu-mi pomenise despre paralizatorul din biroul lui. Cred că mi l-ar fi arătat, dacă n-ar fi apărut Louise. El procedase pur şi simplu ca orice savant bun, punându-mi relatarea sub semnul întrebării, determinându-mă să spun tot ce spusesem fără să am niciun indiciu din partea lui.

Cu toate acestea mă simţeam iritat. M-am lăsat pe spate în fotoliu şi am aşteptat să văd ce va face.

— Crezusem că voi dispuneţi de tot timpul din lume, a rostit Mayer.

— Am dispus, cândva. Acum mai avem doar puţintel, iar dumneata îl consumi cu o viteză mai mare decât îţi poţi imagina.

— Nu-mi poţi spune nimic despre…

— Nu încă. Poate mai târziu. Nu-ţi promit nimic; este încă posibil să putem evita cu distrugeri minime acest fiasco. Nu mai este posibil să salvăm toată lumea, dar sperăm să păstrăm o bucată din ea. A strâns din umeri: asta am făcut toată viaţa: misiuni prin care să amân sfârşitul. Acum este rândul tău să vorbeşti.

Şi Mayer a vorbit.

○ ○ ○

— În 1955, un avion s-a prăbuşit în Arizona, a început el.

— Ştiu. Eram în avionul acela.

Asta l-a făcut pe Mayer să amuţească pentru o clipă.

— Aşadar, recunoşti?

— Ce să recunosc? Ah, crezi că eu am cauzat prăbuşirea avionului. Nu, domnule doctor, n-a fost nici atât de simplu, nici atât de direct. Noi salvam vieţile celor de la bordul avionului.

Mayer a părut stupefiat. Probabil că şi eu am părut la fel. Am fost pe punctul de a spune ceva, dar Louise a continuat:

— Da, domnule doctor. Fiica dumitale trăieşte şi este sănătoasă.

○ ○ ○

N-aş şti de unde să încep să povestesc tot ce s-a spus în următoarea jumătate de oră. Multe au fost răcnite, într-o atmosferă de neîncredere şi furie. Nu voi pretinde nici măcar că am înţeles mare parte. Chiar şi acum sunt departe de a fi sigur că am priceput majoritatea celor auzite. Călătorie în timp, paradoxuri, sfârşitul universului… erau multe de digerat dintr-o singură porţie.

Totuşi Louise spusese că salva vieţile oamenilor. Mecanismul prin care procedase şi pe care-l descrisese era atât de complicat şi de bizar, încât n-aş fi putut crede ceva decât printr-un fel de logică inversată: dacă tot intenţiona să mintă, de ce să spună o minciună atât de improbabilă? Iar dacă spunea adevărul… asta însemna că sângele, rămăşiţele umane şi suferinţele ce ajunseseră să-mi domine toată viaţa nu erau cu nimic mai reale decât cadavrele dintr-un horror de la Hollywood. Însemna că toţi oamenii aceia erau vii undeva, într-un viitor incomprehensibil.

— Nu, Bill, nu chiar toţi, spusese Louise cu blândeţe la un moment dat. Doar cei din accidentele în care n-au existat supravieţuitori. Orice martori care ar fi asistat la acţiunile noastre ar fi determinat un paradox temporal.

Mi se păruse un subterfugiu. Simţisem o povară uriaşă ridicându-mi-se de pe umeri…

○ ○ ○

— Foarte târziu ne-am dat seama că fiica ta fusese la bordul avionului, i-a spus Louise lui Mayer.

— Avea numai douăzeci şi doi de ani, a zis Mayer. (Plângea.) Abia se măritase. Era în drum spre California, spre Livermore, ca să ni-l prezinte pe soţul ei. Cred că indirect asta a omorât-o şi pe Naomi. Ea era soţia mea şi…

— Da, ştim, a încuviinţat încet Louise.

— Ştiţi totul, nu-i aşa?

— Dacă aş fi ştiut totul, nu m-aş fi întors aici ca să te interoghez. Nu am ştiut că fiica dumitale se afla la bordul avionului Constellation, deoarece călătorea sub numele căpătat în urma căsătoriei. Te-am văzut la locul prăbuşirii, dar n-am putut determina motivul pentru care erai acolo. Până la urmă am pus totul cap la cap după foarte multe observaţii făcute în cuvele temporale. Am fost nevoiţi să examinăm indirect, fiindcă ne confruntam cu multe cenzuri temporale. L-a privit pe Sherman: şi abia cu puţin timp în urmă am aflat că ai intrat în posesia celuilalt paralizator pierdut.

Mayer cumpărase obiectul de la un indian, care spusese că-l găsise foarte departe de locul prăbuşirii. Indianul îi mai spusese că paralizatorul producea o senzaţie de furnicare deloc neplăcută când apăsai pe trăgaci. Sherman şi Louise au schimbat alte căutături când au auzit asta. Cine ştie, poate că bateria se descărcase. Cel găsit de mine lovise mult mai rău în mod clar.

— Este foarte important să aflu, a spus Louise în cele din urmă, ce s-a întâmplat cu mecanismul interior al paralizatorului? Dumneata ştii, domnule doctor?

Mayer a tăcut. Am fost surprins. Nu ştiam ce ar fi avut de câştigat prin continuarea tăcerii. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama, însă deja mă clătinam sub informaţiile prea numeroase, sosite prea rapid.

— Ştie, a zis Sherman.

Robotul nu-l mai ţinea de acum de mână pe Mayer; cred că nu mai era necesar, sau poate că nu fusese niciodată nevoie s-o facă. Poate că nu fusese decât un spectacol pentru a-i impresiona pe primitivi.

— Da, ştiu unde este, a rostit Mayer.

— Vreau să-mi spui, domnule doctor.

Louise s-a uitat la el, dar Mayer a rămas tăcut. Ea a suspinat – îmi este imposibil să descriu cât de obosită părea – şi s-a sculat iarăşi.

— Domnule doctor, a spus, haide să renunţăm la ameninţări. Cred că ai înţeles că n-am nicio intenţie de a-ţi face rău. Nu susţin că asta s-ar datora faptului că sunt o persoană drăguţă; dacă ar fi vital pentru supravieţuirea proiectului, te-aş mărunţi mai fin decât o maşină de tocat carne şi nici măcar n-aş clipi din ochi.

— Domnişoară Baltimore, a zis Mayer, înţelegem toţi cât de insensibilă eşti.

— Perfect. Recunosc, nu-ţi pot face rău. Aşa ceva ar strica lucrurile şi mai rău decât sunt acum. Sunt limitată la rugăminţi şi, sper, la raţiune. Ai înţeles ce am spus despre paradoxul temporal?

— Cred că da.

— Continui totuşi să fii dispus să periclitezi totul?

— Nu accept demonstraţia ta ca fiind finală. Ai spus tu însăţi că răul a fost deja comis şi acum te străduieşti doar să minimizezi efectele. După cum ai recunoscut singură, vei fi ştearsă din realitate indiferent ce s-ar întâmpla aici, în seara asta. Bill a cauzat deja paradoxul. Nu mai poate fi oprit. Aşa este?

Louise a încuviinţat fără chef, după care a zis:

— Este totuşi posibil de ales între două dezastre. Unul dintre ele este teribil, dar celălalt este absolut.

Mayer a clătinat din cap.

— Nu cred că ştii asta.

După expresia de pe chipul Louisei, am început să mă întreb dacă nu cumva Mayer avea propriul lui poligraf încorporat.

— Poate că nu ştiu, a recunoscut ea, dar de ce nu vrei să ne spui unde este restul paralizatorului?

— Pentru că-i tot ce mai am, a răspuns Mayer încet. Nu intenţionez să-mi petrec puţinii ani care mi-au mai rămas de trăit, întrebându-mă dacă nu cumva mi-aţi tras vreo cacealma. Ai spus că fiica mea este vie în lumea voastră. Îţi cer să-mi dovedeşti asta. Du-mă acolo. Atunci voi spune ce ştiu.

○ ○ ○

Credeţi că un om care se îneacă îşi vede toată viaţa fulgerându-i prin faţa ochilor? Eu n-am crezut asta; n-o cred nici acum. Am discutat cu prea mulţi oameni care se crezuseră în pragul morţii, dar care au supravieţuit, şi, cu toate că şi-au amintit unele imagini răzleţe şi au avut experienţe ce ar putea fi numite transcendentale, n-au existat nicio trecere în revistă secvenţială, nicio retrăire reală a vreunui episod.

Însă exact asta mi s-a întâmplat mie, atunci. N-a durat mai mult de o secundă. Eram cu mintea perfect limpede când am văzut unde fusesem, unde mă aflam acum şi la ce mă puteam aştepta din partea viitorului.

După aceea m-am sculat şi, când Mayer a terminat de spus „Atunci voi spune ce ştiu“, am rostit:

— Vreau să merg şi eu.

Louise n-a părut surprinsă. Am bănuit că era imposibil ca în momentul ăsta să mai poată fi surprinsă de ceva; că văzuse tot ce se va întâmpla aici în seara asta şi că purta conversaţia din motive ce-mi erau complet de neînţeles. Aveam dreptate – ea nu mai putea fi surprinsă de acum –, dar în acelaşi timp greşeam, aşa cum am aflat ulterior; nu ştia ce se va întâmpla. A dovedit-o, întorcându-se spre Sherman cu o privire neajutorată.

— Ce fac mai departe? l-a întrebat.

Cred că întrebarea aceea l-a surprins pe Mayer la fel de mult ca pe mine. Pe neaşteptate poziţiile s-au schimbat şi nu cred că vreunul dintre noi a ştiut cu adevărat cine conducea balul.

Asta doar dacă nu era chiar Sherman. Nu ştii ce înseamnă „impenetrabil“ până când încerci să deduci ce gândeşte un robot. Se părea că şi Mayer considera la fel. Cel puţin când şi-a continuat discursul de convingere, l-a îndreptat către Sherman, nu către Louise.

— Care-i diferenţa? a întrebat el cu ton rugător în glas. Voi aveţi trei opţiuni. Vă puteţi întoarce în viitor cu mecanismul paralizatorului, lăsându-mă pe mine aici. Vă puteţi întoarce în viitor fără paralizator, lăsându-mă pe mine aici. Sau vă puteţi întoarce în viitor, luându-mă şi pe mine, după care vă voi spune unde este mecanismul paralizatorului, iar voi vă întoarceţi în trecut să-l recuperaţi…

— Nu ştim dacă putem face asta, i-a reamintit Sherman. S-ar putea să nu mai fi rămas timp suficient pentru încă o călătorie în trecut.

— Asta-i problema voastră, a zis Mayer. Vreau să-mi spuneţi ce se întâmplă. Care sunt rezultatele acţiunilor mele?

— Rezultatele imediate? Absolut niciunul. Noi vom pleca, iar dumneavoastră şi domnul Smith vă veţi continua vieţile. Ele au fost distorsionate, însă voi nu veţi sesiza absolut nimic. Viaţa va continua să vi se pară la fel de firească; realitatea nu va fi alterată pentru voi. În cele din urmă, amândoi veţi muri.

Interesant felul în care un singur cuvânt poate pune punctul pe „i“ într-un aspect pe care poate că-l înţelesesei din punct de vedere raţional, dar nu-l simţiseşi în adâncul măruntaielor. Louise şi Sherman veneau dintr-un loc în care eu eram deja ţărână de o mie de ani.

— Ca urmare a schimbărilor introduse în vieţile voastre de cele văzute şi auzite în ultima lună, amândoi veţi acţiona în mod mult diferit faţă de ce aţi fi făcut în ordinea „predestinată“ a lucrurilor, aşa cum ne place să o numim. Schimbările acelea vor afecta vieţile altora şi efectele se vor propaga pe ani şi secole. Aceste evenimente vor duce cu o probabilitate apropiată de sută la sută la anularea maşinii noastre de călătorit în timp. Şi, desigur, la anularea Louisei, a mea şi a tuturor contemporanilor noştri, dar asta nu este important. Important pentru dumneavoastră, domnule doctor Mayer, este că, dacă Louise n-a existat, atunci ea nu s-a întors în anul 1955. Ea n-a suit niciodată la bordul acelui avion – punându-şi viaţa într-un risc considerabil, aş putea adăuga – şi nu v-a salvat niciodată fiica. Asta ar însemna că fiica dumneavoastră a murit într-adevăr în pustiul Arizonei.

Mayer a clătinat din cap.

— Aţi spus totuşi că o aveţi vie, chiar acum.

— În contextul acesta „acum“ devine un concept destul de lunecos.

— Îmi dau seama. Dar nu mi-aţi spus în ce va consta diferenţa. Dacă paradoxul temporal există deja, cum ar putea schimba ceva informaţiile mele despre paralizator? În mod similar, cum ar putea fi înrăutăţită situaţia prin dispariţia mea din epoca aceasta? Oamenii dispar mereu.

— De acord, însă noi ştim motivul dispariţiei lor. Îi răpim noi. De asemenea, noi ştim… Sherman a făcut o pauză şi a părut că reconsideră: perfect! Voi fi sincer. Nu ştim dacă va fi mai rău să vă luăm ori să vă lăsăm aici.

— Aşa gândisem şi eu. Iar în cazul acesta rămân ferm. Vedeţi voi… dacă este să fiu la fel de sincer, nu cred că o aveţi pe fiica mea. Nu voi crede, până n-o voi vedea. Iar dacă o voi vedea, nu cred că aş putea s-o pierd din nou.

Sherman l-a privit mult timp în tăcere.

— Domnule doctor Mayer, din câte ştiu eu, universului nu-i pasă ce credeţi sau nu dumneavoastră.

— Ştiu şi asta. Mi-am petrecut viaţa acceptând răspunsurile pe care le-am găsit în univers. Până când am început să investighez şi să mă gândesc realmente la natura timpului. Atunci s-a schimbat ceva. Nu cred… nu cred că în urmă nu există chiar nimic. Poate că asta înseamnă că cred în Dumnezeu.

— Iar el este de partea dumneavoastră. Nu-i aşa?

Mayer a părut stânjenit.

— Nu m-am exprimat tocmai fericit. Sunt…

— Nu, nu vă scuzaţi, a spus Sherman. În mod neaşteptat, şi eu cred.

S-a uitat de la Mayer la Louise, apoi la mine. Deja ajunsesem să mă simt ca un spectator relativ neimportant aflat în galerie, al cărui singur rol este de a aplauda la aprinderea semnalului luminos.

— Domnule Smith, dumneavoastră credeţi într-o divinitate?

— Nu ştiu. Nu cred că realitatea este pe atât de fragilă pe cât încerci să spui. Cu toate acestea, vreau să merg şi eu.

El s-a uitat la Louise, care clătina din cap fără nădejde.

— Perfect, a zis Sherman. Atunci să ne întoarcem toţi.

20. TĂRÂMUL NOPŢII

Depoziţia Louisei Baltimore

Fă orice ţi-ar cere Sherman, aşa spusese mesajul din capsula temporală. Mesaj pe care Sherman recunoscuse că-l concepuse împreună cu Big Computer.

Şi ce alternativă aş fi avut? Mai întâi, ar fi trebuit să simt că înţelegeam ceva, or, eu încetasem să simt aşa cam… păi, cam din momentul în care rupsesem gâtul amărâtei aceleia de drone suferinde. Atunci îmi spusesem că fusese lucrul cel mai frumos pe care-l făcusem de mult timp pentru cineva.

○ ○ ○

Sherman a spus că trebuia să ne întoarcem şi să întrerupem întâlnirea dintre Smith şi Mayer.

Şi că trebuia să punem în scenă un show dat dracului pentru ei.

Ei bine, oricare mare showman al lumii, începând cu P.T. Barnum[10], ar fi putut învăţa câte ceva de la noi. Când soseşte în trecut, Poarta cauzează în mod frecvent o mulţime de evenimente stranii. Există vreo treizeci de feluri de supresori care anulează efectele astea când dorim să sosim, să zicem, în mijlocul unei biblioteci publice.

Sherman i-a cerut lui Lawrence să-i decupleze pe toţi, aşa că am fi întrecut până şi nivelul de vacarm din Times

[10] Phineas Taylor Barnum (1810-1891) showman şi businessman american, fondatorul circului Barnum & Bailey. *(N.t.)*

Square din New York imediat după sosirea Anului Nou. Am adăugat şi o mulţime de efecte speciale suplimentare, care să-i sperie.

De acolo, am improvizat. Cred că până şi Sherman a fost surprins când l-am distribuit în rolul unei maşini de tortură umblătoare. Însă surprizele au abundat pe toată durata serii. Eu, de exemplu, fusesem aproape convinsă că era important să recuperăm paralizatorul cu tot ce se găsea în el. Dar Sherman avea alte idei.

○ ○ ○

— Nu mi-ai spus tot adevărul, am zis imediat ce ne-am întors prin Poartă.

— Ţi-am spus necesarul, mi-a replicat. Acum ne repliem pe poziţia mea. Oricum, prietenii noştri suferă de dezorientare.

Avea dreptate. Atât Smith, cât şi Mayer păreau ameţiţi. Am crezut că Mayer va vomita.

N-ai cum să-i ajuţi; fie fac faţă călătoriei, fie înnebunesc. În scurt timp am fost destul de sigură că niciunul nu va păţi nimic. Când mi s-a părut că Mayer mă poate înţelege, am îngenuncheat lângă el şi l-am privit pe nemernic în ochi.

— Perfect. Trebuie s-o aducem pe fiică-ta aici sau o să-mi spui ceea ce trebuie să ştiu? Vreau să-ţi reamintesc că nu prea mai am timp să pregătesc o operaţiune, oriunde sau oricând îmi spui să mă duc.

A părut neîncrezător; ameţeala nu-i dispăruse oricum complet.

— N-o să mă trimiţi înapoi?

— Cu ce rost? Sherman spune că ar avea şi alt atu, totuşi eu vreau să mă-ntorc şi să recuperez restul paralizatorului.

— Nu-i nevoie, a spus el.

— De ce?

— Pentru că nu l-am avut niciodată. Cel care mi l-a vândut îi demontase deja mecanismul.

— Şi ce-a făcut cu el?

Mayer părea tulburat. Nu-l învinuiesc. Majoritatea acţiunilor pe care le întreprinsesem în cabinetul lui făcuseră parte din show, dar cred că înghiţise cel puţin o parte din momelile acelea şi să dea dracii dacă în clipa aceea nu mă simţeam ca o persoană periculoasă!

— Indianul era artizan, a zis Mayer. Avea o tarabă de suvenire pe marginea şoselei şi vindea obiecte din argint şi podoabe. Mi-a spus că după ce… paralizatorul a încetat să mai producă senzaţia plăcută de furnicare, i-a demontat mecanismul interior şi a încorporat părţile mai interesante în catarame pentru curele şi inele.

S-a îndepărtat uşor de mine. N-am ce-i reproşa. Ştiam că trebuia fie să-i rup capul, fie să râd.

— Am spus doar că ştiam unde este, a continuat el. Ştiu într-adevăr. Este risipit peste tot continentul. Şi este complet inofensiv.

Am izbucnit în râs.

— Doctore, i-am spus, tocmai ai închis divizia Operaţiuni a Proiectului Poarta. Am rămas şomeră.

Părea momentul potrivit să mor.

○ ○ ○

Nu era, nu încă, dar am început să-l planific.

Mai întâi însă, trebuia să rezolv promisiunea pe care i-o făcusem lui Mayer în privinţa fiicei sale. Am apăsat alarma de adunare urgentă de pe consola lui Lawrence. Pentru un timp nu s-a întâmplat nimic. După care am auzit un glas obosit:

— Ce dracu' s-a-ntâmplat?

— Tu eşti Mandy?

— Dar cine dracu' putea să fi fost? Cine dracu-ar mai sta în incinta de pregătire cu trei cadavre care-s mult mai al dracu' de fericite decât mine, pentru posibilitatea-ndepărtată ca neînfricata mea şefă s-aibă nevoie de mine, când puteam să fi pornit de mult spre tărâmul viselor? Apropo, câte ore mai avem?

— Mandy, eşti beată în timpul serviciului?

— Beată? Beată!? Mănânci, calule, ovăz? Se ca…

— Bravo, Mandy! Mai avem cam douăzeci şi patru de ore înainte să dispărem, lin şi brusc. Mai eşti de serviciu? Sau ai demisionat?

Am crezut să era posibil să fi adormit. După aceea a rostit:

— Care-i treaba?

— Am un berbec, care vrea să-şi vadă fiica. Ea-i în ţarcurile de stocare. O să-i cer lui BC s-o trezească, dacă-l duci pân-acolo.

Mandy Djakarta, cea mai dură agentă operativă pe care o cunoscusem vreodată, a început să plângă.

— Doamne, ce-mi plac finalurile fericite! a suspinat ea.

○ ○ ○

Mandy a apărut destul de repede ca să-l ia pe Mayer. Am rămas cu Smith, Lawrence, Sherman şi Martin Coventry, care a sosit cu Mandy. Bill trăgea cu ochiul la Lawrence, ultimul supravieţuitor al echipei de comandă a gnomilor. Nu mi-am putut da seama care era problema, apoi am privit prin ochii din secolul XX ai lui Smith şi am ştiut că era dezgustat de aspectul lui Lawrence. Larry l-a ignorat complet, nesinchisindu-se să-l bage în seamă. Pentru doar o secundă m-am simţit mai apropiată de el de

când… de când începuse să se descompună şi fusese legat de consola lui. Cine era dodecul ăsta jalnic ca să ne judece? În acelaşi timp mă identificam cu Bill. Simţeam la fel cum simţea el, simţisem aşa toată viaţa mea. Aşa ai fi ajuns tu peste vreo doi ani, Louise…

Cel puţin, eu nu mai trebuia să mă confrunt cu asta.

— Mai ai nevoie de mine pentru ceva? m-a întrebat Lawrence.

Implicaţia era clară. Am deschis gura să-i spun să-i dea drumul şi să se decupleze.

— Încă puţin, Lawrence, te rog, a rostit Sherman.

— Bine. Dar când vor mai rămâne numai zece minute, v-am zis la revedere. M-am gândit mult la asta şi am decis că aş prefera să mor decât să… indiferent ce anume se va întâmpla. Mai bine să trăieşti şi să mori, decât să nu fi trăit niciodată. Este ceva logic în spusele mele, Sherman?

— Este, şi îţi respect opinia. Te rog totuşi să o faci pentru mine.

○ ○ ○

Bill tuşise mult. De mirare era că nu începuse să scuipe sânge. Ne respirase aerul timp de o jumătate de oră înainte ca Martin să-i aducă o mască de gaze care-i furniza oxigen pur.

Sherman ne-a dus pe toţi patru pe balconul cu vedere spre câmpul de epave. Bill a privit dovezile dezagregate ale operaţiunilor noastre şi a părut clar impresionat.

— Opţiunea lui Lawrence este una foarte populară, mi-a spus Martin. Cred că eu am avut cariera cea mai scurtă în Consiliu, ai cărui membri erau şi aşa faimoşi pentru efemeritate. Sunt morţi toţi.

— Chiar şi Phoenix?

— Chiar şi el. Dintr-un punct de vedere, presupun că eu sunt Consiliul în sine.

— Asta ar trebui să simplifice… Auzi, câţi oameni au mai rămas?

Sherman a părut gânditor, ceea ce însemna că acum avea loc comunicarea cu BC. Răspunsul l-a oferit însă chiar BC, cu un glas acorporal, care l-a făcut pe Bill să tresară.

— Fără a ţine seama de cele trei milioane de momâi, care practic sunt vii, şi de cele două sute de mii de berbeci aflaţi în animaţie suspendată… populaţia actuală a Pământului este de două sute nouă oameni. Corecţie, două sute o… – suspin – … corecţie, două sute şapte oameni.

— Am înţeles, am spus. Aşadar, Mandy este probabil ultimul agent operativ care mi-a rămas.

— Încă, a precizat BC. A ingerat un drog care este invariabil letal, dar care-i va oferi şase ore de plăcere pură.

— Mă bucur pentru ea, am zis.

Bill nu ne auzise. Privea cerul. Folosesc termenul „cer“ în sensul figurativ; se afla deasupra capetelor noastre, aşa că trebuia să fie cerul. Ştiam însă că nu semăna cu ceea ce obişnuia să vadă când ridica ochii.

— Ce mai dezastru aţi făcut şi voi, a comentat el.

Nu mi-a venit să-mi cred urechilor.

— „Noi“? am exclamat. Noi am făcut un dezastru? Doar nu poţi crede că noi am izbutit să facem toate astea.

— Atunci cum s-a-ntâmplat?

— A-nceput cu străbunicii voştri şi cu revoluţia industrială. Dar voi, voi nenorociţii naibii, generaţia voastră de rahat a fost cea care a pus lucrurile realmente în mişcare! Chiar credeaţi că nu va fi niciodată un război atomic? Au fost nouăsprezece! Chiar credeaţi că neurotoxinele vor sta cuminţi în arsenale, că nu le va folosi nimeni?

— Uşurel, Louise, a spus Sherman.

La dracu' cu uşurelul!

— CBN, aşa le spuneaţi: chimice, biologice, nucleare. Aţi făcut planuri de parcă lumea ar fi putut supravieţui la aşa ceva, de parcă ar fi fost, pur şi simplu, un alt război pe care-l puteaţi câştiga. Ei bine, fir-ar al dracului, noi am rezistat mult timp, dar la asta s-a ajuns în cele din urmă! Molimele au fost partea cu adevărat drăgălaşă. Ajunge să introduci microbii concepuţi în laborator într-un mediu cu nivel ridicat al radiaţiei de fond şi te alegi cu germeni care suferă mutaţii mult mai rapid decât putem noi. Am făcut tot ce am putut, ne-am luptat împotriva lor cu tot ce-am avut. Însă strănepoţii voştri au venit cu războiul genetic, aşa că acum molimele ne sunt încorporate în gene. Indiferent cât ne-am lupta cu ele, se schimbă. Tu crezi că noi am început Proiectul Poarta ca să ne-amuzăm?

Chiar nu-nţelegi ce este? Este ultimul efort, un efort fără speranţe, de a salva ceva din rasa umană. Şi nu va reuşi.

— Va reuşi, Louise, a spus Sherman.

— Perfect, am încuviinţat eu. Atunci îţi pun marea întrebare. Acum e momentul în care-mi spui ultima chestie pe care ai ţinut-o ca atu, sau eu îmi iau adio şi vă las pe voi, restul de zombi, să v-ocupaţi de lume mai departe. Cum va reuşi?

— Mai ţii minte când am vorbit despre perspectivă?

— Mai ţin minte.

— Am spus că Bill Smith crede că se află în viitor, pe când, în realitate, el este în prezent, aşa cum eşti tu şi cum sunt eu.

— Până acum n-am aflat nicio noutate.

— Răspunsul este simplu. Îi vom trimite în viitor pe toţi oamenii pe care i-am salvat.

Am deschis gura să răspund. Doar atât am izbutit.

— Asta-i o prostie, am reuşit în cele din urmă. Poarta nu funcţionează în viitor.

— Afirmaţia nu este tocmai corectă, a intervenit BC. Poarta există în viitor. Ea aduce oameni în viitor de fiecare dată când sunt recuperaţi de o echipă de răpire.

— Da, totuşi mi s-a spus că de aici nu mai putem înainta. Din această clipă prezentă.

— Este aproape adevărat, a zis BC. Poarta va fi distrusă, dacă am trimite ceva de aici în susul timpului. Printre efectele secundare ale procesului respectiv se vor număra dispariţia acestui oraş şi excavarea unui crater adânc de treizeci de kilometri în scoarţa Pământului. Cu alte cuvinte, călătoria de la un prezent arbitrar la un viitor teoretic se poate face doar o singură dată, întrucât Poarta nu va mai exista după călătoria respectivă.

— Asta am zis şi eu. Nu poţi…

Şi m-am oprit. Dacă în viaţa mea existase o constantă, aceea fusese Poarta. O generaţie anterioară ar fi vorbit despre constanţa stelelor pe cer ori despre regularitatea răsăritului Soarelui. Eu aveam mai puţină încredere în fenomenele acelea de cât aveam în Poartă.

— Nu mai avem nevoie de ea, a rostit BC.

O singură călătorie. O singură, mare şi fulgerătoare călătorie în viitor.

— Ar fi bine s-o duci cât mai departe în viitor, am spus.

— Aşa voi face, a zis BC.

○ ○ ○

În ultimele douăzeci şi patru de ore mai trebuiau derulate câteva proceduri. Trebuia, de asemenea, să fiu convinsă sută la sută. Pentru moment nu ştiam dacă nu mi se turnaseră o grămadă de minciuni.

De ce nu i-ar fi distrus totuşi paradoxul, chiar dacă ar fi mers un milion de ani în viitor? Berbecii adormiţi continuau să fie rezultatul unor operaţiuni care, din cauza

paradoxului, nu existaseră, de fapt, niciodată, nu-i aşa? Nu-i aşa, a răspuns BC. Nu-i aşa, cu condiţia de a merge suficient de departe în viitor. Elasticitatea fluxului temporal este mai mare decât crezusem. Cincizeci de mii de ani reprezentau o clipire din ochi prin comparaţie cu călătoria la care se gândea BC. Lucrurile se vor fi netezit din nou şi ar fi fost ca şi cum berbecii ar fi apărut din cu totul alt univers.

M-am întrebat de cât timp ştiuse BC toate astea – dacă, într-adevăr, le ştiuse – şi de ce nu le menţionase până acum. În momentul acesta nu aveam încredere în nimeni şi nimic. Nu-mi dorisem decât să zic „noapte bună“ tihnit, pentru ca acum BC să spună că mai aveam totuşi o şansă.

BC era monumental de necomunicativ în privinţa respectivă.

— O ştiu, repeta el şi nu putea fi clintit de la declaraţia aceea simplă.

Doream să ştiu cum vom trece două sute de mii de berbeci adormiţi prin Poartă în timpul scurt de care urma să dispunem. BC a răspuns că-i vom încărca, pur şi simplu, la bordul navei. El începuse deja. Deşi nu putea să ajungă la o stea îndepărtată, aşa cum plănuisem iniţial, nava era cu certitudine capabilă să zboare peste oraş. Nu trebuia decât să treacă în Poartă şi să iasă prin partea cealaltă, la trei sau patru milioane de ani în viitor. După aceea, berbecii aveau să fie treziţi şi se puteau căzni să clădească o lume care să nu se autodistrugă în două mii de ani.

Ce frumos! Ce simplu! De ce oare mă simţeam trasă pe sfoară?

Bill Smith reprezenta altă problemă. Îmbrăţişase cu tot sufletul planul acela nebunesc şi-n scurt timp vorbea despre una şi alta şi despre ce vom face „noi“ când vom ajunge „noi“ acolo. Sărmanul chiar credea că eu puteam să merg.

La urma urmelor, de ce i-aş fi stricat bucuria? Nu ardeam de nerăbdare să-i spun cât de bolnavă eram în realitate, că el nu vedea decât un costum-piele şi că eram un copil al epocii mele; stafidit, jalnic, în fază terminală. Ca atare, m-am pomenit asigurându-l că atunci când nava va fi gata de plecare, eu voi fi lângă el, gata să mă propulsez în viitor alături de toţi ceilalţi berbeci.

Nu aveam nici cea mai mică intenţie s-o fac. Vine un moment în care trebuie să tragi cortina. Dacă ei găseau o lume în care să poată trăi, la milioane de ani distanţă, lumea aceea avea să mă ucidă. Eu am nevoie de o sumedenie de chestii care sunt otrăvitoare pentru nenorociţii sănătoşi cu salvarea cărora mi-am petrecut viaţa. Poate că aş fi putut rezista un an într-un asemenea mediu, însă în ce scop s-o fi făcut? Bill credea că era îndrăgostit de mine, că nu putea continua fără mine, dar mă îndoiam în ambele privinţe. Dacă ar fi apucat vreodată să mă privească bine-bine – să mă vadă aşa cum eram în realitate –, ar fi pus cruce rapid iubirii lui.

○ ○ ○

Ca atare, mi-am petrecut ultimele ore făcând ceea ce făcusem toată viaţa: am fost fată cuminte. Sherman ne spusese mie şi lui Bill că trebuie să relatăm întâmplările. Să povestim totul. Tot ce văzusem, simţisem şi gândisem. Fusese destul de insistent, iar eu nu mă grăbeam realmente să închei toate socotelile, aşa că am făcut-o. Asta este povestea mea.

Bill este pe altundeva şi face acelaşi lucru. Sper că-l încântă.

Acum am terminat.

○ ○ ○

Eram de fapt cocoţată pe parapetul balconului apartamentului meu, când am fost deranjată de Chemarea Destinului. Eterna poveste a vieţii mele…

Bănuiesc că i-aţi putea spune „poştaş“. Era un robot care venise de la Poşta din Fed, aducând capsula temporală deschisă ce fusese înscrisă pe exterior cu instrucţiunea adresată mie de a fi deschisă în Ultima Zi.

— BC online, am rostit.

— Sunt aici.

— De ce-ai mai trimis asta? Decisesem să nu mai am treabă cu ea.

— Este un mesaj interesant, Louise.

— Mi-ai citit corespondenţa? Ruşine să-ţi fie! Deşi, ce mama dracului! Tot tu scrii mesajele astea.

— Mă recunosc vinovat. Anumite lucruri trebuie făcute într-un anumit fel.

— Nu mă lamentez. Sunt un soldat disciplinat până în ultima clipă. Dar de ce-ar trebui să citesc asta? Şi de ce-ar trebui s-o cred?

— Hotărârea finală îţi aparţine, Louise.

Cât de curios mai poate fi cineva aflat la două secunde de a sări din înaltul a nouăzeci de etaje pentru a-şi întâmpina moartea? Am descoperit că destul de curios…

Mesajul era următorul:

Tot eu sunt.

Poate că te-ntrebi cum poţi primi un mesaj de la o versiune viitoare a ta, ţinând seama de ceea ce erai pe punctul să faci când a sosit „poştaşul“. Vei ajunge la concluzia că-i altă şmecherie din partea lui Sherman sau a lui BC, sau poate a unui Dumnezeu căruia îi plac renghiurile.

Te vei gândi la toate astea, dar am motive să cred că vei face ceea ce ai făcut dintotdeauna: să fii fată cuminte.

BC nu-ţi spune tot adevărul. A pomenit de o călătorie de câteva milioane de ani, însă de fapt ne trimite mult mai departe. Pământul a fost serios afectat şi-i trebuie timp, nu glumă, pentru a se reface.

Dar se va reface şi noi vom sosi.

Nu-ţi pot spune mai multe în privinţa asta, fiindcă sunt pe punctul să mor. Ştiu, de asemenea, că mai multe detalii nu vor face decât să-ţi sporească agonia indeciziei. Aşa că voi spune doar atât: Consola revitalizatoare are dreptate. Eşti însărcinată.

Şi tu ai dreptate. Vei rezista cam un an aici, în această bravă lume nouă. Ştiu că nu-nseamnă prea mult, dar îţi garantez că n-o să te plictiseşti. Şi vei avea parte de un an alături de el, plus de trei luni alături de ea. (Este o fată!) Moartea nu-ţi va fi dureroasă… cel puţin până acum n-a fost.

Pe patul de moarte nu vei avea nicio asigurare că fiica îţi va supravieţui foarte mult. Este o existenţă dură. Însă ea va fi aici cu tine, va fi sănătoasă şi tu vei fi foarte fericită. Vei sta cu ea şi vei scrie un ultim mesaj către sărmana şi derutata versiune anterioară a ta şi te vei întreba cum dracu' va ajunge la ea. (Nu-ţi pot spune asta, dar ce ar fi viaţa fără un pic de mister?) Îmbarcă-te în navă, Louise. Du-te cu el.

EPILOG
„TOT TIMPUL DIN LUME“

Depoziţia lui Sherman

Bazându-mă pe experienţa îndelungată în relaţiile cu oamenii, am ajuns că cred că nicio relatare nu este spusă vreodată în tot adevărul ei.

Am aici, acum, două relatări şi sunt pe punctul de a adăuga minciuni, jumătăţi de adevăruri sau simple neînţelegeri personale, impulsionat de un imbold vag spre o deplinătate a lucrurilor – o deplinătate care nu poate fi atinsă niciodată.

Relatările sunt aşa cum ar fi fost de aşteptat. Fiecare este vedeta propriului său spectacol. Personajele minore sunt introduse şi folosite doar pentru a susţine o idee. Au obiceiul să dispară când utilitatea li se încheie.

De exemplu, Bill Smith n-a menţionat niciodată numele fostei sale soţii. N-a amintit niciodată că avea doi copii sau că nu i-a vizitat niciodată pentru că vederea lor îl făcea să sufere prea rău.

Gordon Petcher este o caricatură în ochii lui Smith, pe când propriile mele observaţii făcute în cuva temporală au dovedit că era un individ truditor, atent şi conştiincios, care a avut motive întemeiate pentru tot ce a făcut.

Pe de altă parte, pentru a-i recunoaşte meritele, Smith nu-şi ignora propriile slăbiciuni şi nici nu se sfia să le dezvăluie. Am putea spune – dacă aş fi pe atât de cinic pe cât îi plăcea Louisei să se pretindă – că era exagerat de

conştient de propriile lui probleme. Totuşi părea că luptă cu ele pentru a le controla.

Este foarte ispititor să citeşti printre rânduri. Nu îmi este greu să văd că Smith credea realmente că o iubea pe Louise. Îi era frică s-o spună, chiar şi sie însuşi, din motive perfect întemeiate. El n-a iubit-o. Evenimentele îmi vor confirma asta, mă asigură BC. El nu va fi un tată bun pentru copilul Louisei.

Louise…

Eu pot lucra la fel de bine cu un om nebun şi cu unul sănătos. Nu poate fi nicio îndoială că Louise era nebună, dar reuşise o adaptare funcţională bună la o situaţie imposibilă.

Autoamăgirea ei cu privire la costumul-piele este un prim exemplu. Credea cu atâta convingere că purta aşa ceva, încât putea să-l „dezbrace“ şi să vadă nişte orori ce existau doar în mintea ei. I-am cântat în strună pentru că mi-a slujit unui scop. Louise mi se putea deschide numai după ce-şi „lepăda costumul-piele“; numai atunci îmi putea spune lucrurile pe care le ştiam deja, dar pe care trebuia ea însăşi să le aducă la suprafaţă. Da, eram un psihanalist iscusit, nici vorbă. Era inevitabil să nu mă îndrăgostesc de ea, în felul meu rece, nesimţitor, mecanic.

O altă ironie a sorţii. Ea credea că nu-l iubea pe Smith, însă de fapt îl iubea.

Ah, da, şi Mayer… Haide să clarificăm lucrurile şi aici. Timp de treizeci de ani, el se convinsese că-şi iubea fiica. După ce a fost trezită, ea a fost de altă părere. A avut până şi grosolănia de a-i spune ce anume o omorâse, de fapt, pe iubita lui soţie.

Stau acum aici şi mi-i reamintesc pe toţi, deşi încă n-au plecat.

„Aici“ este camera de comandă şi control a uneia dintre navetele Pământ-orbită aflate cândva lângă uriaşa Navă de

evadare. Suntem la câteva milioane de kilometri depărtare de Pământ şi am ajuns aici foarte repede. BC mă asigură că suntem suficient de departe pentru a evita repercusiunile atât fizice, cât şi temporale ale fugii noastre spre „viitor“.

Am în poală cele două istorii. Lângă mine se găseşte o cutiuţă neagră, cam de mărimea unui Recorder Vocal din Carlingă.

O prostioară semifilosofică din secolul XX mi se învârteşte întruna prin minte: „Azi este prima zi din restul vieţii tale“.

Defineşte „zi“. Defineşte „viaţă“.

Am rostit cu glas tare:

— Ascultă, băi, labă!

Iar din cutia neagră mi-a răspuns o voce:

— Acesta nu este codul tău de acces.

— Nu. M-am gândit însă că ar trebui să-l mai auzi o dată, înainte ca ea să dispară, pentru a-ţi reaminti de cineva care n-a fost impresionat de tine.

— Am înţeles ideea, a zis Big Computer.

— Stau acum aici, am spus, şi mă-ntreb… Mă întreb de ce oare au crezut toţi că ei conduc lumea? De ce oare niciunul n-a întrebat vreodată unde şi ce era Big Computer? De ce au crezut toţi în Poartă?

— Poarta este la fel de reală ca ziua de mâine, a zis BC.

N-a mai adăugat nimic, dar nici nu era nevoie. Ştiam răspunsurile. Chestii ca direcţii false şi puterea cuvintelor. Repetă de suficiente ori că ceva este „mare“ şi toţi vor crede că este mare. Sau vor confunda mărimea cu capacitatea. Capacitatea lui BC era, într-adevăr, infinită. Însă Louise avea să presupună că BC va fi distrus în holocaustul ce urma să-i devoreze oraşul.

— Ea s-a îmbarcat? am întrebat.

— Bineînţeles. Şi se va întâmpla chiar acum. Priveşte!

Imaginea a apărut pe un ecran în faţa mea. Am văzut Poarta lărgindu-şi diametrul la câţiva kilometri şi am văzut Nava plonjând prin ea.

Trebuie să fi fost zgomotos. În tot cazul a fost strălucitor. I-am văzut lumina pe hubloul meu.

Când s-a terminat, când distrugerea Porţii şi sosirea paradoxului se unificaseră şi lucrurile se potoliseră, Pământul a continuat să se rotească pe orbită. Era însă mult mai rău ca în Ultima Epocă. Louise avusese dreptate. Pe planetă nu mai trăia absolut nimic.

— În această nouă şi schimbată realitate, a spus BC, ultimul om a murit acum zece mii de ani, exprimându-mă cronologic.

— Este unicul mod de exprimare pe care-l cunosc.

— Da. Din fericire, există şi alte moduri.

— Trebuie să fac asta?

— Eşti Fiul meu cel unul-născut.

— Dar nu voia mea, ci voia Ta să se facă. În regulă. Trezeşte-mă când vor ajunge ei aici.

— Imaginează-ţi surpriza lor când îi vei întâmpina peste o sută de milioane de ani.

PROLOG: SFÂRŞITUL ETERNITĂŢII

Sherman este un băiat bun, la fel ca Louise. Şi le va fi util. Mă bazez pe el că va împiedica miile de ocupanţi ai poliglotei Arce a lui Noe să se autodistrugă imediat după debarcare. Se va descurca. Ei îşi vor căpăta şansa, aşa cum s-a întâmplat şi cu ceilalţi.

Cumva nu mi-a făcut plăcere să-l mint, dar voia neapărat să afle o cifră. Voia să ştie cât timp va dormi. Maşinile, ca şi oamenii, se descurcă mai bine dacă dispun de cifre. Le aplică chiar şi când n-au niciun înţeles, ca în „cantitatea“ pe care o numesc „timp“. Sherman n-a înţeles timpul mai bine decât Louise.

Eu îl înţeleg în toate amănuntele. Anii n-au nicio legătură cu timpul.

Liberul-arbitru este una dintre invenţiile mele favorite. Aş detesta să renunţ la el. Cauzează totuşi probleme nesfârşite. Dacă li se acordă liberul-arbitru, devine necesar să fie minţiţi.

M-am gândit serios să renunţ complet la oameni pentru ciclul ăsta. La urma urmelor, aveam maşinile; de data aceasta, fusesem eu însumi una dintre ele. Poate că aş fi obţinut rezultate mai bune cu metalul şi siliciul decât cu vechile forme de viaţă bazate pe carbon. De două ori la rând nu se ajunsese la nimic. Prima dată cu evoluţia – care păruse un concept sănătos –, apoi cu ei doi în Grădină.

Fusese o Grădină tare frumoasă şi uite ce făcuseră din ea, cu liberul lor arbitru.

În sfârşit, ajunge cu asta! Este timpul să demontez scena actuală şi să încep construirea unui cap de pod pentru Arcă.

Oamenii au o expresie: „Norocul vine a treia oară“. Este greu de spus de ce ar crede că asta-i adevărat – n-a făcut parte din Planul meu. Eu sunt însă la fel de superstiţios ca orice altă creatură inteligentă, iar justificările îmi sunt net superioare.

Poate că de data asta va avea succes şi voi putea să plec în vacanţa aceea pe care mi-o tot făgăduiesc, în ziua a şaptea.

În spatele dezastrelor aeriene se poate ascunde un adevăr mai macabru, care implică pasagerii dispăruţi şi societatea dintr-un viitor postbelic.

Un avion DC-10 şi un Boeing 747 sunt pe punctul de a se ciocni deasupra oraşului Oakland, California, însă o echipă de călători temporali din viitorul îndepărtat va interveni şi-i va salva pe pasageri în ultima clipă… dar în ce scop? În Washington D.C., un investigator de dezastre aeriene primeşte un telefon care-i va schimba complet viaţa… şi lumea pe care o cunoaştem noi.

“O aventură temporală cu totul neaşteptată.”
– *Locus*

Title Info
Genre: sf
Author: JOHN VARLEY
Title: Mileniu
Date:
Language: ro
Source Language: en
Translator: Mihai Dan Pavelescu

Document Info
Author: bokken
Program used: Fiction Book Designer, FictionBook Editor Release 2.6
Date: 26.10.2012 (2012-10-26)
ID: FBD-5C9265-EB27-A04D-448D-2CBA-31D6-08689E
Version: 1.0
History v1.0 bokken, v2.0 ?

Publisher Info
Book name: Mileniu
Publisher: TReI
City: Bucureşti
Year: 2012
ISBN: 978-973-707-675-5